SAN-ANTONIO

începe acțiunea!

Editura FORUM

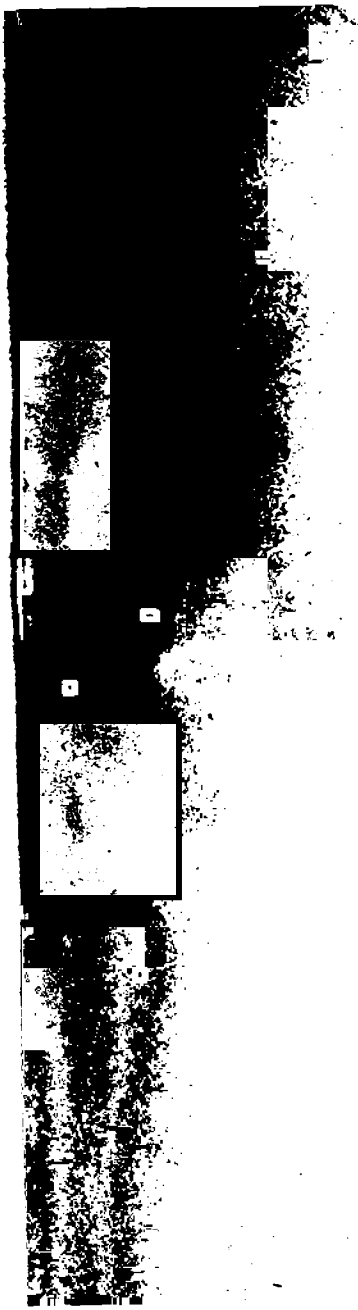

PRIMA PARTE

Hiena

CAPITOLUL I

Îmbrăcată în rochie de seară, făcea paşi mici ca atunci cînd se încăpăţînează, doi deodată, să treacă printr-o uşă turnantă.

Bătrînul mă scutură discret de braţ.

— Ea e ? şoptii febril.

— Nu, îmi răspunde. EL !

*

* *

Ea coborîse tocmai, dintr-o superbă Costa Brava 68 de cilindri cu cvadruplu arbore cu vapori (vaporii cu care se drogase constructorul), o Costa Brava de un negru mai strălucitor decît Naţionala 7 pe ploaie.

Un şofer în livrea albă şi caschetă albastră ţinea, răbdător, portiera deschisă. Îţi venea în minte că un căţeluş alintat, bine înfipt în pernele parfumate, ezita să coboare. Aiurea ! Pe post de pekinez, din limuzină se extrase un bătrînel. Gen final de serie,

ultima stație înaintea cimitirului Père-Lachaise. O grămăjoară ambulantă de bătrînețe fără nici o umbră de culoare în afara rozetei de comandor al Legiunii de onoare. Poartă smoking și capă de mătase, tip iluzionist din anii 20. Se sprijină pe un baston cu măciulie de argint și se mișcă chinuit, scîrțiind din încălțările lăcuite. Ca s-o scurtăm, tipul, are aerul că tocmai i s-a făcut toaleta mortuară și l-a pus dracu să coboare de pe catafalc pentru o ultimă plimbare. Persoana care-l însoțește îl precede, de fapt, fără a se sinchisi de el. O creatură magnifică, copii. Înaltă, zveltă, cu o avantscenă lăptoasă modelată de un sculptor care-și făcuse mîna numai pe sirene și pe sînii Marianei [1]. Rochia de care vă spuneam este de lamé alb, brodată cu hermină. La spate un decolteu care se oprește la mijlocul acumulatorilor (un mic efort și, aplecîndu-te, ai putea verifica dacă are crăpătura la locul ei.) Își ține etola pe braț și poartă mănuși lungi, albe, în genul celor recomandate agenților de poliție la festivități, dar evident, de mai bună calitate. Este blondă, coafată către în sus. Cu bișta-rii care trebuie să fi costat cerceii ei, ai putea schimba Trabantul pe un Rolls, să-ți înlocuiești cămăruța mansardată cu o vilă particulară, să trimeți avortonul portăresei la sanatoriu, să ceri să-ți fie livrate icrele negre cu avionul frigorific, să pleci în vacanțe tahitiene la bordul yachtului personal, să-l angajezi secretar pe Sanctitatea Sa Paul VI, să schimbi mocheta din salon cu zibelină, sau, chiar, să-ți cumperi o pereche de cercei identici.

— Patroane ești sigur că ea este un bărbat ? șoptii în urechea ascuțită a Bătrînului.

— Sigur !

[1] Simbolul tradițional al Franței. (n.t.)

Încerc să-mi moderez admirația, deja evidentă pe cracul stîng și mă efortez să-mi șterg orice urmă de senzualitate din privire. Acum, minunata creatură (în ciuda sexului, prefer să-i dau un calificativ feminin) escaladează maiestuos scara Palatului Festivalului, pentru că, uitasem să vă precizez : sîntem la Cannes, regiunea Alpilor Maritimi, în plin festival al filmului. Țineți-vă bine, Bătrînul, face parte din juriu. Toți ne-am întrebat la Marea Cabană (cu celule mici), ce l-a apucat pe Chelios să se deplaseze pe Croisette, cu tot deranjul aferent.

Ne-am zis că îmbătrînind l-au ajuns din urmă fantasmele erotice, că i s-a năzărit să se asigure la fața locului că țîțele vedetelor nu sînt umflate cu gaz metan. Firește, e de reținut că aveam toată înțelegerea pentru Mister Big Boss. Un hămesit de muncă de calibrul lui, mai rar în toată curcănimea națională. Dreptul lui, deci, să se documenteze despre fuste, sub palmieri, între două proiecții, ori să-și bronzeze cascheta melaminată. Ne și plictisisem să ne zgîim la mutra lui în France Soir, perorînd afectat cu D-l Nimeni de la Academia franțuzească sau sărut-mînușind la D-na Bucilengenunchi, singura cîntăreață din lume capabilă să-și crăcăneze solfegiile pe umeri. Cînd ne pomenim că aterizează în zbor planat, pe biroul meu, între un chiștoc de al lui Pinuche și un cotor de cîrnat de al lui Béru o telegramă : „Prezintă-te urgent la hotel Cinemișto Cannes". Scurt ca o lovitură de măciucă. Într-atît de imperativ încît era inutil să se iscălească, Cheliosul. Isteț cum mă știți, am detectat proveniența chemării. După ce am verificat, totuși, că însuși Bătrînul zămislise misiva, am sărit în primul avion de Nisa — Coasta de Azur...

— Uite ce-i boss, oftez încheindu-mi vesta de smoking, am mai văzut travestiți semănînd cu gacici în asemenea măsură că-mi plesnea fermoarul pantalonilor, dar un băiat atît de magistral, de incontestabil, de irevocabil muiere, ei bine, așa ceva n-am mai întîlnit și, categoric, n-o să mai întîlnesc niciodată.

Patronul surîde.

— Și totuși, e bărbat, afirmă Scalpatul, cu tonul pe care-l folosise regretatul nostru prieten Galilei pentru a certifica, pe rug, că „Și totuși se învîrte".

— Sper să nu pretindeți că ruina în smoking care o însoțește este o prim-dansatoare într-un ansamblu de porno-balet, deghizată și asta.

Șeful surîde și aprobă din augusta-i tărtăcuță.

— Oh ! el nu-i decît un bătrîn pederast. De altminteri trebuie să-l fi recunoscut. E vorba de Placutzy Kurumi !

Nu-mi pot opri surpriza și exclam :

— Placutzy Kurumi, celebrul producător de filme ?

— El însuși ! Face parte din juriu.

Mă fulgeră ideea că, un asemenea areopag, va încununa anul acesta, la Cannes, Fundul la Bătaie.

Placutzy Kurumi suie jalnic treptele, înghițind cu disperare cîte o gură de aer pe fiecare din ele. O mumie pergamentată. O rîmă mascată, un vierme de gală ! În pelerina sa neagră face a „fugit din cavou". Ceea ce mă buimăcește, este că viermele continuă să homosexualizeze, după cîte se spune. N-am nimic împotriva pederastiei, la urma urmei, oricît o fi ea în contra — naturii lucrurilor. Ei și ? Fiecare-și suge plăcerea unde-o găsește, dragii mei. Să propovăduim toleranța pînă-n pînzele albe : că-ți lingi ex-

tazul dintr-un trup de alabastru sau dintr-un borcan de muştar, ce importanţă are ? Dar abundenţa de toamne mucegăite în carcasa acestui bătrîn, face perspectiva neplăcută. Nu mai are nimic de marmură greacă, Kurumi, nici de tinerel zvăpăiat. Seamănă, pur şi simplu, cu o ciupercă deshidratată, mucedă şi veninoasă. Îţi trebuie o sănătate beton armat ca să te implici în problemele lui sexuale şi să i le rezolvi ! Pe viaţa mea că junele care i-ar face poftele merită spălat de trei ori pe zi cu detergent parfumat, plus raţii consistente de chewing-gum cu steroizi anabolizanţi pentru antrenamente.

Curată necrofagie, impur şi simplu ! Profanare de morminte. Mai bine fac dragoste cu o gură de scurgere, pe cuvînt de onoare.

Între timp flashurile ţăcăne, iau foc, orbesc.Tipii în smoking se năpustesc : maşinile fricţionate cu migală fac coadă în faţa covorului roşu aşternut pe peron şi scări.

Trebuie spus că, astă seară, e o proiecţie excepţională, juriul vizionează o superproducţie hollywoodiană intitulată „Fumează, este belgiană", povestea unui agent secret pigmeu care, urmărit în Bruxelles, ia locul „Manneken-Pis"-ului (celebrul mic belgian care face pipi) pentru a scăpa de poliţiile secrete care-l înconjoară. Atîta doar că pigmeul suferă de prostată, de unde reducerea debitului. Municipalitatea trimite un instalator... Urmarea pe ecran ! O mare operă în istoria cele de a 7-a arte, afirmă afişele.

Acum femeia (semn de întrebare) în lamé-brodat-cu-hermină şi boşorogul ei au dispărut. Mi-a rămas în colţul stîng al retinei, chiar în spatele corneei, viziunea excitantă a acestei fiinţe splendide.

— Mai auzisem vorbindu-se despre Hienă îi spun Boss-ului, știam că marea lui specialitate este travestiul feminin, dar nu credeam să întîlnesc asemenea perfecțiune.

Dacă aș îndrăzni aș mai insista : i-aș spune respectos șefuțului : „Oricine se poate înșela, probabil faceți o confuzie". Atîta doar că Bătrînul, după cum știe toată lumea, este exact tipul de domn căruia nu ține să-i vorbești așa. El este ca papa : declarat infailibil. Și-i mai bine așa. A pune la îndoială afirmațiile unui șef suprem, este începutul contestării sistemului, amenințarea irevocabilă cu anarhia.

— Cel mai surprinzător, îmi spune omul cu craniu de plexiglas, este că Hiena nu-i homosexual.

— Păi atunci ce mă-sa s-a încîrdășit cu bătrînul Kurumi ?

— El îl crede o femeie. Cochetăria lui moșulică este să se înconjoare tot timpul de vampe trăznet, în ciuda moravurilor sale pidosnice.

Categoric un miș-maș de spaghetti cu cîrnați bavarezi și gorgonzola, cum ar zice italienii. Un sex-simbol mai mișto decît toate starurile reunite se dovedește a fi un bărbat cu două perechi și jumătate de ce știți dumneavoastră ; un babalîc a cărui pederastie este notorie, amator să se afișeze cu damele visurilor erotice deslănțuite, o ia pe Hienă drept una din ele ! Să ți-o incizezi cu bisturiul și să-ți grefezi un butaș de cactus, nu alta. Și, între timp, suportul tuturor acestor turpitudini continuă rotația sa în jurul soarelui ! Al dracului să fiu, dacă a mai rămas ceva reconfortant în lumea asta, este certitudinea existenței sistemului planetar. Dar veți vedea că atunci cînd omul va cuceri cosmosul îl va umple cu c... ca pretutindeni pe unde trece.

Vom asista la aiureala totală a planetelor. Soarele își va pretinde ziua liberă, Marțienii vor umbla cu covrigi în antene, Venus își va acoperi esențialul cu o foaie de viță, Luna-și va pune chiloți. Oriunde se duce omul, fețelește. În bagajele sale el cară baloturi de revoltă, cutii de ipocrizie, flacoane de idiotenie ; fără să mai vorbim de ceea ce secretă, de ceea ce se scurge din el. Unde de reziduri din toate părțile componente ale omului. Doar că bălegarul lui nu-i fertil. În sfîrșit, nu merită să risipim aceste pagini prețioase cu filozofie de tarabă. Să ne rumegăm blegeala și infamiile, este și aceasta un fel de a ne hrăni umanitatea.

Dacă ați sărit rîndurile de mai sus, am motive să vă aplaud, deși vă întrebați cu bunul simț care vă dă atîtea dureri de cap : „Cine naiba-i tipul ăsta, Hiena, cu care ne face găuri în cap San-A ? sau vă ziceți „Ce-o fi domle această Hienă la care se referă delicatul nostru romancier (ceea ce-i aceeași chestie). Pardonați-mă, oameni buni, nu-mi îndeplinesc niciuna din sarcini, cum zicea un ginecolog specializat în nașteri premature. Hiena este definiția celui mai misterios personaj al epocii noastre. Un ins în întregime diabolic, pe seama căruia se pun toate marile lovituri irezolvabile. Asasinate politice, furturi în muzee, spargeri de bănci, dispariții de documente ultrasecrete, jefuirea maeștrilor bijutieri etc. Niciodată o amprentă. Niciodată un indiciu... Toate polițiile din lume în stare de alarmă ! Și la ce s-a ajuns ? Să se stabilească, după zeci și zeci de cazuri comparate, analizate, computerizate, că înaintea pregătirii unei lovituri de anvergură continentală, o ființă tînără și fermecătoare, uneori fată, alteori — modern cavaler d'Eon — băiat, se vîntura pe la

fața locului. Nimic de reproșat acestei ființe, în afară de a se fi găsit prin împrejurimi înaintea crimei. Nici măcar nu s-a putut dovedi că ar fi fost una și aceeași persoană ! Nici măcar nu se știe dacă apariția a avut vreun amestec în evenimente. Nu a putut fi urmărit niciodată. Dispare așa cum apare. O hienă, ce mai ! Rămași gură cască toți Sfinții, toți Arsène Lupinii și alți eroi tenebroși... Curcanii cei mai infoiați din cinci continente mistificați, ridiculizați. Cînd un miliardar dă ortul popii pe bancheta din spate a Bentleyului său, imediat copoii își dau ghionți și șușotesc : „O lovitură a Hienei, pariez". Marele public ignoră toate acestea. Publicul este un soț care nu trebuie să știe că e încornorat decît în ultimă instanță (judecătorească), atunci cînd nu mai există nici o șansă să-l convingi că hăndrălăul găsit în pielea goală, în dulap, este un felinar rătăcit.

Bossul se zgîiește la ceas.

— Mai am un sfert pînă la începerea proiecției, murmură el, cu toate duducuțele astea îngrozitor de machiate se întîrzie mereu.

N-am mai auzit de mult cuvîntul duducuță altminteri decît în gura lui. Ciudat cum vocabularul poate stabili vîrsta individului.

Mă ia de braț și mă tîrăște către barul Cinemișto. Acesta-i gol, problema serii fiind festivalul. Bossul alege o masă foarte centrală la care ajunge să cobori tonul pentru a fi sigur că nu te recepționează nici o ureche ciulită...

Oberul în evidentă cunoștință de persoană, se precipită :

— Domnul director ia un *bloody-mary* ?

Bătrînul roșește în fața trădării. *Bloody-mary* este un ipocrit suc de roșii cu multă, multă vodcă.

Asta aduce prejudicii reputației lui de sobrietate. Nu vrea să-mi închipui că trage la măsea de cînd a fost uns membru al juriului...

— Nu, nu, un suc de tomate natur ! se grăbi să protesteze.

Barmanul se înclină nu fără să tresară de uimire.

— Și eu vodcă natur ! completai, pentru a ridica necruțător la maximum fîstîceala Big Bossului meu, cît și pentru cazul că și-ar închipui că nu cunosc compoziția *bloody-mary-ului.*

Ni se aduc băuturile solicitate. Atunci Bătrînul se apleacă spre mine.

— Te voi însărcina cu o misiune foarte gravă San-Antonio.

— Ascult, patroane.

Îmi produce un efect foarte curios să primesc ordinele, în smok, la barul Cinemișto. El care, în dosul ușilor capitonate, își măsoară și remăsoară-n lung și lat biroul, nu mai are deloc aerul mai marelui puș-căriilor, în acest fumoar elegant unde plutesc arome delicate.

— Luna trecută șeful F.B.I., cel al Scotland Yard-ului și al I.S., cel al poliției federale germane și eu însumi am avut o conferință secretă la Londra ; conferință consacrată exclusiv activității Hienei.

Bea reprimîndu-și o mică strîmbătură căci uitase deja că nu e vorba decît de un dezgustător suc de tomate.

— Ar trebui măcar să-i adăugați puțin piper care să-l mai remonteze, zisei. Afară numai dacă nu mă autorizați...

Și unind vorba cu fapta îi vărs, în sondă, jumătate din vodca mea. Se încruntă, apoi, aproape simultan, obrazul i se luminează și rîde.

— Îmi vei cunoaște micile slăbiciuni ! reproșează amical.

— E bine ca un șef să aibe și să-i fie cunoscute, Boss, subliniez eu, căci slăbiciunile umanizează omul.

Îmi aruncă o privire gînditoare.

— Ești un băiat interesant, San-Antonio.

— Mersi, patroane. Ziceați deci că ați avut o conferință la Londra în privința Hienei ?

— Da. Am căzut cu toții de acord : nelegiuirile acestui individ sînt de netolerat în plin secol douăzeci. Și am luat o hotărîre...

Coboară simultan capul și vocea (ceea ce reușești să execuți perfect după un ușor antrenament).

— Această decizie este de a neutraliza Hiena în clipa în care este reperată, fără a aștepta...

Simt cum din străfunduri mă cuprinde un frison. Nu este tocmai un frison ci mai degrabă un soi de furnicătură de bule de șampanie care mi se cațără pe coloana vertebrală.

— Ce numiți neutralizare, domnule director ?

Își răsucește paharul în mînă amuzîndu-se să privească prelingerea, pe pereți, a grețoasei terciuieli roșii. Asta-mi evocă imagini scîrboase... Mi-amintesc de un ticălos într-o cameră de hotel... Îl împușcasem. El își scosese arma ; eu de asemenea, doar că mai iute. Lui i-a explodat carcasa... și cum se afla în fața unei ferestre, instantaneu geamurile deveniseră roșii... Amuzant, ca un simplu suc de roșii...

Îi aștept răspunsul care întîrzie :

— Prin neutralizare înțeleg transformarea acestei bestii răufăcătoare într-o bestie moartă, dragă prietene.

Este rîndul meu să dau peste cap paharul, felicitîndu-mă că nu conţine decît vodcă în stare naturală.

— Recunoaşte patroane, şoptesc eu, frumoase decizii radicale se iau în aceste reuniuni de familie !

— Se impune de la sine ! Hiena nu este reperabilă decît în zilele care preced o crimă, apoi gata, a dispărut fiara ! Deci, trebuie să intervenim în prolog.

— De ce să nu arestăm personajul şi să-l prelucrăm ?

Scutură capul agasat. Directoraşul are o sfîntă oroare de obiecţii. Nu le tolerează decît în doze mici şi doar în glumă.

— S-a practicat aşa la Londra. Nu a dat niciun rezultat, persoana înhăţată a răspuns cu aroganţă, avea proptele, pile, alibiuri, o poziţie socială sigură... Din loc sus-pus s-a intervenit. Asta a făcut un adevărat scandal. Presa a vorbit de abuz de putere, mă rog, vezi schema ?

— Oricum trebuie să se fi profitat de această scurtă arestare pentru a se obţine amprentele insului şi pedigriul său, nu ?

— Evident. De aceea sînt absolut sigur că pseudo-vampa pe care ai văzut-o este Hiena, San-Antonio. Am luat amprentele ei chiar în acest bar. Băuse un cinzano sec. După plecarea ei am înşfăcat paharul... E chiar el !

— Şi cum se numeşte această... hm... persoană, aici ?

— Patricia Sam-Hart, nepoata ambasadorului Statelor Unite în Bulimia. Ocupă o cameră alăturată celei a producătorului, care de altfel pretinde că-i nebun după ea.

— Babacul nu riscă nimic la vîrsta şi cu reputaţia lui ?

Bătrînul surîde.

— Riscă imens dacă ţinem cont că Patricia Sam-Hart este Hiena. Şi avînd în vedere că este mai bine să previi decît să lecuieşti, trebuie să curăţăm societatea de acest flagel, prietene.

— Boss, contaţi pe mine să fac asta ?

— Da, dragule...

E tot numai miere dintr-odată. Îmi pune mîna pe genunchi. Fir-ar să fie, nu cumva frecventarea lui Placutzy Kurumi i-a bulibăşit sexualitatea Scalpatului, ce credeţi ?

Îl vedeţi pe directoraş dînd în fiţe pede, după întoarcerea de la Festival ? Dacă începe să-şi tapeze, mai întîi inspectoraşi drăguţei, blondinete fără prea multă mustaţă ! Apoi să forţeze progresiv doza consacrîndu-se celor mai haidamaci dintre curcani şi să termine în apoteoză, cu Bérurier !

— Stop ! Îşi retrage palma şi începe să descrie cu ea arabescuri delicate, zborul unei păsări albe ! O palmă elegantă, graţioasă, îngrijită. Într-o zi vizitam un poet ales în academia Goncourt (au avut odată unul). Pe biroul poetului era o mînă de ceară, un mulaj : mîna lui Napoleon. Inimaginabil ce palmă frumoasă avea măcelarul nostru „number one", fină, distinsă, delicată. O mînă de pianist, de virtuoz inspirat, desprinsă, parcă, din tablourile lui Rafael. O mînă făcută să mîngîie, nu să ridice sceptrul... De cîte ori văd dreapta Bătrînului, mi-o amintesc pe cea a junelui Napo (Leon în istorie).

— Trebuie acţionat rapid, San-Antonio...

— Adică ?

— În noaptea asta !

Simt că un bufeu de greață îmi umple gura și vrea să iasă pe nări. Mă apucă o furie rece... Să crăpi, nu alta, să te sufoci înghițindu-ți scîrbavnicul mădulariu, cu anexe cu tot. Să fii chemat urgent, prin cele mai moderne mijloace ale France-Telecomului, ca să transformi un tip în carne rece. Un tip primejdios, adevărat, dar un tip viu, ce dracu !

Bossul vede că mi se injectează privirea, că-mi pălesc obrajii, că mă scofîlcesc, că mi se crispează dinții și mi se albesc falangele.

Oftează, își privește ceasul... Filmul riscă să înceapă fără el. Marea capodoperă, tehnicolorată, plină de vedete pînă pe dosul afișului... Or, Scalpatul are religia exactității.

Eu unul explodez :

— Să punem lucrurile la punctul lor, patroane. Subsemnatul n-a fost și nu este nici mercenar de două parale, nici cuțitar curățitor de tranșee, nici ucigaș contractual ! Să mă convocați, ca să-mi spuneți : „Această femeie nu este femeie, este Hiena, omoar-o — sau omoară-l — la noapte", nu știu dacă vă dați seama, dar chestia sună a mîrlănie. Bine'nțeles mi s-a întîmplat, să șterg tipi din cartea de imobil, dar eram totdeauna în legitimă apărare ! Nici pe Hitler n-aș fi îndrăznit să-l lichidez pe la spate, nici în cele mai nenorocite momente ale războiului, dacă aș fi avut vîrsta și posibilitatea s-o fac.

Simt că ochii mei lansează fulgere. Văd reflexele lor în pupilele interlocutorului meu.

Mă așteaptă să termin și, cu o voce metalică, rece, gravă, declară :

— Nu m-ai înțeles, San-Antonio. Sau mai degrabă ai înțeles greșit situația. N-ai fost atent la subtextele mele, sau poate, nu ți-am spus totul !

Oh, la, la ! Tataia mă ia pe ocolite ! Unge-mi tartina, iubito ! Schimbă-mi compresa ! Toarnă-mi cicoare în cafea. Freză cheală !

— San-Antonio, ți-am spus că acest om este diabolic. Nu-i vorba de un termen vag. Mai mulți agenți secreți, dintre care unii notorii, dacă pot să mă exprim așa, au avut ca misiune lichidarea Hienei.

— Și n-au reușit ?

— Niciodată !

— De ce, mă rog ?

— Mulți au vrut să le pună această întrebare, dar cum susnumiții erau cît se poate de morți, au trebuit să se abțină.

Cu acestea, bossul se ridică. Se simte punctul culminant al unei tirade dramatice și ține să-i exploateze efectele.

— Datoria mea de membru al juriului mă chiamă, zise el. Ți-am dat un ordin și aștept, fie să-l execuți, fie scrisoarea dumitale de demisie. Dacă îmi trimeți demisia, inutil s-o lungești cu argumente, am deja în seif o duzină de exemplare pe care mi le-ai adresat cu alte ocazii. Dacă execuți... ..ordinul, ai grijă de tine, băiete, fiindcă, pentru a-ți pastișa vocabularul : asta nu-i o prăjitură, San-Antonio !

Își înclină scurt tigva, atît de lucioasă că-mi reflectează candelabrele în ochi. Am mai văzut eu tipi năpîrliți, dar ca ăsta nu, zău că nu ! Ca să v-o spun pînă la capăt, Bătrînul are calvița cheală. El este chel de gradul trei, ca scăpații din incendii. Uneori, după cîte o beție zdravănă, visez că sînt mic, micuț, și fac balet pe ghiața patinoarului de pe capul șefului.

CAPITOLUL II

Cum a dispărut de pe orizontul meu, mă regăsesc singur în bar, în compania a doi servitori cu galoane de amiral, ocupați să recupereze resturi de cipsuri și să golească scrumierele. Mă decid să încep cu începutul, drept care îmi mai recomand o vodcă.

Seacă !

Seacă precum precedenta !

Cînd și a doua este expediată, îmi conced a treia, pentru că, mă cunoașteți doar, eu sînt ca orbii : nu mă uit.

Deci iată-mă copt pentru a mitocosi chestia pînă la capăt. Și ce nostimă ar putea fi viața în seara asta. Timp frumos, toată lumea în ținută de gală, atmosfera îmbibată de sărbătoare, marea foarte aproape de vezica urinară, peste tot muzică... Numai că, pentru mine, totul e pe dos...

Mă ridic oftînd. Absolut aiurea să fii trist în mijlocul veseliei altora. În general cînd un tip se sasti-

seşte, i se recomandă locuri de plăcere : curată nebunie ! Sala comună a spitalului municipal, da ! O înmormîntare de sărăntoc, da ! Un azil de noapte, da ! Uite unde ar trebui să te cari, dacă vrei să-ţi spui că, la urma-urmei, uzinezi mai bine decît foarte mulţi semeni de-ai tăi ! Dar bucuria altora, curată calamitate ! Îţi vine s-o ştergi rapid, sau să te spînzuri de primul felinar, sau să te răsteşti la Dumnezeu şi să-l convoci de urgenţă la biroul tău pentru o explicaţie furtunoasă.

Numai că bunul Dumnezeu nu aude ce nu-i convine şi riscaţi să vă declare, senin că n-a recepţionat nici un mesaj.

În hol, cer cheia recepţionerului şi profit pentru a-l întreba de numărul apartamentului lui Placutzy Kurumi. Avînd în vedere că cel al Hienei este alături, va fi floare la ureche să-l găsesc fără a atrage atenţia, v-aţi prins la viclenia mea ? Mersi.

Hiena, auzi ! Vă jur că oamenii mari sînt nişte puţoi, şi cu cît sînt mai „mari" din punct de vedere social, cu atît sînt mai debili intelectuali ! Culmea rafinamentului la ei este să se refere la animale. Omul a ajuns într-un regn superior, dar continuă să aibă nostalgia animalului. Uitaţi-vă la emblemele regale de exemplu ; de pildă, care este a Angliei ? Un leu ! Şi cele ale vechilor monarhi ? Vulturi ! De ce nu un păianjen, un curcan, un praz sau un pătrunjel ? Cu ce este mai nobil un laur decît o frumoasă legătură de morcovi ? Aş vrea să ştiu dacă leul, decretat rege al animalelor, reprezintă ambiţia supremă a royale family-ei, ce părere aveţi ? Atunci visul lor, al suveranilor, n-ar fi altul decît să fie zăvorîţi într-o cuşcă, cu laba pe o halcă din părţile păroase, lansînd răcnete de sa-

tisfacție ? Personal n-am nimic împotrivă, ba chiar mi-ar face mai mare plăcere decît să văd gărzile lor roșii defilînd strivite sub căciulile din blană de urs ; sînt atît de mecanizați sărmanii, atît de robotizați, încît ești tentat să te repezi către ei, cu o șurubelniță în mînă, cum vezi pe unul clipind, ca să te asiguri că rotițele nu s-au dereglat, că biela nu-i pe cale să se supraîncălzească, ori nu cumva să-i fi pîrțîit un bulon în ghivent.

Ah, suveranii ăștia, ce copii răi ! Deși, remarcați vă rog, un copil cînd se joacă, cînd delirează chiar, nu se crede niciodată un leu, un licorn, un vultur cu două gîturi sau un urs ! El spune că este d'Artagnan, Anquetil, James Bond sau oricare alt tip faimos, eroic și glorios. El se compară cu indivizi care s-au autodepășit, care și-au asigurat singuri legenda, care și-au asumat existența, care și-au prelungit destinul, nu cu chestii care rag sau produc ouă. Ei bine, cei mici una, cei mari alta ! Ricanii, mai cu picioarele pe pămînt, totuși, mai democrați, totuși — și ei au adoptat vulturul. Bandă de neghiobi, ce să le faci ! Copilării ! Deviza universală ? Din ce în ce mai c... !

Nu ne vom debarasa niciodată de tîmpenie ! A devenit din ce în ce mai lipicioasă, mai indelebilă decît păcatul universal ! Infinită, sahariană, oceanică, cosmică ! Nu se mai poate lupta. S-a crezut că învățămîntul obligatoriu va distruge acest flagel : rahat ! Știința și inteligența nu sînt nici măcar veri de-al treilea ! Nici măcar rudele sărace ! La nivelul cel mai înalt al cunoașterii se regăsesc aceleași copilării : Nobelul, doctoratul *honoris causa*, decorații, grade, titluri, estrade de onoare, laurii de care vă mai zisei și care sînt mult mai buni într-o tocăniță de iepure decît pe capul pleșuv al unui savantissimo. Pretutin-

deni, mereu, în religii, politică, la regi, la sălbateci, trebuiesc strălucíri false, tămîie şi ritualuri, plecăciuni, cîntece de slavă, momeală peste momeală. Cum vreţi să vă descurcaţi între toate astea, caraghioşilor ? Şi în definitiv, să te descurci ca să faci ce ? Ca să te duci unde ? Destinaţia nu se va schimba niciodată : cernoziom, capăt de linie ! Pascal a putrezit la fel de bine ca cei care nu l-au citit niciodată.

Dar sînt, exist, conversez, bat capul, trăncănesc, migălesc scheme, cînd, de fapt, sînt plătit să vă povestesc o history palpitantă, fremătîndă, cu suspans, cu violuri, sînge fierbinte şi sînge rece la toate etajele.

Aflu deci că Placutzy Kurumi ocupă apartamentul *612 bis,* la etajul şase. Răspund „mersi" şi iau scările în piept.

612 bis se află la capătul culoarului. Astfel încît, slavă Domnului, n-are vecin decît un singur alt apartament. Bat discret, pentru cazul că Patricia Sam-Hart ar avea lachei personali. Norocul meu. Se simte o mişcare în interior. Îmi deschide uşa o subreţică în alb şi negru (ea este neagră iar hainele sînt albe).

— *What do you want* ? mă întreabă ea în engleză şi suprimînd „r"-urile, ceea ce nu este jenant, această frază ne-conţinînd niciunul.

— *Mister Kurumi, please,* răspund eu travestindu-mă în gogomanul care aiureşte uşile.

— *Next door,* răspunde amabil încîntătoarea brunetă, arătîndu-mi uşa *612 bis.*

Cum pentru standing-ul meu intelectual nu-mi refuz nimic, o cotesc către un *„thank you very much"* care l-ar face să saliveze de gelozie pe însuşi M. Wilson.

Subreta este realmente adorabilă. Eu unul ador negresele. Mai întîi sînt uşor de urmărit cînd le duci la sporturi de iarnă şi, al doilea, oricît şi-ar decolora buclele, tot nu seamănă cu scandinavele. Cea din faţa mea e de o tinereţe fragedă. Trăsături regulate, dinţi albi, ochi limpezi, pe un şasiu care i-ar da frisoane şi unui fabricant de bromură.

Îi lansez zîmbetul meu antirasist numărul 1, recunoscut oficial de utilitate publică şi care a făcut atîtea pentru apropierea între popoare şi repopularea apropiaţilor. Ea îmi răspunde cu un alt zîmbet.

— Nu faceţi parte din personalul hotelului, o întreb eu în engleză (dar grijuliu să vă traduc pentru cazul că sînteţi incapabili să citiţi *New York Herald Tribune*).

— Nu, răspunde ea, sînt în serviciul domnişoarei Patricia Sam-Hart.

— Dacă stăpîna este tot atît de fermecătoare ca dumneata, nu mi-ar displăcea să devină şi stăpîna mea, glumesc, pentru mine doar, întrucît chestia asta, în engleză, nu sună nicicum.

Ea rîde totuşi.

— Nu te duci la Festival ? o întreb.

— Nu, nu, cînd mă duc la cinema, o fac pe banii mei.

Servitorică pînă-n măduva oaselor, ce mai ! Şi nu din resemnare : cucerită de sistem. Nuanţă !

Iau o atitudine de cinema, stil tipul care trage clopotele unei fete în pragul camerei acesteia. Mă sprijin de tocul uşii şi-mi încrucişez picioarele. Cînd eşti în smoking, fiţi atenţi, o atitudine cît mai dezinvoltă este singura avantajoasă. Subreţelele negre nu sînt mai toante decît servitorelele made in Britania, dar sînt tot atît de candide. O flatează să fie curtată

de un tip bine (economisiți banii de periuță, mă pot flata și singur).

— Nu găsești că ne armonizăm de minune ? o întreb : dumneata ești o Neagră îmbrăcată în alb și eu un Alb îmbrăcat în negru, e un semn, nu ?

Ea rîde iarăși.

— Și apoi te numești Katy, zic, iar eu mă dau în vînt după acest prenume.

— De unde știți asta ? tresări dulcea copilă, minunată de simțul meu divinatoriu.

— Lista lucrurilor pe care să nu le știu eu ar încăpea pe dosul unui timbru poștal, îi declar, forțîndu-mă să-mi dezlipesc ochii de pe medalionul care atîrnă de gîtul fetii și pe care stă scris, în întregime, cuvîntul Katy.

Ea clatină, delicat, bărbia.

— Și dumneata, te duci la festival ?

— Ar fi trebuit, dar încep să nu mai am chef. Patronul dumitale este aici ?

— Vă repet că eu servesc o patroană, rectifică Katy, miss Patricia...

— Sam-Hart, adevărat, mă scuz eu. Dacă ea este la festival, nu se va întoarce pînă la o oră bine înaintată în noapte, porumbițo. Gala din seara asta o va ocupa o bună bucată de timp : trei ore proiecția, o oră pentru a-și recompune machiajul, încă o oră consacrată refacerii moralului cu șampanie, toate astea ne lasă șase ore pentru a face cunoștință, a trăi o mare istorie de dragoste și a stabili în detaliu întîlnirea pentru mîine...

O umflă rîsul, îmi spune că frenchmenii au un tupeu buimăcitor și se dă în lături poftindu-mă să intru. Niciodată un lup n-a intrat mai lesne într-o stînă, căzăturilor ! Am un șarm neașteptat de ope-

rant în seara asta. Nimic nu mă condiționase pentru o partidă de mușcat sfîrcuri și desfăcut picioare fierbinți. Cu o omucidere în perspectivă era mai potrivit să-mi înscriu scubidu-căutătorul la cursurile de schi alpin.

Apartamentul este very luxuous : mochetă, covoare, tapiserie, tablouri, mobilă stil. Se compune dintr-un dormitor, o cameră de baths, un dressingeroume și un salon.

— Priveam televizorul, mă anunță Katy arătîndu-mi un interludiu abscons care reprezintă, fie prim planul unei colici, fie cascadele Zambeziului.

„Dar, adaugă, cum nu înțeleg o iotă franțuzește nu era prea interesant".

Mă duc hotărît să tai sucul și dintr-odată ecranul își regăsește forța atractivă. Un lampadar coafat cu mătase roz difuzează o lumină delicată. Mă preling într-un fotoliu și o străpung pe tînăra negresă cu o privire capabilă să topească partea septentrională a Spitzbergului.

— La ce oră termini slujba, șoricel ?

— Cînd se întoarce stăpîna ; dînsa vrea să stau aici, lîngă telefon.

Îmi indică un superb aparat roz cu incrustații sidefii. Ridic receptorul, apăsînd cu cealaltă mînă furca, pentru a nu alerta inutil standardista hotelului.

— Alo ! pronunț cu distincție aristocratică, aș putea să vorbesc cu miss Katy, vă rog ? Este pentru a-i spune că dacă nu vine imediat să se așeze pe genunchii mei, fac stop cardiac.

După părerea mea, micuța Katy n-a mai avut de multișor dreptul la o rație solidă de extaz și mă tem

că, ascunsă de perișori mătăsoși, dulcea și umeda dumisale capcană fierbe, este plină de pofte sălbatice.

În mai puțin timp decît îi trebuie unei lame Bélon numărul zero să viziteze tubul digestiv al unui înghițitor de săbii, donșoara Tabac este grămadă peste mine. Nu știu dacă ați avut deja conversații intime cu negrese dragii mei, dar vă pot spune că este un sport nu lipsit de atracție. Nici cei mai fioroși rasiști nu se dau în lături de la o *black party*. Cunosc un judecător în Louisiana — minunat om, tată grijuliu cu familie numeroasă — care mi-a spus textual : „N-am condamnat pe nimeni, niciodată, la moarte, în afară, bineînțeles, de negri". Și adăuga, coborînd vocea, din pricina soției : „Negrii ăștia nu au decît un singur lucru bun : fetele lor ! Nu soțiile. Fetele".

Pe mine, sper că mă cunoașteți. Mă gîndesc că mititicei din brațele mele i se cuvine o bună amintire din Franța eternă. Așa că dezlănțui, descheindu-mă la pantaloni (dacă-mi permiteți această imagine îndrăzneață) o ședință înalt-patriotică. Încep cu *Marseilleza* surdo-muților (adică numai cu degetele) ; apoi îi fac, gură la gură, reanimarea expres ; urmează umbrela dată peste cap ; îi cînt susurat : „Recoafează-mă cu limbuța" ; „Dacă-ți uiți pilula, du-te la Dr. Jivago", „Permiteți-mi să vă îmbrățișez", „Degeaba te numești Vineri, tot nu vei posti azi" ; și pentru a încheia, de sigur, bănuiați, îi intonez „Balada celor plecați fără adresă". Cînd abandonez partida, biata copilă e palidă de epuizare : o adevărată ridiche neagră !

Katy se împleticește pînă în baia stăpînei, unde firma Porcher a dispus cu artă și precizie toate cele

necesare pentru refacerea unei tinere fete după ireparabilul ultragiu.

Eu, San-An., fără întîrziere. profit de absență ca să mă propulsez în dormitor și să inventariez rapidos dulapurile. Acestea conțin o groază de rochii și mantouri de blană, dar, cotrobăind cu răbdare, descopăr un costum de catifea care ar putea foarte bine să fie masculin. Lansat decis și rapid, în timp ce fetița cîntă la robinete, explorez celelalte mobile.

În sertarul noptierei, ce credeți că descopăr ? Un revolver, doamnelor și domnilor. Și nu unul de făcut bancuri, stil apăs și iese rujul de buze, nu : un colt cu butoiaș, tovarăși dragi. Încărcat ochi cu plumbișori fini cît degetul meu mic. Fericitul care ar degusta cîteva din pralinele astea în rezervorul de biftec vă spun eu că o să aibă serioase dificultăți să mai facă bancuri.

Iată-mă cu conștiința împăcată. În jobul nostru, ca să uzinezi, trebuie să ai conștiința împăcată, altfel porcăiești totul. Acum sînt pe aceeași lungime de undă cu Bătrînul și miros că nu-i nici o îndoială : miss Patricia Sam-Hart e, într-adevăr, Hiena. Recuperez gloanțele, le strecor în buzunar și repun arma exact unde am găsit-o. După care, cu sufletul împăcat și mintea ticsită de proiecte, mă strecor în salon. Privirea mea înțeleaptă se îndreaptă direct către un bar pe rotile încărcat cu flacoane interesante.

Așez două pahare cu gura în sus pe o tavă de sticlă și, în fiecare din ele, picur cîte patru picături incolore dintr-o mică fiolă metalică de care, practic, nu mă despart niciodată. Nu-mi rămîne decît să aștept întoarcerea fetișcanei „Da, domnule". Iat-o, revine ! Îi înșurubez o ochiadă magistrală.

— Dac-am împinge îndrăzneala pînă într-acolo încît să radem un păhărel de indiferent ce, pentru a ne re-dopa, darling, patroana ta ar observa ?

— O doare-n cot, asigură Katy, dar eu nu beau niciodată alcool.

— Toarnă-ți ce vrei, comoara mea, eu însă vreau un burbon.

Ea servește drink-urile, în timp ce eu reperez un vas de flori în care să-l vărs pe-al meu.

— Pentru iubirile noastre, micuțul meu corb ! ridic eu paharul.

Am folosit cuvîntul corb în franceză și puștoaica întreabă :

— Ce-i aia chorb ?

Îi descriu :

— O păsărică adorabilă cu penaj multicolor, iubito, și un cioculeț mic, roz, ascuțit ca forfecuțele unei brodeze ; nu-i lipsesc decît petalele de miozotis.

— Un vis, chicoti ea . Ești tot atît de minunat ca poet pe cît ești de minunat ca amant.

Am dreptul la un pupic, cu aspirație de mucoase.

Își bea siropul de perlimpinpin. Eu mă prefac că sorb o înghițitură de burbon, îmbrățișez subreta și. în timp ce-i murmur prostioare în urechiușă, golesc prompt paharul meu în căldarea de flori. Acum problema este cine va adormi mai repede, Katy sau trandafirii. Notați că nu le-am blagoslovit, nici pe față nici florile, decît cu o doză de tată de familie. Katy nu riscă o anestezie pentru ablațiunea veziculei, ce i-am mitocosit eu este o simplă porție de sforăială.

O pupicesc ușurel de cîteva ori, timp în care fata începe să-și legene capul (încercînd să nu scape bărbia în piept).

— S-ar zice că te vizitează Moș Ene, mica mea minune ? o fac eu să observe.

— Mi-ai tăiat picioarele, darling, răspunde.

— Ar fi un păcat capital, ți se potrivesc atît de bine ! Bun, trebuie să te las, sînt așteptat. Pe mîine seară, la aceeași oră, O.K. ?

— O.K. !

Mă conduce pînă la ușă, ne pisicim într-un ultim sărut și ne dezunim la bine și la rău.

Mă cărăbănesc în colivia mea de soileală, pentru a aștepta ca cele patru picăturele de „Good night amigos" să-și facă efectul și pentru a-mi pregăti materialul.

* * *

Un ceas mai tîrziu, un tînăr încîntător, care seamănă cu mine tot atît cît seamănă tatăl ducelui de Bordeaux cu c... meu, bate la ușa apartamentului ocupat de miss Patricia Sam-Hart. Individul despre care vă relatez poartă o gabardină de nylon ușor pe deasupra unui smokinge, papuci cauciucați pe deasupra cipicilor de lac și mănuși de cauciuc pe mîinile sale aristocratice. Și-a instalat pe cap o perucă de beatnik care-i ajunge pînă la bazin (dunărean și care-l face să semene cu Antoine — nu Pinay, Antoine pur și simplu).

Neräspunzînd nimeni la cioc-ciocul lui, personajul ciudat și misterios scoate din imper un instrument pe care l-a botezat Sesam, în memoria prietenului

său din copilărie, Ali-Baba, şi se apucă să tutuiască broasca. Succes total. Uşa se deschide tot aşa de uşor ca, odinioară, picioarele drăguţei Katy.

Insul intră. Uşa se închide.

Trebuia să vedeţi cum a tras-o pe dreapta, dulcineea mea de Toboggan ! Întinsă pe canapea, mîinile împreunate, fusta ridicată... Constat că înainte de a adormi a primit un telefon căci se vede o notiţă lîngă aparat. Citesc : „Să sune la 34—21—19".

Înregistrez, apoi îmi caut o ascunzătoare pentru a aştepta-o pe falsa miss Sam-Hart. Camera ei este un locşor ideal. Am deja micul meu plan în ceea ce priveşte „operaţiunea De Profundis" : fereastra... Aceasta dă pe un balcon izolat de cele ale altor apartamente printr-un perete dublu, ornat cu plante cătărătoare. Sîntem la al şaselea... Fără paraşută, asta ar putea să aibă oarece consecinţe asupra unui organism, nu sînteţi de aceeaşi părere ? Dac-o sucesc la meserie, ar putea să treacă drept o sinucidere.

Desfac închizătoarea ferestrei, s-o pot deschide cu vîrful piciorului la momentul potrivit, după care trag la loc perdelele şi rămîn ghemuit după ele. Nu-i o ascunzătoare genială, îmi dau seama şi eu, dar n-am posibilitatea să mă deghizez în pieptene şi să mă ascund în sertarul mesei de toaletă, nu-i aşa ? Trebuie scuzată supunerea supermanului la legea volumelor prea simple. Într-o cameră cubică cu două, trei mobile mici şi un pat prea jos ca să mă pot transforma eu în parterul lui, ce mama dracului să inventez ? Mai rămîn doar perdelele, ca în delicioasele filme de groază de odinioară. Tre s-aştept acum. Mă instalez pe pervaz, cu picioarele îndoite, şi timpul zboară...

Durează, asta e, durează, dar singura chestie de care sîntem siguri cu adevărat pe lumea asta, este că secundele se succed, inexorabil, una alteia. Unele par mai lungi decît altele, după ce întrebuințare le dai, adevărat, totuși nu te poți îndoi de calibrul lor... Îmi zic că aceste minute vor trece, că ele vor trece grămadă, pe fața mărilor, pe fața munților, pe fluviile de argint, peste păduri unde se rostogolesc ca un imn confuz al morților pe care-i iubim. Dar ce m-o fi apucat ? Iată că încep să victorhugosez, din inadvertență, frumoasa mea literatură. Ca și cum proza mea ar avea nevoie de așa ceva ! O să facă viermi și fără versuri, după cum ni-i dat tuturora.

*

* *

Către orele două dimineață, se sună la grilajul parcului. Katy ar fi trebuit să sfîrșească prin a se trezi. Ca să vă fac o confidență, copii : și eu soilcam. Dar sînt lucid primul. Între timp se bocăne vîrtos la ușă. În sfîrșit tînăra negresă (total străină de nopțile albe) oftează, mormăie, bombăne și se tîrăște pînă la ușă, unde o așteaptă o săpunealâ clasa întîia. Nervoasă Hiena ! Nu tolerează să fie lăsată să lîncezească pe un culoar de hotel.

— Adormisem, domnișoară, pledează Katy.

Ailantă nu vrea să știe nimic. Zice că plătește și că vrea să fie servită. Paraua, argumentul magistral. Cei ce plătesc cumpără drepturi. Dreptul de a fi serviți, de a avea o mașină care să meargă, o cameră confortabilă, un ceas de amor fără sifilis, un avion

care nu cade, adică toate tacîmurile, după cum de mult și pe sfîntă dreptate spune Bérurier.

După ce i-a frecat bine ridichea servitorelei, miss Hiena întreabă dacă au fost apeluri telefonice, la care donșoara Negruța zice că da, și că domnul de la 34—21—19 a căutat-o pe patroană pentru o urgență. Patricia Sam-Hart zice că i se fîlfîie (ceea ce, în engleză, sună mai puțin șocant) și că o să-l cheme pe animal mîine, ceea ce, pe mine personal m-ar mira, date fiind proiectele mele, care o privesc îndeaproape. Am senzația că, așa Hienă cum e ea, (sau mai degrabă el) s-a troscăit sălbatec. Se simte după șucăreala exagerată, după silabele care o iau razna, după respirația gîfîindă.

În sfîrșit îi zice lui Katy să se care să pună bila pe cinci. Cînd fata-n casă s-a cărat, Patricia ridică bigofonul și-i ordonă centralistei să n-o deranjeze sub nici un motiv. Cum e criță, trăncăne un cuplet care servește operațiunii mele de minune, cum că viața e un c.... și că ea nu mai vrea să aibă raporturi, fie ele și sexuale — cu contemporanii. Nu găsiți că e al naibii de cooperantă gagica ? Cu cîteva minute înainte de a da ortul popii se vaită că s-a săturat de existență ; ce-și mai poate dori în plus cineva care stă la pîndă în dosul perdelelor unui geam prin care își propune să-i facă vînt persoanei în chestie ?

Toate acestea s-au petrecut în salon. În sfîrșit, Hiena trece în dormitor. Nu mai are etola în mînă, ci o sticlă de tărie. Vă spun că mult discutata lichidare e floare la ureche. Mi-e greu să înțeleg de ce colegii de la F.B.I. și Scotland Yard consideră chestia o ispravă irealizabilă.

Prin găurica pe care mi-am aranjat-o în perdea, o văd ducînd flaconul la gură și sugînd cu lăcomie

din această țiță scoțiană. Face „aaah" ca pentru un orgasm de bună calitate, apoi pune flaconul jos și-și șterge botul, cum face orice zugrav cînd trage o duşcă de trăscău în timpul pauzei de masă !

Brusc, Hiena se cabrează. Face ochii mari în direcția ferestrei. M-am mișcat oare ? Oricum m-a localizat. Cu o promptitudine neașteptată, se aruncă spre noptieră. Ia să vă aud, a fost sau nu inspirat, iubitul vostru San-A., să golească revolverul de gloanțe ? Sper să nu fi uitat vreunul. În astfel de cazuri se impune curățenie absolută, dacă ții să-ți păstrezi sănătatea.

Sar deci din ascunzătoare și mă reped chiar în clipa cînd ea se întoarce pentru a-și scuipa bomboanele. În loc însă să facă „bum-bum", pocnitoarea nu face decît „clic-clic". Hiena n-are timp să-și revină din stupoare pentru că-i aplic o cheie care ar trebui să fie a viselor vașnice, numai că adresanta o parează cu ușurință. Înțeleg că nimic din ceea ce seamănă cu judo nu-i este străin. Grozavă cumătră, tipul ăsta ! Mai mult chiar, zisa damicelă profită de surpriza mea și-mi administrează o lovitură cu patul pistolului în osul care pute (cum schimonosește Bérurier occiputul).

Trag concluzia ametită că mi-au fost livrate integral 36 stele verzi, drept care nici nu mai încerc să le număr, merg pe-ncredere. Încrederea e o chestie esențială nu numai în politică ci și în viața cotidiană. De pildă la bancă : dacă-ți vine ideea tîmpită să numeri bancnotele întinse de casier și e, cumva, una în plus, rămîi cu buzele umflate.

Trec fulgerător la o analiză a situației și trag următoarele concluzii, pe care vi le comunic fără să schimb o virgulă : „San-A., dragă, această fecioară

e fecior şi mai ales nu unul făcut cu degetul. Cîţiva agenţi secreţi de diverse naţionalităţi şi-au înghiţit buletinul de identitate, cu preţiosul său concurs. Dacă nu întreprinzi ceva ingenios şi decisiv în miimea de secundă care urmează, ai tot interesul să-ţi redactezi singur ferparul, pentru a fi sigur că nu ţi se vor omite titlurile, gradele şi diverse alte distincţii cu care ai fost onorat". Pe măsură ce-mi desfăşor raţionamentele sus-citate simt că mă dopez. Încovoiat, şi încă în genunchi, tremurînd de durere, intuiesc că puiul de năpîrcă pregăteşte lovitura de graţie. Ca un taur căruia i s-a înfipt o ţeapă înroşită sub coadă mă catapultez, (capul înainte), în pîntecul animalului. Transformată în obuz, tigva mea îi ia maul. Braţu-i cade moale, odată cu pistolul măciucă. Mă redresez pe două picioare şi-i pocnesc în scăfîrlie o scatoalcă în stare să rupă-n paişpe trompa unui elefant. Hiena se prăbuşeşte.

Trebuie profitat de scurtul răgaz cît tipul este K.O. pentru a-l face să savureze legile atracţiei terestre. Astfel nu-şi va da seama de nimic... Îl înşfac de mijloc, mă reechilibrez cu o mişcare de şolduri, salt corpul pe umăr şi mă apropii de fereastră.

După cum prevăzusem, o deschid cu piciorul. Noaptea este răcoroasă şi plăcută. Deşi sîntem abia în mai, pare că a şi început vara. Marea în faţă îşi face auzite molcome rostogoliri de valuri. Nimic altceva la vedere decît Nemărginita Albastră, momentan neagră tuci sub razele de lună.

Traversez balconul, fără să mă apropii de balustradă. Un mic dar viguros avînt, o detentă expertă a umărului... Greutatea care-mi cocoşase spatele dispare. Sper că terasa din parc e pustie. Fac un salt înapoi în cameră, cu mîinile la urechi ca să nu aud

bufnitura neplăcută a aterizării. O aud totuși, sau hiper-sensibilitatea mea o intuiește. O simt în adîncurile ființei mele.

Acum e o chestie de iuțeală, precizie, prudență. Fug să culeg pistolul de pe jos și-l pun la loc în sertar. O ultimă privire în spatele perdelelor, pentru cazul că aș fi lăsat urme... Trosc ! Nu-i de mirare că Hiena fusese pișcată de-un purice-n ureche. Pe cînd soileam în așteptarea-i, cordonul impermeabilului meu se desfăcuse și ditamai cataramă cromată, alunecase sub perdea.

Bag cordonul în buzunar. Jos, pe terasă, semne sonore de vînzoleală alarmantă. Strigăte ! Chemări ! Trebuie spălată, rapid, putina. Întredeschid ușor ușa, cît să arunc un ochi pe culoar. Este momentul decisiv. Nu se văd decît perechi de pantofi goi, așteptînd să fie văcsuiți. Ies și închid rapid ușa.

Closetul de servici este vizavi. Intru și trag zăvorul. N-are rost să mă învîrt prin hotel pînă ce înghesuiala, proprie ocaziilor insolite, nu devine efervescentă. Scot papucii de cauciuc, îi rulez și-i bag în buzunarul imperului. Idem pentru mănuși și perucă.

Apoi scot impermeabilul, îl pliez cu grijă și-l spînzur de cordon exterior ferestrei veceului, care fereastră dă spre curtea interioară. Recuperez eu catrafusele astea mai tîrziu.

Aștept cinci minute, trag apa în numele sincerității și ies prefăcîndu-mă că-mi aranjez prohabul. Pe culoar sînt trei sau patru persoane care discută agitat : un american gras cu părul alb, două englezoaice bătrîne cu părul vopsit roșu, un italian scund și chel al cărui halat te trimite cu gîndul la erupția Vesuviului.

Toţi sînt la curent cu „accidentul". Italianul îşi fuma ţigara pe balcon. N-a văzut cînd nenorocita s-a aruncat... l-a alertat zgomotul... Atunci a urlat... Şi mamma mia...

Nu apuc finalul acestei pasionante istorii. Iau liniştit, ascensorul şi cobor.

*

* *

O grămadă de lume pe terasă. Busculadă la uşa turnantă ! Toţi vor să vadă cu ochii lor. În derizoriile noastre spectacole cotidiene, cadavrele au făcut şi vor face senzaţie, reţetă, săli pline. Infinit numărul amatorilor de stîrvuri, vampiri, băgători de seamă prin gaura cheii, martori şi amatori de funebru. Toţi ! Nu numai peştimea se momeşte cu putreziciuni : mai presus de orice, omul, rahatofag din născare ! Mănîncă vînat putred, îşi înghite mucii, îşi ronţăie unghiile, e mocirlos, clisos, vocaţia lui este rahatul. Vocaţia şi delectarea supremă.

Îmi croiesc energic drum prin grămadă. Cîteva murături deranjate în plină vizionare mă iau cu „nu ţi-e ruşine" de parcă le-aş fi pişcat de buci.

— Poliţia, tranşez suveran.

Un doctoraş este deja îngenunchiat lîngă trupul inert. Extraordinar cum se găsesc, totdeauna şi pretutindeni medici. Ai zice că unul din zece francezi descinde direct din Esculap. Deloc atrăgătoare, Hiena. A căzut pe o balustradă de piatră şi, culmea macabrului, a rămas în echilibru pe ea, picioarele într-o parte, braţele pe alta. Medicul ascultă şi pipăie, dar totul s-a terminat. Esculapul o exprimă printr-o

clătinare de cap. Este un lungan slab, are ochii ascunşi de pomeţi. „Misiune îndeplinită, San-A." îmi spun cu tristeţe. Cînd, cutremurătoare descoperire, ochii mei experţi remarcă o particularitate inconfundabilă... Un lucru pe care-l văd adesea, care-mi place, căruia îi consacru o mare parte a vieţii mele, probabil cea mai frumoasă ; un lucru care de obicei mă încîntă... dar care, de rîndul acesta, îmi provoacă acute revulsii în tot trupul, o greaţă teribilă. Plec împleticindu-mă.

Salvarea şi poliţia apar, ca deobicei, împreună. Gonesc cu disperare către bar, cu intenţia fermă să hăpăi un cvadruplu, un sextuplu scotch ! O sticlă întreagă de scotch ! Tot scotchul importat în Franţa ! Şi să-l beau fără apă !

Pe cine văd, instalat la bar, în faţa unui *bloody-mary* ? Bun, de acord, bravo ! Aţi ghicit : Bătrînul.

Fumează un trabuc. Are în faţa sa ultima ediţie din *Monde* şi citeşte articolul lui Baroncelli. Îmi permit o treabă pe care aş fi considerat-o imposibilă două minute mai devreme ; îi zmulg terfeloaga. Tresare siderat, se încruntă, apoi, faţă cu paloarea mea, decide să pună gestul pe seama emoţiei mele.

— Complimente, micuţule ! Îmi spune printre frumoşii dinţi strălucitori ai protezei sale de gală.

Mă arunc într-un fotoliu, lîngă el.

— N-o să ţi-o iert niciodată, patroane ! îi zic.

Brusc i se citesc furtuni în pupile, pare să se încreţească de indignare pînă şi oul uriaş care-i serveşte de craniu.

— Ah, adevărat ! giruetează Bossul, încă uluit de atitudinea mea.

— M-aţi pus să asasinez o inocentă, zic, strivindu-i încheietura mîinii. O inocentă, mă auziţi ? A-

ceastă Patricia Sam-Hart nu putea fi Hiena, şefule ! Era o femeie !

Moaca lui trece rapid de la genul aristocratic, la genul stradă bombardată.

— Ce tot îndrugi ?

— Duceţi-vă să vedeţi ! mă răstesc. Şi mişcă-te mai iute pînă n-o iau la morgă ; am căsăpit o femeie, mă auziţi ? O femeie adevărată, cu tot ce i-a dat bunul Dumnezeu cînd a inventat-o !

CAPITOLUL III

Credeți-mă sau duceți-vă dracului să vă stabiliți grupa sanguină, dar îmi ofer o doză de cal din elixirul meu de soiculă, ca să pun cîteva puncte de suspensie între mine și chinurile mele. În asemenea cazuri, cel mai rezonabil este să te dai singur afară din sferele cugetării, să aștepți, inconștient ca lucrurile să se mai așeze și ca bieții nervi să-și regăsească supleţea. Pînă și un pian, chiar dacă-i iscălit Steinway, are nevoie de acordare cînd se dogește.

Așa că, după ce mi-am împroșcat veninul în plin obrazul Tunsului, mă tîrăsc în camera mea, îmi administrez siropul de somn care i-a reușit atît de bine lui Katy și în cîteva minute uit de viață, de Bătrînul care reușește să mi-o feștelească și de moartea care tot întîrzie să mă vindece.

Să fi fost numai un vis ? Imposibil să v-o precizez, la trezire. Coșmarul realității hîde recîștigă imediat teren asupra impresiilor subconștiente. Ceea ce mă încearcă în acest moment este mai feroce decît

cele simțite confruntat cu evidența că nu-i făcusem felul inamicului universal număru' 1. Trăiesc catastrofa mai calm, mai rece, dar și mai percutant, mai teribil. În ciuda soarelui care inundă camera mea confortabilă, mă simt înghețat bocnă și golit de orice formă de energie. Nu știu dacă ați văzut o grădină de zarzavat iarna, cu solul devastat, cu verze neculese și pietrificate, cu arbuști pictați de Buffet și un strat de promoroacă peste toată această dezolare, luciri derizorii de carte poștală ilustrată. Dacă ați văzut, fetelor, imaginați-vă că sufletul meu, în această dimineață, pe Coasta de Azur, seamănă cu paragina descrisă mai sus.

Arunc un ochi puchinos la ceasul care arată zece douăzeci. Cînd ești buimac, dimineața, te scoli matematic la zece douăzeci. Este incalculabil numărul tipilor care-au înjurat de mamă fix la această oră imbecilă.

Ridic receptorul bigofonului și comand micul dejun. Cafea neagră și suc de portocale. Mă răzgîndesc din mers.

— În loc de suc de portocale, tapați-mi o juma' de vin ! Muscadet !

E oarecum rușinos să recurgi la doping matinal, contravine comportamentului unui bărbat puternic, unui dur. Numai că urmează, inevitabil, întrebarea : sînt un dur ? Și la urma urmei, ce-i aia un dur. Complicat, închinarea mamei ei de viață...

Reiau receptorul și-i cer centralistei numărul meu din Saint-Cloud. Copilărie, bineînțeles, dar simt nevoia să aud vocea maică-mii. Numai cît să-i zic bonjur, s-o aud sporovăind, să aud despre zidarul care trebuia să vină să ne repare garajul, despre orătă-

niile care se lăfăie în cuibare clocind ouşoare roz, împestriţate cu punctişoare negre...

— O jumătate de oră aşteptare, menţineţi ? îmi telegrafiază domnişoara.

În timpuri normale, m-aş fi lansat în aluzii călduţe, i-aş fi făcut un piculeţ de curte ca s-o stimulez, dar sînt ca un ciorap aruncat.

— Menţineţi, menţineţi !

Se bate la uşă. Micul dejun. Cafeaua scoate aburi ; butelca de Muscadet se des-abureşte...

— Domnul îşi doreşte platoul la pat ? chestionează grijuliu junele ober blond, made in Germany.

Nu, domnul vrea să facă înainte de orice un duş : să-şi înece, cu apă rece, ideile negre... Mă car în baie după ce-am băut o gură de cafea prea neagră, prea tare, cu gust de gudron.

Gol puşcă sub măciulia şfichiuitoare, ofer un obraz patetic miilor de ace cu care mă împroaşcă. Nu mă mai satur de aversele îngheţate. M-am înroşit, probabil, ca o şuncă fiartă. Împing la maximum maneta de rece şi sughit. Uf ! Începe să fie ceva, ceva mai bine... Cînd ai moralul la pămînt îngrijeşte-te de trup. Gîndurile se fată din materie, fraţilor, îngrijiţi materia şi, în proporţie aritmetică, creşte moralul.

Lustruit ca o şa de concurs hipic, mă extrag din cadă şi încep să mă bărbieresc. Electric. Sunbeam-ul meu bîzîie înfundat, defrişîndu-mi obrajii aspri. Bîzîitului maşinii i se adaugă un altul a cărui origine n-o identific de la început. Opresc cositoarea şi recunosc soneria cavernoasă a telefonului. Ascult atent ca să mă asigur că S.O.S.-ul vine din camera mea. Vine din. Mă îndrept către uşă, în superbul meu costum de Adam, croit cu atîta eleganţă încît un nu-

măr impresionant de doamne tinerele și domnișoare neîncepute insistă să cunoască adresa eroitorului meu ; dar în clipa în care mă pregăteam să ies, aud declicul care urmează ridicării receptorului și o voce răgușit masculină mîrîind „Mda", ceea ce mi se pare cel puțin ciudat, bizar chiar și oarecum misterios.

Năvălesc, intrigat, în cameră și, stupoare ! descopăr, trîntit în patul meu, cu copitele în eternii lui șlapi jegoși, cu pălăria-i slinoasă înfundată pînă la sprîncene, pe onorabilul Bérurier în persoană.

Ține receptorul într-o mînă și sticla de vin în cealaltă. Primul este plin de vocea maică-mii, a doua este aproape goală.

— Pen'tine, mă anunță Grasu' calm, întinzîndu-mi aparatul :

Înainte de a-i da drumul, rage în strecurătoare :

— Spectele mele, dragă doamnă !

Apoi, cu un zîmbet înduioșat, mă informează :

— Mă-ta !

— Ce naiba cauți aici ? bolborosesc.

Își ridică marginea bolfăită a pălăriei.

— Te rog, fii politicos, Gagiule, n-o lăsa pe bătrînă să mucezească la celălalt capăt al firului : fără să mai vorbim de faptul că, la cin'ste dă kilometri distanță, cu impulsurile pe care le marchiază chestia asta, tăcerea ie de aur !

Cu sentimentul datoriei împlinite, își toarnă pe gît restul de vin și cercetează neîncrezător butelca, tot atît de goală acum ca seiful unui bancher falit. Repede îi spun maică-mii c-o iubesc, că e soare la Cannes, c-o îmbrățișez tare și să aibă grijă să nu răcească. La care ea-mi răspunde : că mă iubește foarte mult, că la Paris plouă, că mă îmbrățișează și să am grijă să nu fac insolație. Aș fi vrut s-o alint, să-mi

catifelez trompele auditive cu inflexiunile tandre ale vocii ei dulci, dar sosirea inopinată a Majestății Sale Slănină mi-a tăiat toate chefurile. Închid, mă întorc către Umflatu' care, în acest pat cochet, arată ca o ladă de gunoi vărsată pe o mochetă și, cu un ton mai sinistru decît sirena de ceață a unui vapor care se scufundă, murmur sec :

— Te ascult !

Enormul îmi bălăngăne sticla pe sub nas.

— Îți spun, băiete, îți spun...

— Asta-i ! Spune-o scurt și repede !

— Vinul ăsta are ceva din defectul beaujolaisului : nu suportă deplasarea. Sau nu-i esclus ca muscadet-cultorii să păstreze pentru ei mîna'ntîi și să pună-n circulație ce trag la mîna doua...

— Total de acord, grasule, dar în afara ipotezelor oenologice, mai ai și alte motive pentru această vizită ?

Se scormonește pînă descoperă în străfundurile hainei o scrisoare cu antetul hotelului meu, total îngălată de muștar.

— Oh, porcăria naibii ! constată pașnic Blajinul, săculețul de muștar Air France mi-a crăpat în buzunar. L-am pus lîngă scula de curățat pipa.

Iau plicul cum pot, îl desfac și recunosc scrisul suplu și lenes al Bătrînului. E rarisim să scrie de mînă, Scalpatul.

Dragă San-Antonio,

Te prevenisem că Hiena este un om DIABOLIC ! Trebuie să lămurim acest mister cu orice preț. Amprentele fetei moarte nu corespund cu cele pe care le-a lăsat, aceeași, zilele trecute, pe pahar. Cu toate astea sînt convins că nu m-am înșelat ; înțelegi ? SIGUR ! Pot înțelege că această misiune te-a deprimat,

de aceea consider potrivit să te întovărăşesc cu Bérurier, al cărui optimism, sînt sigur, îţi va face bine.

Festivalul s-a terminat. Am lăsat iluştrilor mei colegi votul în plic şi mă întorc la Paris. Cum a spus nu mai ştiu cine, la o răscruce a istoriei noastre, am pierdut o bătălie, dar n-am pierdut războiul.

Sus inima, dragă prietene şi înainte !

Las să-mi cadă braţul în jos.

— Ai problemuţe ? se îngrijorează Amabilul.

— Mai multe, zic eu, cea mai urgentă fiind următoarea : de ce, cînd există pixuri cu mine multiple, Bătrînul nu scrie cu litere tricolore ?

— Pen' că-i un conservator, frati-miu, legat pînă la moarte de vechiu lui stilo, aşa că-i ajunge, scriind. să cînte Marseilleza.

Butada lui mă face să zîmbesc, probă că a prescris tratamentul corect, Big Bossul : Béru este un supertonic, un puternic excitant al marelui zygomatic, un stimulent al glandelor gîdilicioase şi un regulator al căderiloar de conştiinţă.

Miroase prompt chestiile care-mi deranjează viziunea planetară şi mă întreabă cu arătătorul către sticla goală :

— N-am putea s-o convocăm la cameră pe sor-sa mai mare ? Am făcut prea multă respiraţie artificială ăşteia...

— Fă-o ! accept, arătîndu-i bigofonul.

Împuternicit oficial, Grasu' cere imperativ o a doua butelcă şi solicită cu aceeaşi ocazie, nişte varză călită cu cîrnaţi alsacieni, pentru — îmi explică el — consolidarea golurilor periculoase gata să i se caşte deasupra cingătoarei.

— Va să zică, Bătrînul te-a expediat de urgenţă ? zic.

— De o urgență nu numai urgentă dar și nocturnă, bombăne Faimosul. La trei 'mneața. Bertha mea, tocmai se sculase să servească o linguriță de bicarbonat, fin'că mîncasem ieri seara, la familia Pinaud, care mitocosiseră o tocăniță boierească de căprioară. Cu piureu de castane, mă rog ! Bertha o știi cum activează furculița și cuțitul cînd îi place haleala. S-a ghiftuit cu o asemenea cantitate de mandibule că-i explodau mațele... Își ia cuminte bicarbonatul și se-ntoarce asudată-n așternuturi. Mă trezisem, ce dracu să-i faci și mi se treziseră și ideile. Mie, dacă mă scoli în plină notte, mi se înfierbîntă pronto siguranțele. Din trei mișcări fac din cearșaful patului capitel de circ și tomna cînd începusem energic manevrele de primăvară cu Berthy, telefonul !

„ — Lasă-l să sune, Grasule ! mă ruga sărăcuța de ea. Îți dai seama că-n plină emoție n-o interesa bigofonul...

Numai că, vrei nu vrei, Gagiule, nu te schimbi, la vîrsta mea. Conștiința profesională e deasupra voluptăților menajere. Mă extrag, îmi las doamna gemînd și mă duc la telefon. Pe'ntuneric, îmi pocnesc bijuteria, așa beton armat cum era, de toate mobilele. La telefon, Bătrînul !

„— Bérurier, începe el să mitralieze, fără umbră de scuze pentru ora aiurită ; Bérurier, iei avion de Nisa la șase patruzeci ! Pe urmă sări într-un taxi și ceri să te conducă la Cannes, hotel Cinemișto. Ți-am lăsat în recepție o scrisoare pentru San-Antonio, cazat tot acolo. Aștepți să ceară micul dejun, înainte să te prezinți la el, are nevoie de puțină odihnă în dimineața asta.

Bérurier își trage nasul, care începuse să-i picure, constată insuficiența acestei măsuri de urgență, își

caută în buzunare o sugativă de muci pe care n-o găsește și termină prin a-și goli trompa suflînd într-o margine de cuvertură.

— În consecință, adaugă, iote-mă, Gagiule ! Tot așa de inocent și neinformat ca un puișor care mai suge din mamela lui tat-su. Ce-ar fi să ai bunătatea să mă pui la curent cum de vine de ce se leagă chestia...

Golesc ceașca de cafea. E rece ca nasul unei javre, ceașca stătută.

— Cea mai dezgustătoare afacere din toată viața mea, Béru.

— Dă-i drumu, vedem noi pe urmă.

Îi spun totul, de la A pînă la B, pentru că, în toată povestea asta, cunoștințele se opresc la B.

Grăsanul se transformă într-un bloc de semne de întrebare. Importanța rolului consultativ nu-i scapă și-i umflă fuduliile. N-a venit ca simplă întărire (o întărire poate fi simplă, de fapt ?) ci pe post de vrăjitor. Nu este aici pentru a mă asista, ci pentru a colmata breșele, a-mi regenera moralul, a descurca ițele confuziilor mele.

Cînd termin, Majestatea Sa, deliberează interiorizat. Își lipește degetele, indexul și mijlociul, cum făcea Domnul Dumnezeu pentru a binecuvînta, sau un consumator ca să comande două berici ; dar în loc să ridice către slăvi cele două degete împreunate și le bagă hotărît în șliț scărpinîndu-și cu furie prețioasele părți păroase. La el acesta este semn de intensă reflecțiune.

— Cred că se impune un rezumat, camarade ! murmură în sfîrșit.

Privirea sa tenebroasă este mai injectată de sînge decît niște momițe crude de vițel. Cîteva bătăi de pleoape și continuă :

— Hiena asta, despre care ciripesc cei mai iluștri sticleți ai lumii civilizate, se știe măcar cu precizie dacă-i un bărbat sau o femeie ?

Mîrîie cîteva chestii neclare și probabil neformulate, înainte de a relua, cu vocea sa evazivă de gînditor care escaladează culmea raționamentului :

— Nu importă acu' ; ce rămîne la suprafață din toate astea, camarade, ie că Bătrînul a prelevat amprentele donșoarei care credea că ie alea handate (1) expres de curcanii londonezi. Cînd le-a luat, astea, ampretele Patricia Sam-Hart aia era fata de la Londra. Dar cînd ai sinucis-o tu, uite că, aceeași fufă, nu mai e fata de la Londra...

— Ce spui tu e încurcat ca o ciulama chinezească de viermișori, dar rezumă esența misterului, aprob eu. Să zicem că, în unele momente, Patricia Sam-Hart, n-a fost Patricia Sam-Hart ci Hiena !

— Asta dovedește că insul e o vacă turbată, în materie de deghizări, nu orice actoraș ar putea intra, fără fisuri, în pielea unei fete și încă excitante ! Mai ții minte San-A., aiureli de-astea se făceau în filmele germane dinainte de război, dar, actualmente n-ar mai îndrăzni nimeni să proiecteze așa ceva, patronul cinematografului s-ar alege cu picioare în fund.

— Sîntem pe-aceeași lungime de undă, Grasule.

— Dacă n-ar fi Boss-ul care a verificat amprentele, ai 'ce că cineva a încurcat borcanele !

[1] Soi de anglicanism bérureean semnificînd „au pus mîna".

— Stop ! nu mișca. Vreau să verific o pistă.

Ridic receptorul să-l cer pe Boss în Orașul Lumină. Pariez o havană contra bărbii lui fidel castratul că este deja la grajd, omul datoriei fără pauze. Și cum îl știu prost dispus, trebuie să fie plin de sînge, în sectorul lui. Nu-i doresc tipului care umple călimările să scape o picătură pe mapă.

În clipa cînd primesc legătura, i se aduce varza Mastodontului. Am deci timp să pălăvrăgesc nestingherit. Contrar așteptărilor mele, șeful este tot numai miere și lapte. Torturat de remușcări în ce mă privește ?

— Oh, dragă San-Antonio, Béru...

Panoramez din periscop către Grasone, care, tocmai înhăța, cu o singură mișcare de furculiță, șase sute cinci zeci de grame de varză și o bucată întreagă de cremvurst.

— Vreți să-i vorbiți lui Béru, i-o retez brusc, lipindu-i Grasului aparatul în mînă. Cum ce avea onorabilul în gură era nu numai enorm dar și fierbinte, tot ce poate face Haplea este să emită o incoerentă succesiune de hașuri aspirate.

Béru plînge lacrimi cît pumnul, în pragul apoplexiei, opărit, congestionat, aș zice chiar inflamat. În aparat se aude vocea nerăbdătoare și tăioasă a patronului :

„— Alo, Bérurier, ce se întîmplă ?...“

Buimac, Rotunjimea Sa își eliberează gura direct pe covor.

— Iertați-mă, șefule, mă înecam de tuse...

— Mîncai, presupun ?

— Luam o ceașcă de ceai cu sipiriorul meu rahic, dom'le director, și o bucățică de pîine prăjită mi s-a oprit în gîtlej ; vreți să-mi spuneți ceva ?

— Nu, nu, văd că ai ajuns cu bine și contez să-i dai lui San-Antonio un sprijin nelimitat.

— Și eu sper idem, bîlbîie nenorocitul, înapoindu-mi receptorul.

Boss-ul rîde încetișor în aparat.

— Îți arde de farse, San-Antonio, semn bun ; ce devora căpcăunul nostru ?

— Alsacia, patroane.

— Dumnezeule, la micul dejun, suspină Tunsu, ce sănătate ! Ai noutăți ?

— Voiam să reverific ceva, Boss. Noi tocmai am rezumat situația, de altfel presupun că ați făcut-o și dumneavoastră ; am ajuns la o concluzie comună, cum ar fi că...

De la capătul parizian al firului sînt întrerupt și complectat :

— ...cum ar fi că, dragă prietene, că Patricia Sam-Hart nu era Patricia Sam-Hart în momentul în care am luat amprentele.

— Într-adevăr pare cu totul extravagant.

— Ți-am repetat că Hiena...

Este rîndul meu să-i iau cuvîntul din gură :

— ...este diabolică, știu, totuși mă încearcă o îndoială : cînd ați recuperat paharul ei, pentru a studia amprentele, nu era posibilă o eroare ?

Răspunsul este mai înghețat decît o stalactită desprinsă dintr-o banchiză.

— Nu ! Falsa Patricia era singură cu Placătzy Kurumi și secretarul acestuia. Nu am pierdut din ochi paharul ei și, în plus, numitul recipient avea urme de ruj. Categoric !

— În acest caz, iertați-mă. Considerați așadar posibil ca Hiena să ia aparența unei vampe bine cunoscute, reușind să păcălească pînă și anturajul acesteia ?

— Nici nu-mi pun această întrebare, San-Antonio, deoarece așa A FOST.

— Mulțumesc, domnule director. Pe curînd.

Închid înainte să-mi plaseze cupletul lui cu tremoluri despre perseverența totdeauna recompensată, despre zilele care se succed și nu se aseamănă, despre răbdare și durata în timp, mai valoroase, după cum știu toți tîmpiții, decît furia și forța.

Mastodontul a ușurat deja, farfuria, de întreg vărzoiul. Acum își smulge, dintre dinții de cal, mici serpentine galbene, resturi prețioase pe care le rumegă tacticos.

— Teribil ce mi-am concentrat gîndurile, mă asigură el.

— Zece minute în șir ! îmi sare mie țandăra. Ți-ai bătut propriul record.

— Nu bate cîmpii, Gagiule. Nu-i momentu' !

Să te pună la punct inferiorul tău ierarhic mi se pare culmea !

Dar magistrul e în vervă.

— Să nu ne oprim asupra întrebării cum reușește Hiena să se strecoare în pielea altora. Să admitem că-i mai tare ca Fantomas...

— Bun, să admitem, mă resemnez eu.

— Lăsăm baltă și chestiunea dacă-i bărbat sau gagică.

— Lăsăm baltă !

— Dar reținem un lucru primordial, Gagiule !

— De acord : reținem !

îi sare țandăra și lui.

— Ești regele prostiei molipsitoare, nu ține să tureze, cineva, intelectul, pînă la șapte mii de ture pe minut, lîngă tine !

— Iertare, o valoros gînditor, tu al cărui creier raș atinge cotele incandescente ale spiritului ; iartă-mă și continuă !

Își rîcîie burlanele nasului, se pleacă în afara patului în care zace încă — cașalot eșuat pe un țărm de satin — și adună mușuroaiele de varză expulzate pentru a-i vorbi Bătrînului. În timp ce savurează ultimele resturi, pe gură-i ies vorbe de aur :

— După cît s-a definit pînă acum, Hiena mișună unde se vor întîmpla chestii groase, nu ?

— Efectiv !

— Concluzie, dacă prezența Hienei în hotel a fost demonstrată de Boss, *înseamnă că se va petrece ceva !*

Deloc neghiob, raționamentul ! Mulți cred că materia sa cenușie aduce mai mult a clei decît a icre negre, dar Béru pardon ! pune degetul pe pozitiv în cele mai întunecate ocazii.

Mă uit la el cu o seriozitate care-l intimidează.

— Nu găsești, San-A. ?

— Pe loc repaos ! Urmare a demonstrației tale, realizez evidența însăși : de fapt S-A ȘI ÎNTÎMPLAT CEVA ! Miss Patricia Sam-Hart, nepoata unui ambasador american, a murit !

Fluieră admirativ, ceea ce proiectează o pieliță de cîrnat pe mătasea abajurului.

— Ai găsit o pistă, amice, ai găsit în fine ceva !

— Ceva mult prea fragil, o dau eu pe lamento.

— Găsești ?

— Pfff ! rocambolesc ! Ar trebui să-ţi imaginezi că Hiena a vrut s-o asasineze pe Patricia. Pentru asta s-a prefăcut în copia ei fidelă, s-a lăsat intenţionat reperată de Bătrînul, ştiind că toate poliţiile occidentale îi hotărîseră o moarte sigură, şi că... Nu, prea complicat, prea subtil...

Tot trăncănind, m-am înţolit. Port un complet crem, o cămaşă bleu deschis cu cravată bleu închis şi pantofi din piele fină de căprioară, made în Macaronaria.

— Eşti mişto, camarade, admiră tovarăşul meu. Pen cin'te înţoleşti fason mylord ?

— Pentru o negresă mică şi fierbinte, Grasule.

— A, da servanta Patriciei Sam-Hart, cu care ai stabilit bazele apropierii între popoare az'noapte ?

— Yes, dom'le. Exclus să nu ştie nimic despre aiureala cu substituirea. La urma urmei e în serviciul Patriciei. E interesant de ştiut unde se afla adevărata Patricia în timp ce aia falsă îşi plimba curişorul pe aici !

CAPITOLUL IV

— Miss Katy Ferguson ocupă o cameră la ultimul etaj, domnule comisar, mă informează recepționerul, după ce-a văzut cartonașul cu poza mea lîngă tricolor ; atîta doar că a plecat, adaugă el și-mi arată o cheie spînzurată pe panou.

— De mult ?

— N-aș putea să precizez...

— Azi noapte a fost prevenită că stăpînă-sa... ?

— A avut un accident ? se grăbește el să-mi evite oboseala.

— Da.

— Nu știu, nu eram eu de serviciu. Îl putem întreba pe colegul de noapte...

— Ei bine, întrebați. Și încercați să aflați, de la băiatul de etaj, la ce oră a plecat respectiva. O negresă drăguță nu putea trece mai neobservată decît o muscă într-o cană cu lapte !

În timp ce recepționerul încearcă să devină interesant, Grasul și cu mine ne prăvălim în fotoliile moi

ale holului. Apuc un ziar de seară care tocmai ieşise, fiind deja unsprezece dimineaţa. Pe pagina întîia se lăfăia o poză cu chenar pe trei coloane : „ *o tînără americană se sinucide la hotelul său întorcîndu-se de la Festival*". Urmează salata clasică... Clişee, meafore... Patricia Sam-Hart, moştenitoarea regelui şosetelor tubulare ; nepoata ambasadorului în Bulimia ; una din reginele Festivalului. Ea asistase la proiecţia „Fumează, e belgiană" şi aclamase filmul, După şedinţă, asistase, în compania lui Placutzy Kurumi, la bairamul oferit de producător. Părea în vervă, băuse mult... Prea mult, pare-se că alcoolul avea efecte dezastroase asupra ei. Cînd i se întîmpla să se îmbete devenea acră, tristă şi violentă. Părăsise petrecerea fără a spune la revedere şi se dusese direct la hotelul său. Ceruse să nu fie deranjată, declarînd că viaţa-i era insuportabilă... Apoi, o clipă mai tîrziu, după cum explică mişcător reporterul : „...Intervine drama ; într-un acces de depresiune, nenorocită, execută saltul fatal peste balustrada balconului său". Fata-n casă, interogată de poliţie, confirmă că Patricia Sam-Hart nu suportă alcoolul, şi că...

— Domnule comisar, vă rog...

Arunc terfeloaga. Mă întorc către un tip cu ochi de broscoi, umflaţi de somn.

— Doreaţi să ştiţi dacă tînăra negresă a fost prevenită ? Da, imediat după dramă, inspectorul de la comisariat a cerut să-i vorbească şi eu personal am chemat-o la telefon...

— Şi pe urmă ?

— I s-a relatat drama. A izbucnit în plîns. In-

pectorul a chestionat-o îndelung, în salonașul albastru.

— Și pe urmă ?

— Pe urmă, tînăra a urcat în camera ei.

— Nu știți cînd a plecat ?

— Foarte devreme, să fi fost șapte dimineața. Mi-a lăsat cheia, a zis că o convocaseră, telefonic, la poliție și m-a întrebat încotro este comisariatul.

— Bine, zic, și răsuflu ușurat. Mulțumesc.

Curcan, curcan, dar am obraz. Îi ung crăpăturile labei cu un bacșiș gras.

— Cumpără-ți un somnifer, îl sfătuiesc.

— Un'ne cărăm ? se interesează Alexandre-Benoit-Bérurier.

— La comisariat, tinere ! Ard de nerăbdare să conversez cu bucățica asta de negresă.

— Uf corse — convine semi-englezește valorosul meu prieten.

Pe drum îl preocupă o singură problemă :

— Știa carte, la orizontală, negresa ta ?

* * *

În comisariat, picăm peste un tip format dulap, cu nasul cît o pătlăgică înfipt în centrul unei bile lustruite, pe care cineva lipise cîteva fire de cîlți cu ajutorul unui derivat de gumă arabică. Se prezintă într-un costum vechi, mai terfelit decît rufele zvîrlite la coș după întoarcerea din luna de miere.

Acestui om de bine, care pare la fel de inteligent ca o copită, numele meu nu-i spune nimic, ceea ce-i iert, dar îmi respectă gradul, ceea ce îi sînt recunos-

cător. Se grăbește să mă anunțe comisarului Buis (Tony pentru doamne și domnișoare). Îl cunosc demult pe Buis Tony, marfă bună ; un tip vorbăreț, elegant și bine făcut. Colecționează fluturi, cîntă la pian (cînd îl obosește vioara) și poartă, la ocazii, un smoking impecabil.

— Dragă și ilustre coleg ! sare el cu dreapta întinsă, ce vînt bun te aduce ?

Procedăm la o falango-partidă, i-l prezint pe Bérurier și accept, simultan, fotoliul și paharul de porto oferite.

Bronzat din cap pînă-n picioare, Buis. Confrații de pe Coasta de Azur au avantaje de neconceput pentru curcănimea din bazinele carbonifere.

— Ascultă, Tony, fac eu chiorîndu-mă-n jur, n-ai cumva în garnizoană o micuță negresă ?

Face o grimasă nedumerită și pufăie din pipă.

— Confunzi localul meu cu cel al doamnei Irma, San-A. !

Găsesc răspunsul deplasat.

— Nu anchetezi tu moartea Patriciei Sam-Hart?

— Într-adevăr, dar...

— N-ai convocat-o tu pe cameristă, numita Katy Ferguson ?

— Camerista-i o negresă ? Nu știam...

Deschide un dosar verde așezat în fața lui.

— Inspectorul de serviciu azi noapte a înregistrat, de fapt, depoziția ei... Te interesează afacerea ? Pare o sinucidere banală, afară numai dacă...

— O clipă îl întrerup eu, în timp ce Bérurier are tupeul să dea pe gît paharul meu de porto după ce-l spulberase pe al său, o clipă ! Vrei să spui că n-ai convocat-o pe fată azi dimineață ?

— Nici pomeneală !

— Atunci unul din inspectorii tăi...

— Exclus. Am fost prevenit în zorii zilei de afacere şi avînd în vedere calitatea victimei, am preluat-o personal. Mă pregăteam, tocmai, să mă deplasez la Cinemişto, pentru continuarea anchetei...

— Tony ! suspin, dacă eşti absolut sigur că nici unul din copoii tăi n-a convocat fata, gluma se îngroaşă...

Mă priveşte destul de tăios cît să facă doi din mine.

— N-ai răspuns la întrebarea mea, bătrîne : eşti băgat în afacerea asta ? N-aş vrea să ne încurcăm unul pe altul.

Îmi reprim un fior de tristeţe.

— Sînt în afacerea asta pînă-n gît, Tony. Grăbeşte-te să concluzionezi repede şi definitiv sinucidere, după care, dacă mai colecţionezi fluturi, şterge-o să vînezi *Ornithoptera-priamus-poseidon*...

— Cel din Noua Guinee ? întreabă el. Cu dragă inimă, dacă-mi plăteşti voiajul.

Zîmbeşte amabil şi interogativ.

— Nu pare să-ţi funcţioneze carburatorul la capacitatea maximă, în dimineaţa asta ?

— De-a lungul tuturor carierelor există şi zone negre. Eu traversez una...

— Din pricina negresei ?

— Din pricina a tot. Iartă-mă, dar am intrat în criză de timp.

— Dacă-ţi pot fi util, dacă ai nevoie de întăriri, nu ezita, San-A. Distinsa noastră instituţie este în serviciul tău douăzeci şi patru din douăzeci şi patru.

Ajungem la uşa biroului anchete.

— Deci nu-i sinucidere, eh ? şopteşte confratele.

Clatin capul.

— Nu.

— Eşti convins ?

Îmi scapă un oftat de-o forţă capabilă să bălăngăne navele ancorate în portul Cannes.

— Sînt absolut sigur, dragul meu Tony.

*
* *

Centralista e frumoasă, blondă, bronzată, îmbrăcată într-un taior de in grej (ador pisicuţele în taior). Rujul ei de buze îmi pare extrem de comestibil.

— Da, zise ea, era la începutul serviciului meu... O voce de bărbat foarte autoritară.

— Care a spus... ?

— Poliţia ! Vreau camera domnişoarei Katy Ferguson, camerista Patriciei Sam-Hart.

— Asta-i tot ?

— Absolut totul ! I-am făcut legătura cu miss Ferguson...

Inund copila blondă într-un zîmbet infinit şi sincer.

— Eşti dureros de ne-curioasă, fetiţă dragă, şoptesc şi-mi aleg o poziţie avantajoasă evaluării a ce se zbate în interiorul corsajului de mătase verde.

— De ce ? întreabă ea roşind, ceea ce amplifică seducţia sa naturală.

— Pentru că, la cuvîntul poliţie, toate centralistele din lume ar fi ascultat conversaţia, e un reflex natural.

— Credeţi ?

— Pe cuvînt de polițist ! Dacă ai avut, cumva, această agerime de spirit, mi-ai smulge un chinuitor cui din talpă, iepurașule.

E nostimă foc, cu cornetul între sîni și o singură urechiușă acoperită de receptor. Se aprinde o luminiță. Răspunde, în englezește și branșează o fișă...

— Cu atît mai mult, continui pe terminarea manevrei, cu cît în zorii zilei nu erai înghesuită de apeluri...

Alt beculeț aprins, altă fișă branșată.

— Spune-mi, Madeleine, re-atac eu, nu-ți jenează respirația, cornetul ăsta, nu-ți strivește sînișorii ?

— Este foarte ușor, zice ea înțepat și nu mă numesc Madeleine.

— Mii de scuze, zic, dar, după mine, toate blondele se cheamă Madeleine, nu găsești că-i un prenume blond ?

— Nu în mod special, oricum eu mă numesc Béatrice.

— *Wonderful !* Întîlnesc întîia oară un prenume de brună, purtat fermecător de o blondă...

Strîng, ușor ca o adiere, cornetul.

— Ar trebui să-ți ofer, poate de anul nou, alt medalion, cu fotografiile noastre înăuntru, încadrate față-n față.

Zîmbește.

— Asta-i tot ce pot face pentru dumneavoastră ? întrebă ea, sugerînd că mă trimite la plimbare.

— Da de unde micuță, Béa. Ar mai fi un amănunt. Vreau să știu ce și-au telefonat așa-zisul polițist și dulcea Katy.

O privesc acum rece, dur și tranșant. Ochișorii ei, de un albastru pudic, brodați cu inocență și puritate, mă evită.

— Béatrice, mă încăpățînez eu, în profesia ta, curiozitatea este o virtute, n-ai de ce te rușina. Vreau conversația de azi dimineață, ar putea fi în joc viața unei biete femei !

— Oh, murmură ea, a fost foarte scurt : polițistul i-a spus că trebuie să-și iscălească, de urgență, depoziția și că-i trimete o mașină...

Se grăbește să adauge :

— E tot ce-am auzit, pentru că mai erau și alte apeluri.

Sărut, în fugă, ușor, urechiușa fără receptor.

— Douăsprezece miliarde de mulțumiri, îngerașule.

Béru sforăia într-un fotoliu. Vizionate prin gura-i larg deschisă, cele mai reprezentative amigdale din zone pariziană trezesc admirația festivaliștilor prezenți.

Trec pe lîngă monstrul adormit și peste pragul hotelului cinci stele. Afară, portarul încearcă să strunească trei pechinezi în lesă, în timp ce un șofer octogenar ajută o băbătie centară să se aburce într-un Rolls milenar.

— La vînătoare cu haita, amice ? îi strecor cu voce joasă.

Rîde strîmb, cu numai patru centimetri pătrați de obraz, și murmură :

— Păpușica și haita ei ! Asta-i porția mea de viață !

Japiţele hămăie oribil, cu ochii injectaţi de un soi de disperare inexplicabilă. În sfîrşit se cocoaţă şi ele în caleaşcă. Babeta îşi bîţîie la fereastra Rolls-ului, obrazul ca un acordeon fardat.

— Mulţumesc drăguţă, zice ea. Trebuie să fii întotdeauna delicat cu bieţii căţeluşi : sînt singurii tovarăşi adevăraţi ai omului !

— Pe mă-ta ! mormăie portarul, înainte să strige în pîlnia acustică a babei :

— Aveţi dreptate, doamnă contesă !

Limuzina se evacuează, lungă şi neagră, cu încetineala unui travelling.

— Cît despre bacşiş, îmi zice galonatul, presupun că urmează un virament în contul cecului meu poştal.

Îi strecor, discret, o hîrtiuţă.

— Ascultă, camarade, am nevoie de o informaţie... Azi dimineaţă, devreme, micuţa negresă, camerista Patriciei Sam-Hart a ieşit.

— Da, confirmă portarul. Între paranteze fie zis, o bucăţică să-ţi frigă degetele.

— Cred c-o aştepta o maşină, nu ?

— Exact. A ieşit, a privit la stînga şi la dreapta, ca şi cum ar fi căutat pe cineva.

„Vreţi un taxi, miss ?" i-am propus eu. În aceeaşi clipă a avansat o maşină. „Cred că asta este" mi-a răspuns. Şoferul maşinii i-a turuit ceva şi fiţa şi-a săltat fundul la bord.

— Ce i-a spus şoferul ?

— Habar n-am, era între noi toată lărgimea terasei.

— Ce marcă, maşina ?

— Un DS negru.

— Te-ai zgîit la mutra şoferului ?

— Un negrotei, dar avea o pălărie cu boruri largi... Imposibil să vi-l descriu pe bune ! După cum nici numărul mașinii nu l-am văzut.

Îi mulțumesc și mă duc să recuperez cvadrimotorul prăbușit în hol. Îl scutur. Încet, încet, Grasu mai domolește esapamentul și se trezește.

— Noutăți ? mă întreabă, căscînd o gură cît tunelul Mont-Blanc.

Îi povestesc. Noutăți care nu ne fac să progresăm peste măsură.

— Nu-i mare brînză, constată Rotunjimea Sa. Cînd Hiena a aflat că adevărata Patricia a dat ortul popii, a kidnapat subreta ca să nu fie vorbe. De unde conchid că subreta știa destule. Nu vreau să fac clăbuci, deșteptule, dar aseară, cînd ai ginit că nu-i a bună, decît să-ți duci la culcare remușcările, mai bine luai camerista la tocat.

Vorbe grele, de aur, recunosc.

— Cînd am realizat monstruozitatea greșelii. Grasule, din mațele mele întoarse pe dos n-a mai ieșit decît o singură idee : să uit totul, să uit și să-l las pe Bătrînu' să se spele pe cap cu toate responsabilitățile.

Nu terminasem fraza, cînd, în subsolurile memoriei, începe să dea din coadă o amintire fascinantă.

Fac un salt pînă la recepție, înhață anuarul telefonic al Alpilor Maritimi (006, James Bond, bătut cu o lungime), și caut cu ce, sau mai bine zis cu cine. corespunde 34-21-19. Îmi ling indexul de trei ori (ca să întorc mai repede paginile) și descopăr că numărul este al vilei *Rio Negro,* la Cap-d'Antibes.

Agățăm un taxi și la drum !

— Crezi că e o cunoştinţă a Patriciei ? întreabă Bérurier, respirînd cu voluptate diversele mirosuri, adevărate invitaţii în restaurantele plantate de-a lungul litoralului.

— Sînt sigur. Cînd nenorocita s-a întors, a boscorodit cu privire la apelul telefonic şi a declarat că va suna dimineaţa...

Se circulă încet, bară la bară. Cerul este albastru, cu numai cîteva eşarfe de nori, cum ar scrie doamnele aspirante la premiul Femina, în operele lor nemuritoare. Marea este dantelată de spumă, ar mai adăuga, aceleaşi, fără ezitare. Cum ajungem în faţa restaurantului *Tzîtza*, Bérurier imploră pe şofer să oprească. Îşi propulsează tigva bolfăită pe fereastra taxiului şi adulmecă lung, lung, cu religiozitate ; nu aerul marin, ci efluviile divine ale ciorbei usturoiate de peşte, prelinse din onorabilul stabiliment.

— Mă simt mai bine, declară cu vocea unei babete trezită din leşin, după ce i s-au dat să aspire sărurile întăritoare.

Adaugă :

— Io dac' aş fi bogat, n-aş mînca decît ciorbă de peşte cu mult usturoi.

* * *

O poartă de lemn întărită cu drugi de fier ascuţiţi la vîrf... Încastrat şi grilajat în stîlpul porţii un parlofon. Sun. Nu se răspunde. Aştept, re-sun, apoi re-re-sun, în zadar.

Din vecini, o servitorică îmi strigă „au plecat".

— Chiar nu mai e nimeni acasă ? mă alarmez.

— Nimeni, răspunde dulcea copilă, încîntătoare, în ciuda cocoașei, a mustății care-i maschează botul de iepure și a strabismului convergent.

Fără să mă întreb dacă vecina riscă să se formalizeze, mă preocup de încuietoare. Scula pe care o cunoașteți bine cu toții, și care, precizez pentru cine întreabă, are exact forma unui chtreukshertpietz, ceva mai ascuțită, îmi permite accesul în proprietate.

Intrăm într-o grădină plină de arbori exotici. Cele mai rare esențe, de la chelkejeme cu flori persistente pînă la superanțărț cu foi caduce (de Berry), trecînd prin hesso tigrat cu multiple acțiuni pontificale... La dreapta, o piscină în formă de fasole... În fund o casă de tip provensal ; și mult mai în fund, marea dansînd (pentru 14 iulie) de-a lungul golfurilor limpezi... Feeria ! Hollywood ! Casă și Grădină ! Paul și Virginia ! Robinson și Crusoe !

Pe alee un minunat pietriș roz cîntă sub tălpi. Ajung la peron, deschid ușa dublă... Un living imens, majestuos pardosit cu dale, se oferă privirii mele. Luminos, curat, vesel, face a vacanță... La etajul întîi, camerele : frumoase, luxoase. Dar oricît caut, nu găsesc nici un indiciu, nimic personal. Acest domiciliu e din lotul caselor închiriate cu luna. Locatarul vine cu un minimum de lucruri, pe care le reia integral la plecare. Casa se patinează, în timp, fără a se impregna cu adevărat de o prezență... Explorez de-a surda măsuța telefonului. Nici o notiță vitală... Coșurile de hîrtie sînt goale. Anonimat total ! Se impune să chestionez vecinătatea.

Afară, îl găsesc pe Bérurier ieșind dintr-o magazie, înarmat cu un cauciuc de dimensiuni impresionante.

— Te-a apucat pescuitul Grasule ?

— Exact ! Murmură el fără a se opri.

— Și ce mă-ta pescuiești ? insist luîndu-mă după el, roșioară ?

— Mai degrabă zvîrlugă, răspunde Solidul. Și, după culoare, ar putea foarte bine fi aia care s-a zbătut sub tine azi noapte.

CAPITOLUL V

Totul este un șir de reminiscențe...

Aplecîndu-mă deasupra piscinei a cărei apă albastră sclipește în soare, mă gîndesc la filmul „Sunset Boulevard"... Tipul înecat care plutește, cu fața-n jos și brațele în cruce...

Katy se leagănă lin între două ape, înclinată într-o parte, cu picioarele ușor îndoite. Pare că doarme. Grasu' o trage ușurel cu cauciucul către margine, ținîndu-i capul la suprafață. Ciudat, dar scena nu are nimic sinistru. Poate pentru că ea este în costum de baie. Are un deux-pieces auriu care-i descoperă formele delicate.

Mă aplec, prind un braț, Rotunjimea Sa apucă de celălalt și o tragem pe peluză. Buclele, desfăcute în apă, se strîng compunînd rapid o cască neagră și urîtă.

— A mierlit-o, hm ? întreabă Grăsanul.

O palpez pe Katy fără convingere. Este înghețată și după culoarea gri-verzui a feții sale pricepi că

moartea și-a desăvîrșit opera, cum se spune adesea în jurnale.

— De jos pînă sus, suspin eu...

Examinăm cadavrul : nici cea mai mică urmă de rană. S-ar putea concluziona liniștit, dacă n-ar fi circumstanțele, la o moarte accidentală. Hidrocutare. Și-a făcut plinul, s-a dus la fund. Nu ține ! O trezește telefonic un fals polițist, se trimite în căutarea ei o mașină și, peste cîteva ore, o găsim înecată. E cusut cu prea multă ață albă, nu credeți ? Pariez că slabi de minte cum vă știu, ați fi în stare să înghițiți gălușca, gata să ratificați teza accidentului...

Aiuritor, oricum, că ocupanții vilei *Rio Negro* au șters putina lăsînd în piscină cadavrul în costum de baie. De altfel, dacă s-ar pune în paralel chestiile aiuritoare cu cele din care se poate pricepe ceva, lista ar semăna cu veniturile lui Rothschild comparate cu cele ale unui pensionar de la Căile Ferate. *Rio Negro* ăsta e al dracului de negru ! Acum ori niciodată e momentul să branșez bateriile de urgență, fraților, altfel situația va deveni opacă mai repede decît în scurt timp.

— După părerea ta... demarează Umflatu'...

— N-am păreri, întrerup eu, destul de brutal, trebuie să recunosc.

Ies din proprietate. Șoferul taxiului înfierbîntă glandele servantei care-mi anunțase plecarea ocupanților.

Îi trage clopotele în stil mare și-i jură lucruri minunate. Rezultă că nici cocoașa sus-numitei, nici piciorul șchiop, nici botul de iepure, nici nasul ei turtit nu pot fi piedici în calea dragostei.

— Sînteţi un domn de la agenţie ? mă întreabă ea.

— Nu, de ce ?

— Sau vizitaţi pentru a închiria ? continuă creatura, ignorînd fără jenă întrebarea mea.

— Casa asta e de închiriat ?

— De obicei, da.

— Cei recent plecaţi sînt proprietarii sau chiriaşi ?

— Chiriaşi. Contractaseră pe durata Festivalului.

— Şi cum se numesc ei, frumoasa mea copilă ?

Îşi rotunjeşte buzele şi emite, cu gura, un zgomot pe care cîinii, caii şi Bérurier îl produc printr-un alt orificiu.

— Habar n-am, sărmane domn, mărturiseşte miss Zîna Cocoşică. Dacă-ţi închipui că avem timp de prezentări şi politeţuri...

— Care-i numele agenţiei de închirieri ?

— Eden Coasta de Azur, la Antibe.

— Aştia, ultimii chiriaşi, erau mulţi ?

— O pereche cu doi servitori...

— Ce aveau, ca maşină ?

— Un Cadillac negru...

— Nu un DS ?

— Nu, de ce ?

— Azi dimineaţă n-ai văzut venind aici o tînără negresă într-un DS ?

— Nu, dar dimineaţă eram la cumpărături, sărmane domn...

Ce s-o fi încăpăţînînd să-mi tragă cu „sărmane domn" de parcă aş fi în lacrimi şi doliu ? sau buimăceala mea e transparentă ?

— Mersi, frumușico, zic, reintegrînd taxiul.

— Nu cumva, sînteți de la poliție ? lansează strania servantă.

— De ce ?

— În general numai sticleții pun atîtea întrebări.

Mașina o ia din loc, ceea ce mă scutește să răspund. Grasu își șterge mîinile ude pe husele banchetei.

— Nasoală corvoadă, se lamentează el, sper că ne tapăm o ședință cu o ciorbă de pește bine usturoiată. Mentalul trebuie întreținut !

Se văd la toate colțurile panouri care laudă „Eden Coasta de Azur" și meritele acestei case de încredere. Conform pancartelor, este de neînchipuit o vacanță la Cap-d'Antibes fără colaborarea agenției ; cincizeci de ani de existență !

Nu ai dreptul să închiriezi nici o colibă fără ei ! Ar fi o nesăbuință, o rușine, o porcărie, ce mai ! La Eden Coasta de Azur sînt concentrate toate ocaziile unice din împrejurimi. Casele de mare standing, piscine, porturi private, pinii umbrelă, umbrelele pictate și tot restul !

După publicitate, îți imaginezi agenția mai vastă decît un magazin universal. Te aștepți la o clădire de treizeci de etaje, cu drugstore incorporat, cinema la subsol, mulțimi de funcționare în uniformă, ascensor muzical, saloane de așteptare climatizate... Cînd ajungi la sediul sociabil, găsești o magherniță cuibărită între o măcelărie și un debit de tutun. O băbătie ține singură toată afacerea. Tipul de burgheză silită să-și cîștige bread-ul.

Are, probabil, un R 4 pentru vizite economice la locul ofertelor și își bate singură corespondența la o vechitură *Royal,* pe care se vor bate, în doi, trei ani, muzeele de mecanografie.

Mă prezint cu toată civilitatea și o întreb cine-i domnul căruia i-a închiriat vila *Rio Negro.*

— Oh ! unor oameni foarte bine, cărora le procur, în fiecare an, pentru Festival, tot ce poate fi mai bun, mă asigură gentila agentă ; niște elvețieni, domnul și doamna Chemugle, au o rețea de cinematografie în Elveția romandă...

— Mi-ați putea indica adresa lor ?

— *Vigilența,* în Saint-Blaise, cantonul Neuchâtel.

Notez în fugă informațiile băbătiei.

— Ceva nu-i în ordine ? întrebă ea.

— Nimic grav, o asigur ; au plecat azi dimineață ?

— Da, mi-au adus cheile vilei...

— De mult ?

— Oh, dis de dimineață ; voiau să fie în Elveția încă azi după amiază.

— Ce oră era deci ? insistă indiscretul San-A.

— Aproximativ șapte și jumătate mă informează zeița de la Eden Coasta de Azur.

Un motan castrat toarce pe o pernă, lîngă o strachină cu tocăniță. Ne zgîim unul la altul, eunucul și cu mine. În ochiii lui prostănaci, citesc o solidă reprobare. „Amărîtule, pare să-mi zică el, te dai mare, dar ești prost ca o mătură".

La șapte și jumătate. Deci, miss Katy a venit la vilă *după plecarea loctarilor.* Afară numai dacă nu a fost vorba de o falsă plecare, înțelegeți ? Ce tot bolborosiți acolo ? Nu înțelegeți ? Să vă fac o schemă ?

Presupuneți că Dl. Chemugle în chestie e în tamjă cu Hiena și că a primit ordinul să evacueze negresa în țara ectoplasmelor. Își face bagajele, duce cheile la agenție și pe-aci ți-e drumul... Dar se-ntoarce cu Katy cu alt hîrb și un al doilea rînd de chei. Intră la *Rio Negro*, nu pe poarta principală, ci pe discreta portiță a furnizorilor din celălalt capăt al proprietății. Invită perla neagră să facă o baie, o înecă, pleacă din nou... Hopa ! De fapt, unde sînt hainele moartei ?

Cotoiul mă privește în continuare clipind din ochi.

— Iertați-mă că v-am deranjat, scumpă doamnă.

Mă înclin avînd grijă să calc pe coadă bestia de motan. Face un zgomot asemănător cu cel produs de un fier incandescent plonjat în apă rece.

— Îngerașul meu drag ! urlă madame.

— Nimic tragic o asigură Mastodontul. Mai bine pe el decît pe mine !

* * *

— Și pentru că de ce vrei să ne întoarcem la împuțita aia de casă ? boscorodește Grasu' al cărui burdihan lansează apeluri disperate.

— Pentru că nu-mi amintesc să fi văzut acolo toaletele moartei, Béru, și pentru că aș vrea să lămuresc treaba asta.

— Și pen'ce mă rog, ce ne-nteresează ? mormăie amicul meu. Și ce dacă s-a dezbrăcat colo sau dincolo, ce contește ie că au șters-o de la starea civilă...

— Foamea te tîmpește în halul, ăsta comatosule !

— Pen' ce ?

— Gîndește-te, deșteptule, de ce și-ar fi dat osteneala s-o îmbrace în costum de baie ? Sperau să acrediteze versiunea de moarte accidentală. Caz în care ţoalele ei ar trebui să se găsească prin apropiere, pentru a întări această teză.

— Pen' că tu găsești normal să fie găsit cadavrul subretei Patriciei în piscina unei vile din care locatarii s-au cărat ? Serios, crezi că si-mulatrul (1) ar putea adormi poliția de pe Coastă ?

Efectiv, nimic foarte convingător în ipoteza mea. Ilogismul întregii povești mi se învîrte în bilă ca frunzele uscate vînzolite de vînt.

— Există o baracă lîngă piscină, declară Visătorul, poa' c' acolo și-a cărăbănit ţoalele ?

Cum ajungem, fug la mica construcție despre care vorbește amicul. Conține o cabină și un duș, dar în niciunul din cele două compartimente nu văd ţoală feminină.

Pe de altă parte sînt sigur că n-am zărit nimic în casă, în timpul explorărilor mele anterioare.

— Ce-ți ziceam ? fac eu către Mastodontul care se apropia de mine.

Dar amuțesc, surprins de paloarea și ochii săi mari și descumpăniți care-mi evocă, încă odată, stridii înfipte într-o halcă de jambon.

— Gagiule ! bolborosește Maiestatea Sa. Măi Gagiule ! Ce poveste !

Pare extenuat de o emoție intensă.

[1] Béru înțelege simulacru.

— Ce mai e ? croncăn eu, pregătit pentru orice, inclusiv pentru şi mai rău.

— Negreasa a dispărut, bîlbîie scumpul de el, arătîndu-mi partea de gazon unde, nu de mult, zăcea cadavrul pescuit al lui Katy.

Dintr-un salt sînt lîngă tufa de palmieri pitici. Iarba este încă umedă, dar, efectiv, trupul a dispărut. Volatilizat ! Escamotat ! Vrăjitorizat ! Semn de întrebare încăpăţînat ! Esenţă de mister !

— Am căutat peste tot : nici urmă de înecată, dragul meu comisar, declară Béru. Vrei să-ţi zic pe bune, după mine ? Noi am crezut-o moartă şi ea nu. S-a reanimat de una singură şi s-a cărat.

— La bordul unui dric-taxi continui eu lugubru şi s-a făcut condusă la cimitirul cel mai apropiat, în care avea închiriat un cavou de lux, cu vedere la mare ! Ştii foarte bine că dăduse totalmente ortul popii !

— Caut o explicaţie raţionalizată, camarade !

Nu-l mai ascult. În mai puţin timp decît îi trebuie unei fecioare să sugă o pastilă anti-concepţională înaintea unei surprinse-party, clopoţesc la vila vecină.

Şchiopîrla-cocoşato-chiorîşo-mustăcioasă se apropie de poartă, cu botul plin. Mestecă dificil, because amortizoarele protezei n-au suplete. Nimic nu-i mai complicat decît să halești cîrnat şi linte cu un aparat dentar defect. Mai ales că nenorocita pierduse ultimii doi incisivi într-un accident de alviţă şi asta nu te iartă cînd îţi rumegi ovăzul.

— Tot dumneavoastră ? reproşează ea, telegrafiindu-mi trei boabe de linte în schimbul cărora eu

n-aș ceda nici măcar dreptul meu de prim-născut dacă aș poseda o soră sau un frate mai mic.

— Ia zi-i, mică minune, după plecarea noastră, a mai venit cineva la *Rio Negro* ?

— Parcă am zărit, prin gemuleţul bucătăriei noastre...

— Ce-ai zărit, tandreţea mea ?

— O camionetă de furnizor.

— Condusă de ?

— Un furnizor.

— De la ce firmă ?

— Habar n-am. Tipul avea chelie ; a intrat şi a ieşit. Chestia se întîmpla fix cînd maşina dumneavoastră făcea colţul străzii.

— I-ai vorbit ?

— Bine înţeles că nu ; doar nu vă închipuiţi că vorbesc cu persoane care nu mi-au fost prezentate.

— Ce marcă de maşină ?

— De un' să ştiu !

— Şi furnizorul, cu ce semăna ?

— Cu un furnizor. Purta bluză albastră, beretă şi ochelari de soare...

— Mersi, păpuşico, e tonic să converseze omul cu tine ! Într-una din serile-astea, te invit la cinema.

— Adevărat ? radiază ea.

— Textual.

In petto, îmi zic că eu, în timp ce ea va viziona filmul, voi disputa o partidă de bowling la Siesta.

Ne re-cătărăm în taxi. Şoferul boscorodeşte ceva despre ora prînzului, viu aprobat de Bérurier.

În Franţa, ora mesei e sacră. Bistrouri pline, şosele goale, ideal pentru deplasare. Alternativa supremă : mănînci sau circuli :

— Mergem la Tzîtza ? se interesează neglijent Grasu. Nu știu dacă ești la curent, dar se crapă ușurel de ora unu !

— Direcția, Nisa ! ordon șoferului.

— Ți s-a recomandat un local mișto acolo ? salivează înfometatul.

— Fabulos ! Firma Nisa-Coasta de Azur...

— Ar fi de halit specialități provensale, decide campionul meu. Am putea demara cu pescărie...

— Aripioare de pești zburători, propun eu.

— Interesant, se miră, nu-mi amintesc să fi...

— De pește turbo-reactor, dacă preferi. Presimte un sfîrșit brutal pentru reveriile sale gastronomice și încurcă vorbele cu disperare :

— Vrei să incinerezi că lua eu avionul ?

— *Ja*, fiule.

— Și prînzul ?

În loc să-i răspund, răsfoiesc carnețelul cu orarul Air France. Constat că, la două, un zinc decolează în direcția Genevei.

— O să-ți faci plinul în zbor, camarade.

— Cu ce, explodează, vînăt de furie. Îți imaginezi c-o să mă hrănesc toată viața cu aero-rații standard, torționarule ! O feliuță de vacă anemică, o unghie de unt și-un borcănaș miniatură de dulceață, da ce-s eu, pipiță la regim ? Și toate ororile astea stropite cu un biberon de poșircă pe care l-ar voma plîngînd în hohote și un copil de grădiniță ; și-n plus detest să mănînc fără față de masă, în ce vrei să-mi suflu nasu...

— Tacă-ţi fleanca ! mă enervezi, nu eşti decît o mizerabilă ladă de gunoi fără fund. Alexandre-Benoit.

— Cît despre dumneata, dă-i bătaie, apasă dracului ciuperca, mă răstesc la şoferul care rînjeşte.

— Nici o vorbă despre ciuperci, imploră Umflatu', mi se înoadă definitiv, maţele.

PARTEA A DOUA

Jaguarul

CAPITOLUL ÎNTÎI

Hotărît, nu-i o zi fastă pentru Béru. Zincul de Geneva nu oferă nici măcar platoul standard. Majestatea Sa tună, fulgeră, imploră, se lamentează, își dă sufletul de pomană, tot ce-i acordă stewardesa este un whisky, o bomboană și *Le Figaro*.

Ajunși în cetatea lui Calvin, închiriez patru roți la agenția Hertz și punem cap-compas către autostrada Lausanne.

— Dacă-mi cereai sfatul, declară Béru, acest drum e perfect intuil. Pă Coastă se trag sforile, nu în Elveția. Nu se întîmplă niciodată nimic, în Elveția...

— Cu toate astea, domnule baron, un elvețian ocupa vila unde a fost înecată Katy Ferguson, același elvețian o cunoștea destul de bine pe Patricia Sam-Hart cît să-i telefoneze în miez de noapte. Bravii noștri Chemugle au șters-o în zorii zilei pare-se. Mă interesează să le situez bîrlogul înainte să ajungă ei.

Saint-Blaise este o localitate drăguță, situată pe malurile zîmbitoare ale magnificului lac Neuchâtel.

Oprirea mașinii îl trezește pe Grasu' care, finalmente, ca să nu mai audă cum îi ghiorțăie burdihanul, adormise. Holbează oberlichturile și strigă-n gura mare, arătîndu-mi o firmă cu neon, reprezentînd un ulcior.

— Un restaurant !

Matelotul lui Columb n-avea altă voce cînd a strigat „pămînt !" în preajma țărmului american.

— Nu încă, amice, îi zic, n-avem timp pentru haleală !

— N-avem timp ! bubuie Alteța Sa bulimică : n-avem timp ! du' și spune-i lu' Mutu ! adaugă frămîntîndu-și slăninile, și dacă el tace și-nghite, nu mai insist...

Văd un poștaș înțolit în verde care pedalează agale pe o bicicletă neagră mai confortabilă decît un Mercedes.

— Domeniul *Vigilența*, domnule dragă ? mă interesez eu.

The postman îmi indică lacul ale cărui sclipiri se întrezăresc spre stînga.

— Luați-o a doua la dreaptă, vă duce drumul, îmi răspunde cu vivacitate.

Cum mă pregătesc să redemarez, Béru îl interpelează pe poștaș la rîndul lui.

— Încă o informație, tovarășe sindicalist, îi zice el, în restaurantul ăsta se halește convenabil ?

— La Facchinetti ! exclamă admirativ distribuitorul de misive, nu-i nimic mai bun în tot cantonul !

Un firicel de salivă se prelinge din colțul gurii Grasului...

— Cam ce specialități ține ?

— Oh, ar cam fi... Lasanele, rinichi, medalion de vițel, pulpițe de căprioară, file de pui de mistreț, friptură de iepure, bibănaș de lac...

Accelerez înaintea finalului nomenclaturii. Béru își șterge buzele gemînd, deja plin ochi cu toate cele enumerate mai sus.

— Promiți că imediat după această vizită...

— Îmi dau cuvîntul de onoare, Alexandre-Bénoit.

Vigilența este o vilă vastă, mai vastă chiar decît vă imaginați, cu storuri manevrabile în forma V-ului întîlnit, de obicei, pe mîneca stîngă a tambur majorilor.

Masivă, bine legată, cu un acoperiș tot atît de învăluitor ca o mantie, se înalță în mijlocul unei imense peluze. Două fetițe aleargă după o minge, sub privirile atente ale unei englezoaice (în Anglia se angajează dădace elvețiene). Totul degajă serenitate, soliditate și pace. O locuință care-ți inspiră tot atîta încredere cît bancnota de o sută a Băncii Federale, cea care reprezintă un băiețel întinzînd o floare unei mieluț, pe avers și pe sfîntul Martin împărțindu-și sutana săracilor pe revers (1). (De fapt jumătate de sutană, plătibilă în douăsprezece rate lunare, cu dobîndă degresivă. În camgarn de lînă pură, bineînțeles).

Doi cîini danezi se precipită în întîmpinarea noastră vînturîndu-și cozile, ceea ce ne predispune

[1] Reversul bancnotei, nu al sutanei.

să rămînem în spatele grilajului. Jivinele bat ritmul privindu-ne cu ochi albăstrii. Doar în clipa în care trag lănțișorul clopotului încep să latre. Mamă ce mai voci de bas ! Șaliapin, fraților...

Fetițele aleargă către noi. Două încîntătoare gemene, blonduțe, dolofănuțe, cu ochi la fel de albaștri ca cei ai danezilor, chiar dacă mai puțin expresivi.

— Cine sînteți ? mă întreabă cea mai mare dintre gemene (născută, totuși, cu o oră după sor'sa).

— Viitori prieteni ai tăticului tău, comoară mică, încerc eu să o domesticesc cu un surîs.

— Mă duc să-i spun că sînteți prietenii lui, ciripește mica minune helvetică.

— Să-i spui ! păi cum adică, e aici ?

— Sigur că da...

Ne holbăm unul la altul, Grasu și cu mine. A apăsat-o rău pe coadă, dacă a și ajuns, Chemugle.

Coborînd peronul casei, se apropie un servitor în vestă albă, foarte brunet, foarte nervos.

— Cum se numește tăticu' tău ? întreb cuprins de îndoială.

— Se numește Tata, răspunde cu brio fetița, extrem de avansată pentru vîrsta ei.

— Pe cine desirate voi ? îmi lansează valetul italian, cu un zîmbet lustruit la Email-Diamant.

— Să-l întîlnim pe D. Chemugle.

Stăpînul de la *Vigilența* nu se fandosește cu randevuuri prealabil stabilite pentru a-și primi contemporanii. Valetul său ne deschide fără tergiversări, fără, măcar, să se sinchisească de identitățile noastre. Calmează dulăii cu un gest și ne pilotează în direcția ogeacului.

Pare un tip amabil, nu prea stilat, dar evident îndopat de bunăvoință pînă'n măduva oaselor.

— Avem una primavera frumosa ! ne face el să observăm.

— Giugiuc ! răspund eu, Patronul tău a avut un drum superb în călătoria asta.

— Ma che, calatori ? se miră zîmbet frumos.

— Păi, cobor eu tonul, nu s-a întors de la Festivalul de la Cannes ?

Dinți-Albi contestă liniștit.

— Oh ! nu dus anul acesta, zice el.

Se aude un „pluf" ; este Béru care lasă să-i cadă proteza în nisipul aleei.

— Cum adică, nu a fost anul ăsta ?

— Doamna a fost suferindă, îmi spune servitorul, cu un accent pe care nu-mi dau totuși osteneala să-l reproduc pentru ca să pară mai veridic.

— Stai așa, murmur eu, sînt într-adevăr la Domnul Chemugle ?

— Ma si ! face servitorul într-o italienească pe care o transcriu, totuși, pentru că este mai puțin de scris decît „desigur".

— Mai e un alt Chemugle în localitate ?

— Ma non, zice el, ca abatele Prevost.

— D. Chemugle are, cumva, un frate ?

— Nu.

Sîntem în dreptul casei, dar, în loc să intrăm în ea, ocolim clădirea, urmîndu-ne mentorul.

— Domnul joacă tenis, explică el.

Efectiv, după colțul casei, descoperim un teren. Doi domni în alb se încăpățînează să racheteze o minge. Unul este senin, blînd, grațios ; celălalt are o voce stridentă și grosolană.

Sînt într-atît de acaparaţi de joc încît ignoră sosirea noastră.

— Iată, face valetul. Îl cunoaşteţi pe dl. Chemugle ?

— Absolut deloc.

— Este domnul înalt şi blond.

Acestea fiind zise, se retrage în apartamentele patronilor, evident preocupat să-şi consacre timpul exclusiv obligaţiilor de serviciu.

Pe teren cei doi continuă să smasheze dur. Toc, toc... toctoc... toc ! Pentru ei lumea este o sferă redusă la diametrul unei mingi de tenis. Ei i se consacră trup şi suflet. Restul universului le rămîne indiferent, inclusiv cei doi sticleţi francezi lipiţi de grilaj ca doi macaci hotărîţi să studieze comportamentul speciei umane, în grădina zoo, într-o duminecă după amiază.

Dl. Chemugle e înalt, subţire, blond, rasat. Aproximativ treizeci şi cinci de ani şi jumătate ; partenerul său trebuie să fi depăşit, din nebăgare de seamă, cincizeci. Este mic, grăsuţ cu pielea roşie şi părul alb, pieptenat vîlvoi pe spate, ca o coamă de leu unsă cu briantina Roja. Îşi struneşte buclele cu o bentiţă de ski, să nu-l chiorască firele rebele.

Pentru început le urmărim răbdători performanţele. Dar jocul se lălăie la nesfîrşit. Setul terminat, se schimbă terenurile. Situaţia se prezintă tot mai indigest. Niciunul din doi n-are un cuvînt, măcar, la adresa noastră, cît să certifice că am fost văzuţi...

— Nu se prea omoară cu politeţea, şviţerienii tăi, mormăie Grasu. Dacă mă ţii cu jgheabul secătuit ca să urmărim manevrate braghetele lor de

penis, mai bine ne zgîiam la Roland-Garos, acolo se poa' măcar cumpăra sandvișturi de ocazie.

Tușesc apăsat solicitînd un minimum de atenție. Dar pot să mă vopsesc în verde, să-mi înfig o pană de păun în fud, să urlu cucu sau Leon, nimic nu le-ar clinti indiferența. Împătimiții de joc sînt mai singuri pe lume decît îndrăgostiții. Amorul e un fleac pe lîngă patima jocului, singura capabilă să acapareze total individul. Amanții mai fac pauze între pupături și pipăieli, mai șmotruiesc, beau, vizionează un film... Jucătorii înverșunați, niciodată. Să luăm, de pildă, bridgiștii. Nopți interminabile... Am viziuni indeleble de brigdiști, pe fundul retinei, cum intri la dreapta. Îmi amintesc să fi dat buzna într-un cerc de bridge, către zori. Marea mesă la Carmel, era iarmarocul Tronului, ca ambianță, prin comparație. Păreau un banc de meduze bolnave. Pluteau într-un coșmar verzui, cu ochi de bătrîni înecați, cu trăsăturile crispate pe care se auzeau bărbile crescînd.. Era împresionant mutismul lor, ambientul de liniște sepulcrală, calitatea luminii, fumul descurajant al trabucelor. Inuman... Jocul îi transformase în ectoplasme. În ochii lor citeam că sînt la fel de oportun ca o ciumă. Excrementțial, pentru a spune totul. Mînjit de sus pînă jos...

Cînd, după al doilea set, cavalerii rachetei atacă încă unul, Béru nu mai rabdă.

— Mă'c să le esprim unde-ar fi de băgat mingea lor tîmpită, decide el.

— Potolește-te ! îi interzic eu, la urma urmei sîntem aici neoficial și neanunțați !

Dar un Béru înfometat n-are urechi.

— Și mă-ta era oficial anunțată în așternutu zuavului ? ripostează Malacul, deschizînd portița terenului cu un gest autoritar.

Această intruziune derutează jucătorul cu cingătoare la cap, exact în clipa cînd ajusta un smash răsunător.

Pe cînd Béru atingea culmile politeții urlînd :

„Scuzați-mă dacă vă cer iertare, gentlemanes", încasează scurt, un proiectil alb în ochiul stîng. Șocul este atît de violent încît Malacul pică-n fund, partea cea mai majestoasă a făpturii sale, teroarea scaunelor Louis XV.

În locul perechii de ochi arborează un ochi și o vînătă, aceasta din urmă dotată cu uimitoare capacități dilatatorii.

— Scuzați ! lansează aproape vesel autorul de hematoame, pregătindu-și febril altă minge.

Chemugle strigă peste umăr :

— Duceți-vă la bucătărie să vă puneți o compresă !

Umflu Majestatea Sa de un braț, îl ajut să se ridice și îl car, împleticit, în afara cîmpului de bătaie.

E groggy, neprețuitul meu colaborator. Își palpează leguma ieșită din orbită și bolborosește :

— Care va să zică pen' ce s-a produs ? Pardon doctore dragă, eu cobor la prima...

Bate cîmpii de parcă însuși Cassius Clay i-ar fi exprimat dezacordul...

Ajungem în casă înainte să-și fi revenit. Găsesc fără dificultăți bucătăria. Înțeleg de ce valetul italian era grăbit să scape de noi. Ca ocupație domestică, este pe punctul să-i cînte „ia-ți-mînuța-ca-să-intru" unei tinere doamne, al cărei păr lung,

castaniu, o face să semene cu Veronica Lake. Frumoasa duducă are o rochie de catifea neagră, transformată provizoriu, prin suflecare, în bolero, un port-jartier alb garnisit cu floricele roz și chiloți de aceleași nuanțe pe care-i putem admira la justa lor valoare, pe dalele bucătăriei. Doamna este în echilibru pe faianța chiuvetei cu picioarele înfipte în două taburete, distanțate optzeci de centimetri între ele. Vi s-ar părea că sînt îndrăzneț dacă v-aș preciza că valetul de cameră (care este mai degrabă valet de bucătărie) se găsește între cele două taburete ?

Grațiosul Transalpin cîntă din transalpină, cu înflăcărare, promptitudine și plăcere. Frumoasa doamnă blondă, stăpînă de două ori, pe casă și pe situație, se cramponează de gîtul lui. Șarmant spectacol. Dialogul se desfășoară onomatopeic, ceea ce nu-i scade din elocvență. Cu cît textul este mai succint cu atît e mai penetrant.

Béru, reintrat brusc în posesia facultăților mintale (totalul lor nu-i totuși, de un nivel excesiv) mi se alătură.

— Ce-nvîrt, ăștia, frate-miu ? întreabă.

Vocea lui îi face pe cei doi să tresară, în continuarea convulsiilor precedente.

Întîia reacție a macaronarului este să se benocleze pe geamul cu vizibilitate panoramică asupra terenului de tenis. Patronul său este în continuare în luptă cu sfera păroasă semnată Dunlop. Întoarce atunci capul în direcția noastră. Îi zîmbesc liniștitor.

— Continuați, continuați ! țin eu de șase pe culoar și dacă vine D. Chemugle dau alarma imitînd strigătul cucului !

Acestea fiind zise, re-închid pudic ușa, spre marele regret al Grasului, care-și clătea ochiul valid, uitînd total de vînătă.

— Ei bine, gîndește el cu voce tare, sînt rapidos, Sviţerienii ăștia !

— În materie de modernism, pulverizează totul, supralicitez eu : amor pe chiuvetă ! Și noi care ne mulţumim doar cu apa caldă !

— Ce ţinută de cursă la servitorul ăsta ! admiră camaradul meu, Altul, surprins cu pistonul în acţiune, sărea din siguranţă. El, abia dacă a ezitat la schimbarea de viteză cînd a trecut dintr-a patra într-a cincea.

— Și ce supra-turaţie, frate-miu, cred că antigelul doamnei clocotește în vasul de expansiune.

Oricum chiuveta și fundulețul așezat pe ea degajă valuri de căldură care ajung pînă la noi pe cale sonoră. Doamna, în paroxismul fericirii, la punctul de vîrf al extazului, acel vîrf de pe care lanţul Alpilor ţi se pare un mușuroi de cîrtiţă și lampa din plafonul salonului leagăn pentru picioarele larg desfăcute, doamna intonează cu o frumoasă voce helvetică „O munţi independenţi".

Bérurier se descoperă. Chinuitor, pentru că sudorile i-au lipit pălăria de scăfîrlie, dar Bérurier nu rezistă unui imn naţional, cîntat în împrejurări atît de patriotice.

Apoi se așterne calmul, în bucătărie. Retrași discret, ne confruntăm în hol cu portretul unui domn în vîrstă, care ne spune, cu aerul sever al experienţelor, că este în firea lucrurilor.

Afară cele două fetiţe continuă să galopeze după minge. În vinele acestor fiinţe plăpînde curge sîngele tatălui : fascinaţia sferei, deja ! Într-o zi

vor avea şi ele rachete în mîini, fustiţe albe, măsele de minte — şi, vă pariez — o puzderie de frăţiori mai puţin blonzi decît ele.

Zgomot de uşă, apoi paşi uşori. Foşnete de rochie catifelată, un parfum tulburător. Doamna blondă a chiuvetei e aici, frumoasă, gravă, aproape melancolică.

Ne priveşte de sus, fără umbră de jenă.

— Domnilor ?

Apoi descoperindu-l pe Béru :

— Ce grozăvie ! exclamă, ce vi s-a întîmplat ?

— O minge de tenis în ochi, doamnă, zic eu. D. Chemugle ne-a indicat bucătăria ca punct de ajutor... Aceasta explică...

Ea mi-o reteză :

— Benito !

Valetul se iveşte, ceremonios.

— Doamna m-a chemat ?

— Condu-l pe domnul la baie şi vezi ce găseşti în dulapul de farmacie.

— Bine, doamnă...

Cine nu i-ar fi văzut executînd concertul la două taburete, nu şi-ar imagina că între ei...

Grăsanul dispare pe urmele lacheului.

Rămîn singurel cu dama.

— Sînteţi doamna Chemugle, cred ? ciripesc eu.

— Într-adevăr.

Deschide uşa salonului şi mă introduce într-o cameră mare cu pereţii lambrizaţi cu lemn. Ambient cald şi vesel, la care se adaugă picturi cu scene campestre : culesul viilor în Vully, fîneţe într-o vale alpestră, apusuri de soare pe lacul Bienne.

Încîntătoarea stăpînă a casei se așază în fața unei oglinzi și se contemplă vorbind. Evident că nimic nu-i mai profund stimabil pentru ea decît propria-i persoană.

Îmi declin numele, fără nici o aluzie la calitatea mea de sticlete.

— Sînt un amic al doamnei care ține agenția Eden-Coasta de Azur, la Antibe, declar, cred că o cunoașteți bine ?

— Destul, susură minunea blondă, potrivindu-și o buclă rebelă.

Absolut senzațională, pipița ! Înaltă, corp perfect, ochi de culoare închisă... Un obraz cu trăsături aristocratice. Și o piele, fraților, o piele ! Banania ! Foarte importantă epiderma, vă jur. Încă nu ne dăm seama în ce măsură ne condiționează relațiile, fie ele și ne-sexuale. Simpatia sau antipatia, nu vă mai bateți capul : asta vine numai și numai din comestibilitatea pielii. Eronat să-ți judeci o posibilă parteneră de așternut numai după față, siluetă și sîni. Trebuie, înainte de orice, să-i consulți porozitatea, satinajul, textura epidermei. Și culoarea ! Sînt piei care par întinse peste furuncule, altele care se încrețesc în așteptarea caravanelor de eczeme. Prea aspre sau prea netede, fără haz, neiradiante... Dar pielea ei, a D-nei Chemugle, este fericirea. Stîrnește foamea, încălzește sufletul.

Privirile noastre se întîlnesc în oglindă. Ciudat dar explicabil, abea acum realizează existența mea. Fusesem doar o vagă siluetă, imprecisă și mediocră. Ședința pe faianța chiuvetei îi aburise retina. Mai avea sechele de extaz pe cornee. Acum că acestea se disipează, își dă seama, în superba ei nerușinare,

că are în față un personaj solid din toate punctele de vedere, care nu-și ține mîinile, ochii și, cu atît mai puțin instalația telescopică, în buzunar. Revelație ! Este momentul fabulos în care o doamnă și un domn schimbă prima lor privire adevărată. O privire scurtă, conținînd absolut totul, plus restul. Care vrea să spună : „Ești frumoasă, îmi placi, te vreau, sînt gata pentru orice nebunie". Mi se răspunde, pe aceeași cale : „Ai ceva care mă tulbură, camarade, sînt sigură că dacă patul n-ar exista încă, l-ai inventa pentru a-mi explica de ce Evei i-au plăcut merele".

Continuăm, cu voce tare, să ne spunem lucruri impersonale, coerente, cuviincioase ; dar esențialul e în sub-text ! Fel de fel de curi pictați vor obiecta : „Cum asta San-A., rîvnești o doamnă pe care ai surprins-o în timp ce se lăsa prelucrată la contor de propriul servitor ! În halul ăsta de jegoșenie ai ajuns, amărîtule ! Ai pînă și sufletul poluat ; ți-a sărit senzorialul de pe șine ! Devii o adevărată canalie de alcov, San-Antonio". Predicatorilor ăstora, chiar dacă au dreptate, le răspund că fac ceva pe dreptatea lor. Nici nu vreau să mă gîndesc ! Unui bărbat care s-ar rezerva exclusiv doamnelor ireproșabile i-ar mai rămîne între picioare, după cîțiva ani de regim, cel mult un prezervativ defect. Sau ar trebui să-și tapeze numai mironosițe inexperimentate. gîsculițe care-ți arată fundul doar cînd bat mătănii.

— Cred că închiriați în fiecare an o vilă de la ea ? zice vocea mea.

„Ești o bucățică pe măsura mea, destrăbălată mică" zic ochii mei.

— Într-adevăr, în fiecare an, începînd cu Festivalul și pentru tot restul vacanței ; eu, soțul, copii, adorăm Cap-d'Antibes, îmi răspunde vocea doamnei Chemugle.

„Cînd îți văd buzele umede de dorință, mi-aș arunca chiloții pe calorifer, iubitule", suspină ochii ei.

— Anul acesta de asemenea ? întreabă organul într-atît de masculin al comisarului dumneavoastră.

„Într-o jumătate de oră n-ar rămîne din tine nici măcar o picătură de măduvă", citesc în strălucitoarele ei pupile.

— Nu, anul acesta nu, am fost bolnavă, mă informează gura afrodisiacă a Doamnei Chemugle.

„Tu, tu trebuie că reușești admirabil poșta înnădită și arcul de triumf diabolic, nebunule", apreciază ochii ei mari, mai catifelați decît rochia.

Pe această replică a conversației noastre subtitrate, intră în hol tenismenii, roșii ca niște raci care au traversat înot o cratiță clocotindă.

Își șterg sudoarea cu mișcări sacadate și gîfîie ca două locomotive sub presiune.

— Scuzați-ne, zice Chemugle, dar știți ce-i pasiunea, în tenis.

— Din experiență, îi răspund, sînt membru al Racing-Clubului.

Îmi spun numele adăugindu-i barba că aș fi pe cale să deschid în Franța o casă distribuitoare de filme și că țineam să contactez principalii clienți ai pieței străine, printre care sper să se numere și el. Vorbind despre perspectivele afacerilor mele cu directoarea Agenției Eden-Coasta de Azur, domnia sa

m-a autorizat să mă prezint din partea ei, şi că etc, etc. Deci blabla, invenţie, delir sanantonian, superlative, prezervative, contraceptive verbale.

Tot ce reţine, este că aparţin Racingului.

— Sînteţi un jucător clasat ? mă întreabă.

— Clasat monument istoric, glumesc eu. Mă descurc... Cred că am un rever norocos, în schimb lovitura mea dreaptă demoralizează stînga.

Îşi aminteşte în fine să mă prezinte adversarului său : Dl. Kidordine, mare fabricant de ceasuri din La Bleu-Nhorre. Lui i se datorează inventarea cadranului-solar-brăţară şi cea, nu mai puţin stimabilă, a pendulei-care-clocește. *A priori,* acest omuleţ a inventat o groază de lucruri interesante, dar nu apa caldă. Are un rîs gros, butada grosolană şi o elocuţiune egalată în amorţeală doar de propriul său spirit.

— Vreţi să jucăm o mică partidă ? întreabă Chemugle, brusc.

— Cu plăcere, dar n-am echipamentul la mine.

— Obiecţiune ne-valabilă, exclamă gazda mea, am tot ce trebuie. Marysa, vrei să-l conduci pe domnul în camera noastră ? Am impresia că ce mi se potriveşte mie trebuie să-i meargă şi lui.

Amuzant, dar exact asta îmi ziceam şi eu, cu ochii la nevastă-sa. Marysa ! Ce bine i se potriveşte ! Notaţi că această zeiţă are destulă prospeţime cît să revalorizeze prenumele cele mai desuete.

Béru îşi face apariţia, cu un pansament pe ochi. Benito i-a administrat tinctură de iod şi pe obraz, încît Malacul aduce a şef indian...

Din nou prezentări.

— Iată adjunctul meu, D. Alaxandre Bérurier, care va dirija prospecţiile în afacerea de distribuţie a filmelor despre care v-am vorbit, declar eu, articulînd bine, ca să-l pun la curent pe Dolofan cu aiurelile mele.

Grasu' nici nu tresare. A auzit, oléé !, văzut şi făcut atîtea ! L-aş putea prezenta drept unchiul Elisabetei a II-a, inamicul public number one al S.U.A., inventatorul untului rezistent la cuţit, rectorul universităţii din Sfintele-Buci, el e pentru ; imediat în pielea personajului, Béru. La nevoie vagabond, sfînt, monarh, erou sau ticălos, savant sau plebeu, sociolog sau idiot, pictor abstract sau compostor de bilete, circarul raţiunii, Béru apare cînd, unde şi cum trebuie ! Poate fi perceptor, medic, cîrnăţar, bancher, luntraş pe Volga ; este ireproşabil în militar, în ciclist, în sultan, în pederast, în cehoslovac, în cornac, în elefant, în geamgiu, în copilul străzii, în cosmonaut, în mumie, în gaură de c... în judecător, în nemuritor, în simplu muritor, în pictor, în bust, în general şi în particular ; se transformă în mut dacă este absolută nevoie, în violonist, în tehnocrat, în pompier, în preşedinte, în vicepreşedinte, în preşedinte de onoare, în ministru, în bese'n sac, în Tomas Impostorul, în sărmanul Blaise, în fratele Yves, în nefericirile Sofiei, în crima lui Sylvestre Bonnard, în papă, în popă, în pipă, în pipiţă, în tot, în toate-făcător, în toate-scormonitor, în toate-mîncător, în pro-şi-contra toate, în cuţu, în... Dar iar am luat-o razna ! Preveniţi-mă, fraţilor, cînd mă lăbărţez ca o maioneză.

— Dacă vreţi să mă urmaţi ? propune Marysa

Cum să nu vreau, scumpo, te urmez !

* * *

Clemenceau pretindea că cel mai frumos moment al dragostei este cînd urci scara. Avea instalaţia la reparat, Tigrul, cînd a lansat această butadă. Cel mai mişto moment al dragostei, pentru cel care posedă reale mijloace de existenţă, şi chiar unele semne exterioare de bunăstare, este cînd, scara odată urcată, închizi uşa şi propteşti dama în ea. Atunci da, atunci te geminizezi, te dăruieşti, te simţi ieşindu-şi din propria piele pentru a te avînta în călătorie.

Abea ajunşi în camera lui Chemugle (amuzant, nu-i decît un sfert de ceas de cînd Maiestatea Sa şi cu mine am sunat la poarta lor şi am şi fost invitaţi în camera de culcare). Odată ajunşi în camera Chemuglilor, împing uşa, prind încheietura Marysei, o fac să pirueteze, o proptesc de tăblia uşii şi-mi apropii în asemenea măsură privirea de a ei, încît zăresc nişte spiriduşi care aprind un foc.

Ea fluieră lovitura de începere. Mă sărută cum muşcă un cîine turbat. Nu-i un cadou pentru labialele mele, sărutul surioarei. Resimt impactul pînă la gingii. Sărutul are gust de sînge. Pentru o clipă nu mă recunosc ; dacă m-aţi striga San-Antonio nici nu m-aş întoarce. Dacă mi s-ar spune că am primit premiul Goncourt v-aş spune să-l strecuraţi sub uşă.

Mă cuprinde frenezia senzorială. Este o adevărată campioană a amorului pe verticală, mica doamnă. Regina îmbrăţişărilor forestiere, într-o ţară a pădurilor. E drept că în Elveţia găseşti mai mulţi

copaci decît hoteluri discrete. Deslănțui racheta în hangarul antiatomic și printre icnituri reflectez. Toate șviţerienele pe care le-am onorat, în bogata mea carieră, începeau partida în poziţie de drepți. Copilele cantoanelor au un simț al echilibrului pe care l-ar invidia bîtlanii. O poziţie de tragere care deconcertează parizianul obișnuit să găsească ogeacuri de închiriat cu ora mai ușor decît bistrourile ! Parizianul va fi răpus de confort, între așternut și bideuri ; facultăţile sale atletice diminuează. Practică din ce în ce mai insistent amorul leneș, gen „fii drăguță și treci deasupra !" Pentru a compensa comodităţile excesive, inventă. Recurge la paliative, semn rău. Folosește material bucaloanexat. Periculos. Îmi fac datoria să dau alarma.

Marysa este, categoric, campioana helvetică a verticalei. Vă prescriu de urgență această specie de pipițe, fraților. O mică partidă de drepți-împins, înaintea fiecărei mese și scăpați de ulcer. Condiția e să nu nimerești o leneșă, o incultă, o incapabilă să descrie stilul Louis XV cu picioarele. Marysa e dăruită din născare. Partea dificilă, cu riscuri dramatice, este că, odată lansată, doamna-și strigă bucuria în gura mare ! Începe cu hip, hip, ura ! Trăiască D. Primar ! Trăiască primii nobili ai Franței ! N-am cu ce-i astupa gura, scula cea mai potrivită fiind, deja, în altă zonă, iar mîinile cramponate pe bucile Marysei, ale cărei fese părăsiseră solul, împotriva celor mai elementare legi ale atracției terestre. Nelimitatul om orchestră care sînt, pompează așadar fericire, oferind un punct solid de rezistență sus-numitei atracții. (Pe post de atracție, am face o avere într-un music-hall suedez, la orele de vîrf ar fi coadă la casă !)

Imposibil, deci, să-i interzic Marysei maniera personală de a-şi descrie sublimul. Urlă după mă-sa. Îşi chiamă tatăl, un unchi Alois, pe helveticul preşedinte al Confederaţiei, edilii comunali, fetiţele, servitorul, ba chiar şi soţul. Sper să fie surd, tenismanul. Şi dacă aude ? Pericolul îmi înzeceşte puterile. Acest incendiu sonor trebuie stins, ca să nu se extindă în incident. Activez, urgentez !

Semne bune ! Din nou imnul elveţian ! Patrioată cu repetiţie ! „Elveţiiie draagăă, tu pa a tr ia mea" zbiară, Dna Chemugle, cu un picior în buzunarul hainei şi celălalt pe umărul meu. Formăm un convingător grup alegoric. Franţa şi Helveţia operînd joncţiunea, parafînd prietenia lor veşnică, întrepătrunzîndu-şi atomii, punînd bazele Statelor-Unite ale Europei. Ea urlă din ce în ce mai tare, apoteotic. Recurg la mijloace extreme : ca să-i acopăr vociferările cînt eu însumi mai puternic decît ea. Exclud *Marseilleza,* asta-i proprietate de Stat — şi mă lansez în domeniul privat. Intonez din toţi bojocii : „Parisul va fi mereu Paris !" Ajungem la capătul călătoriei cosmice. Ne degeminizăm. O scap din mîini : crampa scriitorului. Ea se prăbuşeşte pe covor, tăvălind perii înalţi de lînă, adevărată păşune necesită. Rămîne prostrată, gîfîindă, cu picioarele îndoite.

Uşa se deschide brusc şi apare Benito, vădit amuzat. Se zgîieşte la stăpîna şi metresa sa, a doua oară satisfăcută într-o singură oră, care zace, care geme, LA SOL, pe DOs, seMI liniştită, seMI-conştientă, SIderată FAbulos de amoREzată(1)

[1] Nu mai ştim să solfegiem !

— Credeam că doâmna a chemat, zice el cu un aer mucalit.

— A chemat, prietene, îi răspund eu. Dar atîta lume încît, dacă s-ar prezenta toţi, n-am încăpea în cameră. Aşa că oferă-ţi o partidă de somnişor pe undeva, face bine la ten !

Marysa surîde. Recuperează.

— Uită-te în dulap, după costumul de tenis.

Chemugle, hotărît lucru, are simţul măsurii ! Şorturile lui îmi vin mănuşă, polourile idem, pînă şi tîrlicii. Un vis !

Cobor primul. Domnii discută cu cîte un scotch în mînă.

Vorbesc despre vînătoare.

— Sînt al dumitale ! îi spun eu soţului, după ce i-am dovedit soţiei că această declaraţie o privea de asemeni.

— Mă duc să caut rachetele, dumneata vei alege !

— Eu mă duc să mă car, declară Kidordine, prezentîndu-şi dreapta la strîns.

Béru îi trage una în spate, probabil simpatizaseră în absenţa mea.

— Menajază-te Riri, îi spune el. Şi rămîne promis ; dacă trecem prin La Bleu-Nhorragie la întoarcere, îţi devastăm pivniţa !

— Nu la Bleu-Nhorragie, ci La Bleu-Nhorre ! rectifică orologierul. Îţi aminteşti adresa, Alexandre ?

— Strada a patra pă dreapta, nu mă pot înşela prietene !

Industriaşul pleacă. Rămînem singuri, Grasu şi cu mine.

— Vă cunoaşteţi ? mă mir eu.

— Aiurea, se amuză Béru ; dar am făcut chmolitz, amîndoi !

— Ce fel de animal mai e și ăsta ?

Toarnă două whiskiuri îndesate.

— Ține, apucă ! Ne încolăcim brațele și bem. După chestia asta ești obligat să te tutuiești ; e simpa ca obicei, nu găsești ?

Remarc că prietenul meu manifestă un început foarte avansat de beție.

— Stop biberonadei, Grasule, nu-i momentul să te blindezi.

— Eu să mă blindez ! protestează Henormul, cu delicioasa rea credință a tuturor beților.

— Ai deja obloanele înceţoșate...

— Ei nu, că-mi placi. Torn scotch într-un ghiozdan gol, camarade. La regimul ăsta simt că devin fachirul Bey-Rû, cu o viteză supersonică. Io ăsta care-ți conversez, tre' să fi pierdut un chil dă cînd ne fîțîim fără să refacem carburantu !

— Cu autonomia de care dispui tu, nu-i nici un pericol.

Mă înghontește cu cotul ginind ținuta mea.

— Zi-i, șef venerat, ai călărit în dormitor ?

— Absolut deloc, afirm apăsat, ceea ce este expresia însăși a adevărului.

— Douăzeci de minute ca să te introduci într-un șort ! Mă iei drept un porumbel de lapte ! N-a fost numai șortul...

— Fleanca, messire ! mă enervez eu, sînt un gentleman pentru care onoarea unei femei rămîne sacră. Și termină cu fleacurile ! În timp ce eu voi tenisa cu D. Chemugle, te duci expres în sat și telefonezi la Agenția Eden-Coasta de Azur din Antibes...

— Ca să zic ce, mă rog ?

— Ca s-o întrebi pe babornița dacă Chemugle în persoană, mă auzi bine ? ÎN PERSOANĂ, a închiriat vila *Rio Negro* și dacă tot el, per-so-nal, i-a dat cheile azi dimineață.

Intrarea gazdei noastre, cu rachetele pe umăr, pune capăt conversației.

CAPITOLUL II

De la primele schimburi, înțeleg că nu sînt pe măsura adversarului.

Trebuie să fie clasat în prima serie, Chemugle, joacă impecabil. Are angajamente fulgerătoare. Mingile lui sînt mult mai rapide decît reflexele mele, abea am timp să-l văd ridicîndu-și fărașul și mingea îmi și suflă pe lîngă clăpăuge.

Mă las exoflisit în două seturi și-l cîștig pe al treilea numai pentru că gazda nu vrea să mă umilească.

O oră mai tîrziu, ies din teren cu capul în jos și coada între picioare. Există o justiție, copii mei. N-ar fi fost drept să-i carambolez consoarta și, în plus, să-l pulverizez la tenis !

— Este adevărat că ai o dreaptă bună, mă felicită el.

— Nu glumiți vă rog, dragă domnule, fie-vă milă !

În timp ce ne ştergem, rumeg ciudăţeniile vieţii.. Vrei sau nu, viaţa omului e plină de neprevăzut. Ţi se întîmplă o groază de lucruri în foarte puţin timp, dacă stai să te gîndeşti. Abia ieri afternoon aterizam la Cannes. Mi se arată o fată şi mi se spune : nu-i o fată, este inamicul public internaţional numărul 1, a se lichida ! Lichidat ! O fată, eroare de persoană. Mister... Camerista ei ? Înecată la domnul care sunase în timpul nopţii. Vreau să aflu coordonatele mușteriului : Chemugle, Elveţia ! Revin la vilă : cadavrul dispărut, domnule general ! Mă reped la Neuchâtel. Pîn'la noi informaţii, dragul domn Chemugle n-a lipsit din garnizoană. Dînsul joacă tenis în timp ce doamna îşi tapează tot ce-i trece prin apropierea chiloţilor. Toate astea în cîteva ore, vertiginos !

Un coşmar cu zîne (1). Ucid, pipăi, mă troscănesc. Béru la trezirea mea, cadou de dimineaţă...

Toată afacerea asta cu Hiena scîrţîie rocambolesc, nu vi se pare ? Dacă nu mă paraşuta Bătrînul însuşi pe urmele ei dacă n-aş avea încredere oarbă în Chelios, mi-aş spune că-i o invenţie tîmpită a unui jurnalist începător. Şi cu toate astea... Bine, admitem, Hiena există ! Credem, ca în alte timpuri, în puterea şi îndrăzneala ei. Dar, mă rog frumos, ea urmăreşte ce, în afacerea asta ? Să aranjeze lichidarea Patriciei Sam-Hart ? Ce-i trebuia, acestui prinţ al tenebrelor, montarea complicată a unui număr incredibil de circ, pentru a implica un poliţist francez în raderea bogatei americance ; îl durea în cot de un asasinat în plus, pe number one ? Nimic mai uşor de strivit decît o fiţă cherchelită ! Dovada, eu, noaptea trecută, improvizînd, am reuşit crima perfectă ; din-

[1] că nu sînt numai poveşti cu zîne ; dacă-mi dovediţi contrariul, aveţi un aperitiv de la mine

tru început toți au diagnosticat sinucidere. Atunci, pentru un profesionist al crimei dispunînd de enorme mijloace... Și ce nevoie ar fi avut să se transforme în Patricia Sam-Hart, nea Hienă ? Mi se oprește-n gît, prieteni. La începutul secolului erau grămezi de cărțulii cu Fantomas și confrații, strecurîndu-se în orice personalitate : deveneau savanți, vampe, de Funès, călăi, șefi de gară, obrăznicături, cerșetori, gauliști sau histrioni.

Cu ce se mănîncă magicul Hienei ăsteia ? E Zîna-Zînelor ? Vrăjitorul Merlin ? Are o herghelie de mături de cursă ! Un aerodrom pentru covoare zburătoare ! Se parfumează cu sulf ! Și bagheta magică și-o ține în pantaloni ? Vreau să știu, aștept, accept sfaturi autorizate. Eu, personal, bat cîmpii. Mi s-a înnorat sub scăfîrlie. Furtună de praf, în craniul meu.

— Pari preocupat, domnule dragă ? constată partenerul meu, fericit în tenis (de sigur și în amor, superfericiții lumii se recrutează dintre superîncornorați).

— Mă mir că nu mi-am revăzut asociatul, zic, în timp ce ne îndreptăm către casă.

— Unde s-a dus, dacă nu sînt indiscret ?

— Să caute o cameră în sat, ne-au plăcut locurile și ne hotărîsem să petrecem noaptea aici.

— Dacă rămîneți aici, veți dormi la noi, decide Chemugle. Vă invităm, bineînțeles și la masă.

— Nu îndrăznesc să accept amabila dumneavoastră ofertă...

— Haida de, asta ne va face plăcere, Marysei și mie, mai ales că n-ai avut încă timp să-mi expui programul dumitale de distribuire. V-am provocat de la început, tenisul înainte de orice...

— Iar eu am avut lipsa de modestie să accept.

Gîdilăm umorul, dar absența Umflatului începe să mă tracaseze. E mai bine de o oră de cînd a dispărut. Doar dacă telefoanele funcționează ca și în Franța...

Mă schimb și, la întoarcerea mea în salon, complicele meu tot absent ; anunț că plec să-l recuperez.

— Te va conduce Marysa ! tranșează Chemugle.

Instigator la crimă, soțul ! Sau un încrezut, sau un vicios care salivează la ideea că muierușca lui își dă poalele peste cap cu alții.

Protestez de formă, dar Marysa insistă și iată-mă într-un Chevrolet decapotabil, bleu ciel la caroserie și alb frișcă la tapițerie.

— Unde mergem ? întreabă frumoasa blondă ale cărei simțuri au o cifră octanică atît de ridicată.

— La poștă, zic, amicul meu vroia să telefoneze la Paris pentru a lua informații despre tatăl său. Urma să fie operat azi dimineață. Ablațiunea inimii e încă extrem de delicată, oricît ar fi progresat chirurgia masturbo-onanistă...

Ea pilotează cu o singură mînă. Cu cealaltă pare să caute un schimbător de viteză inexistent, rabla ei fiind automatică. Agilă, fina ei dreaptă nimerește coapsa mea, și cînd zic coapsă vă rog să rectificați tirul către șliț. O lacomă, o nesătulă, Dumnezeule mare ! Nimfomană ! Demolatoare de sănătate ! Sugativă ! Devastatoare de glande, pentru a rezuma totul.

Nu-i momentul să refacem numărul „ține-te bine, lansez trapezul".

— Deseară, promit, fiindcă tot dormim la voi.

— Îmi placi, şopteşte. N-am întîlnit încă un bărbat de forţa ta.

— Mulţumesc, doamnă, mă copilăresc. Vă rog să mi-o treceţi pe carnetul de note, la rubrica „observaţii" ; vreau să turbe toţi colegii.

Asta o amuză. Tii ! e prima dată că rîde...

— Formidabilă maşinuţa asta, eşti mulţumită de ea ?

— Da, nu e rău.

— Mai aveţi şi alte maşini, presupun ? insist neglijent.

— Soţul meu are un Mercedes negru, ca să facă serios ; şi mai avem o 3 CV Citroen, pentru personal...

Nici vorbă de Cadillac negru în acest parc auto. Trebuie să conchid că cineva a închiriat vila *Rio Negro* pe numele Chemugle, dîndu-se drept el ?

Să avansezi, ipoteză cu ipoteză, într-un labirint şi să te rătăceşti prosteşte, ar fi demoralizant, finalmente !

*

* *

Cînd răzbim în strada-mare din Saint-Blaise, îmi sare-n ochi maşina închiriată de mine, oprită în faţa restaurantului care excita papilele lu' Grasu' la venire. Înţeleg pe loc motivul întîrzierii micuţului. N-a mai putut rezista, Béru. O forţă peste puterile lui l-a expediat glonţ în acest local al cărui meniu îi zgrebţina măruntaiele.

— Cred că amicul meu este aci, sărisem întîmplător peste dejun și...

— Dar de ce n-ați spus ! exclamă Marysa, i-aș fi cerut lui Benito să vă pregătească ceva.

— Benito nu poate, totuși, să facă de toate, să fie și la bucătărie și la moară, îmi contrafac, cu măsură, o criză de gelozie.

Ea nici măcar nu roșește. Un singur, mai exact, un oarecare zîmbet cum zicea Baudelaire înaintea lui Sagan...

— Știi, pledează scumpa de ea, mă plictisesc într-un hal...

Hm, vezi bine, bombăne San-A. *in petto*. Nimic mai fioros decît să fii bogat într-o casă luxoasă, cu două nebunii de fetițe dulci, cu mașini, o piscină, un teren de tenis și tot bignitzul aferent... Las-o, draga mea epavă, că măcăne ! Și cînd te gîndești că lumea e tixită de oameni foarte săraci ! Ce noroc pe ăștia să poată crăpa de foame, să soilească doisprezece într-o cameră, să adune resturi rîncede și să se lase sodomizați în pragul adolescenței, așa, ca să mai astupe o gaură.

Încă la intrarea în restaurant focalizez o groază de lume, claie peste grămadă în mijlocul salonului. Sînt grupați, pe cercuri : civili, militari, chelneri, bucătari, femei, copii, fețe bisericești, notabilități, chelari, furnizori... Nimeni nu suflă o vorbă. O tăcere înspăimîntătoare planează asupra acestei mulțimi înțepenite, exorbitate... Mă tem de o dramă, o nenorocire, o catastrofă... Mașina noastră, acolo, în fața ușii... Ioc Béru... Această îngrămădeală...

Îmi despic drum prin mulțime, delicat dar ferm. Inima-mi face salturi pînă în gîtlej. Ce voi descoperi oare ? Ce altă nenorocire mă va lovi ?

Îmbrîncesc cu umărul drept... Apoi cu stîngul... Gata : văd ! Spectacolul își dezvăluie splendorile. Îmi fulgeră în ochi. Mă orbește. Atîta măreție, atîta generozitate. Este impresionant, este revoluționant. Béru, singur la masă, ca un comandant la cîrma vasului pe jumătate scufundat.

Mai mînjit decît o sută douăsprezece scroafe. Terminînd cel mai mare număr de bulimie din, totuși, prestigioasa sa carieră. Mîncăul secolului ! Zace prăvălit în fața unei armada de farfurii goale. Este violaceu ca o degerătură. Ochii-i pendulează, hainele desfăcute, grăsime curgîndu-i pe bărbie, sos de roșii pe cămașă, în jurul buzelor și pînă la urechi.

Pălăria pe ceafă, colorată cu o lingură de sos bearnez. Pe revere sos de vin. Piureu de castane și în prohab ; zeul ghiftuielii, o sublimă materializare a saţietăţii.

În fața lui, D. Facchinetti, patronul, un tip solid, grizonat, plăcut la fizionomie, holbează ochi năuci de stupoare și admirație. Stă drepți în fața clientului, cu mîinile evlavios împreunate, ca la biserică. Niciodată n-a văzut un conviv de o atare anvergură, cu asemenea capacități. Gîngăvește :

— Toată pulpa de căprioară !

Un os elocvent, alb ca un schelet în deșert, se odihnește pe platoul gol, în tovărășia unei boabe amărîte de fasole strănutată de Grasu.

Malacul golește cel de-al patrulea clondir de chianti, operează cu unghia între dinți, extrage diversele resturi, le înghite definitiv și șoptește :

— Cred că dacă-mi aduceți o brînză fermentată și cîteva pere Sfînta-Elena, putem pune capacul. Bun înțeles, dac-ați fi amabil să-mi cardești o butelcă de

roşu cu brînzeturile, chianti-ul e la ţanc, da' nu dăstul dă vîrtos pentru delicateţea roquefort-ului.

Între două indicaţii, mîncăul înregistrează prezenţa mea.

— Helo, neamule, terminaşi partida de penis ? Ştii am venit icişea s-o sun pe baborniţă, e mai intim decît la biroul de poştă.

Semnalizez din ochi să scoată aerofrînele. Realizează că nu sînt singur şi înşurubează un zîmbet care se vrea şmecher şi nu-i decît tîmp.

— Totul e-n ordine, acasă, mă anunţă el, toţi sănătoşi, copiii sînt primii în clasă şi a bătrînă a cîştigat o zecime la loterie, rambursată cu ultima tranşă... A propos de tranşă neamule, am halit una din cele mai dumnezeeşti mese din viaţa mea. Ţi-l prezint pe amicul meu Facchinetti, care a bine-voit să mă servească deşi nu terminase pregătirile. Fileurile lui de biban, un hectar, frăţie ! Lasanele lui erau într-un hal de perfecţiune gratinată c-am băgat şaisprezece la ghiozdan. Nu mai vorbesc de spaghetti şi de ravioli, nici în călcîiul cizmei italieneşti nu găseşti ceva identic ; nu insistez nici asupra copanelor de broască cu cremă, nici asupra cocoşului cu chambertin, dă care numai la Dijon am mai degustat, sublim ; da' un' votez felicitările mele entuziasmate, e la picioarili-dă-porc-cu-sos-madera. N-aş crede să aibă mai bune nici în paradis.

Majestatea Sa lăcrimează, rîgîie, îşi goleşte paharul, înspăimîntat ca explozia emoţională să nu-l deshidrateze şi reia, adresîndu-se direct amabilului restaurator.

— Adaug bravo pentru pulpă ; să nu crezi cumva că n-am apreciat-o ; m-am esplicat cu ea mai calm pen' că primele elanuri ale apititului să potoliseră.

Mă introduc cu forţa în discursul academicianului :

— Zi-i, boa, nu ţi-e ruşine să faci acest număr deşănţat de ghiftuială printre oameni atît de drăguţi !

Face o mutră...

— Tre' să-nţelegi... Ascultă San-A., ştii mai bine decît mîne, că nu-s bun la nimic dacă-mi chiorţăie maţele !

— Nota de plată, vă rog ! mă adresez patronului.

Transportat de entuziasm faţă cu performanţele halucinante ale clientului său, restauratorul zice că e gratis. Întreabă doar dacă Béru nu-i cumva liber duminecă. Ar vrea să-l angajeze pe post de atracţie. D. Facchinetti garantează că, un număr ca asta, ar căpia populaţia din împrejurimi, plus turiştii. Sam, de la Pontchartrain, cu găinile lui savante, poate închide taraba. S-ar organiza servicii de autocar, special pentru amatorii de senzaţii tari. El va bombarda cu afişe comunele învecinate, şi va asigura, contra cost, colaborarea presei locală... Nimic nu-i prea scump într-o ocazie de excepţie. Publicitatea este sufletul comerţului. Ce-i oferă lui Béru ? Zece la sută din excedentul cifrei de afaceri verificat de un contabil autorizat ! El, Facchinetti, va furniza cîteva zeci de feluri, tot bicarbonatul necesar şi va suporta cheltuielile ocazionate de curăţatul hainelor. Numărul s-ar desfăşura pe o estradă, în fundul sălii, în preajma unei fîntîni cu jeturi luminoase, multicolore şi excitante pentru facultăţile diuretice. Pereţii salonului vor fi decoraţi cu drapelele elveţiene şi franţuzeşti şi, în timp ce Grasu va înfuleca, un pik-up va cînta marşurile militare ale celor două ţări.

Îi spun acestei fiinţe binevoitoare că vom studia oferta, Béru promite că, în orice caz, va veni „să-i

facă" revelionul. Va putea, de exemplu, să înghită în întregime o curcă premiată la un concurs special instituit, cu zece kile de castane garnitură. S-ar începe, firește, cu niște cîrnați pe varză, s-ar putea continua cu fileuri și apoi frigărui de oaie. La sfîrșit, curca, urmată de torturi suprapuse.

Șarmanta Dnă Chemugle se amuză copios. Scumpa de ea, în fine nu se mai plictisește. A găsit tovarăși de distracție : un superamant [1] și un superbufon. Ce-i mai trebuie, pentru a-și picanterisi viața, unei femei cinstite ?

Îmi remorchez cu poticneli amicul prea greu și prea plin. Strînge în trecere mîinile care i se prezintă spontan, este foarte important, foarte dom'le președinte, după un discurs răscolitor.

— Vă mulțumesc că ați venit, zice el fiecăruia. Drăguț din partea voastră... La revedeală, amici !

Uf, iată-ne afară.

— Te las să pleci singură, dulce prietenă, îi spun Marysei, nu cred că asociatul meu e în stare să conducă...

Mașina închiriată geme din toate pernele, amortizoarele și arcurile cînd reușesc să îndes în ea o parte din Béru, îndopată, îndesată de cărnuri, legume, broaște, macaroane și alte chestii înecate în vinuri bicolore. Pe față, pîntec și buci, pielea Malacului este în pragul auto-exploziei ! Îi bag și mai greu, unul cîte unul, țurloaiele în căruță.

— Ai telefonat la Agenție, butoi nespălat ?

— Chemugle a închiriat prin... hîc... corespondență... Și șoferul... hîc... lui... hîc... s-a dus să restituie cheile dimineața... hîc.

[1] În epoca noastră, cine nu-și creează și cultivă propriul mit, o belește.

Deci totul a fost o mișculație. Cineva s-a servit de identitatea bravului amic Chemugle. Mda, dar pentru a se putea da drept el, trebuia să fi știut că onorabilul și-a contramandat descinderea anuală la Cannes, cu ocazia festivalului. În consecință, cei ce au închiriat vila *Rio Negro* cunoșteau programul tenismanului. Sînt dintre apropiați, nimeni n-ar împrumuta coordonatele exacte ale unei persoane necunoscute. Deci, este util să frecventăm *Vigilența*.

Raționamentul sună mai corect decît o tobă spartă. Riscăm să aflăm chestii interesante.

Reușind să închid portiera, odată încărcătura Bérurasiană de săvîrșită, ocolesc capota față, direcția volan. În acest moment precis, în urechi îmi scîrțîie acid [1] frînele unei mașini surmenate. Mă întorc prea tîrziu ! Către mine, peste mine, lansată terifiant, fulgeră capota gri metalizată a unei limuzine. Sînt blocat de propria-mi caleașcă. Imposibil să evit șocul. Încerc, reflex disperat, să plonjez deasupra capotei mele, cînd mă seceră o durere atroce în spate. Mă asurzesc scrîșneli de tablă răsucită, de sticlă spartă. Mi se taie respirația. Mă întreb dacă nu degust ultima înghițitură de oxigen din viața mea. Hăpăi degeaba, nimic nu mai intră în suflători. Mi se anchilozează mîinile, picioarele și restul. Îmi simt capul rece, vederea tulbure și retina inundată de șiroaie purpurii. Ultimele chestii care mi se sparg în cap sînt, de bine de rău, cîteva constatări : „Acesta este un accident". Un Jaguar m-a exoflisit. Curios, am reținut, imprimat pe mine, ornamentul capotei.

[1] sulfuric, of course !

Această felină... Această felină cromată.

Luciditatea mi se scurge ca apa dintr-o cadă fără dop.

Undeva, departe, oamenii zbiară. Un claxon înțepenit emite urlete continui, preludii la prăbușirea mea în neant. Mă prăbușesc...

CAPITOLUL III

Bineînțeles — mă știți doar — primul lucru pe care-l întrevăd cînd re-ajung la linia de plutire, este o frumoasă pereche de fese feminine, desenate elocvent sub un halat de culoarea cerului.

Încerc să vorbesc, dar moara mea de trăncănit e blocată. Închid ochii și mă concentrez. Un concentrat de automat. Îmi zic că am aerul de a respira : că, oricum, nu mai sînt în stradă, ci într-o cameră și că, dacă am reușit să consum oxigen, pe durata transportului, suflătoarele mele funcționează. Vreau să mă mișc, dar nu ține. După părerea mea am devenit de plumb, sau am fost îmbrăcat într-o frumos cizelată armură din fontă. Aștept puțin ca toate acestea să se ordoneze. O amețeală profundă mă basculează iarăși în golul aceluiaș neant pietrificat. Zac. Las să treacă timpul. Gîndurile mele susură, subțire firicel de luciditate, între stîncile subconștientului [1]. Încîn-

[1] Imaginea este de toată frumusețea ! Ce vigoare poetică ! Ce cutezanță în metaforă ! Adevăr grăiesc vouă : dacă San-Antonio n-ar fi existat, s-ar fi inventat singur ! VOLTAIRE.

tătorul fundulet care mă face să visez, stîngaci, la linia albastră și ondulată a Vosgilor, descrie o întoarcere completă. Tii ! deci am deschis obloanele ? Văd fațada, un decolteu excelent mobilat și printr-o minusculă deschidere a halatului sus-amintit, văd un fermecător chilot roz brodat cu dantelă albă. Este fugitiv, dar ochiul infailibil și experimentat al iubitului dumneavoastră comisar a înregistrat.

Un efort de prezență îmi permite să zăresc subiectul deținător al decolteului și chilotului cu dantelă. Acest subiect, cred că presimțiți și voi, oricîte voaluri vă umbresc inteligența, este o subiectă. O subiectă frumoasă, blondă, cu un obraz roz, ochi albaștri și o pereche de țîțulici care forțează stima. Ea remarcă fiorul înscris, pe mutra mea, de atracția ei și se apleacă peste mine.

— Mă auziți ? murmură dulcea copilă.

— Mult mai mult de atît : te văd, reușesc cu să bolborosesc.

Nu reacționează. Frumoasă dar nu extrem de isteață. Nu le poți avea pe toate. Bogătașii sînt burtoși, celebritățile au chelie, oamenii frumoși sînt proști ca noaptea, oamenii veseli sînt triști, oamenii cu uniforme, galoane și decorații sînt de compătimit. Uneori, notați totuși, întîlnești pin up boys inteligenți și miliardari, dar presupun că aștia trambalează un sculament tenace sau că și mai rău — n-au decît o virgulă în locul bituznorului cu injecție directă, și culmea, prăpădita de virgulă este imprimată în italice.

— Vă doare ? întreabă fătuța.

— Nu foarte, constat, destul de satisfăcut de aceasta.

— E datorită injecției, pesimizează ea, lăsînd astfel să se înțeleagă că acalmia va fi de scurtă durată.

— Unde sînt ?

— La clinica doctorului Plakapar.

— Grav ?

— Nu știu ; vorbiți cu doctorul.

Încerc să mă mișc, dar, precum zicea unul, dacă nu cumva fratele său mai mic : zadarnic : sau, mai bine, za dar nic, sau chiar, în zile bune, după o triplă injecție cu fosfor : za darnic. N-o luați la fugă fraților, încerc să deblochez supapa. Încerc să-mi deblochez proza, s-o oblig să dejecteze, altfel se constipă, și nimic nu-i mai sinistru decît o literatură constipată.

— Ce am ? mă interesez amabil, avînd în vedere că, din politețe, m-am preocupat întotdeauna de sănătatea mea.

— O fractură de bazin, alta la piciorul drept; luxație la umăr, ușor traumatism cranian și trei coaste rupte.

— Numai atît ?

— În lipsă de altceva, bune și astea, răspunde din pragul ușii fetișcana. Piruetează grațios și, în plină mișcare, îl percutează pe Bérurier care tocmai își propunea să intre.

— Ușurel, comoară dulce ! strigă Valorosul, norocul tău că amortizoarele mele de slănină sînt dublu ranforsate, altminteri îți striveai bunătate de sînișori.

Chicotelile comorii dulci se pierd pe coridor.

— Ce face prietenul meu ? se îngrijorează Maiestatea Sa.

— Se bălăngăne ca o epevă ruginită.

Maiestatea Sa se extaziază :

— Oh ! și-a repus fuzibilele !

Se apropie de așternut și se prăvale, totuși prudent, pe un scaun din tuburi de oțel.

— Bătrîne ! Fira-i să fii, măi bătrîne, Dumnezeii ei de viață, îngaimă el ; ai băgat în mine palpitații cu lopata, mama mă-sii. Păreai un nenorocit de manechin sărit din balamale...

— Ce s-a întîmplat, Grasule ! gem eu.

— O fiară pe patru roți, un Jag. În plină viteză, caltaboșul dreapta față i-a explodat, șoferul n-a putut să mai dreseze direcția, ne-a persecutat [1] ghiulea în bară și tu la mijloc...

Vreau să pun alte întrebări, dar Béru se animă și vociferează :

— Cînd te-am ginit lat pe șosea, țeapăn lemn, am vrut să gîtui tomobilistul. A sărit Facchinetti să oprească ezecuția pă cum că cauciucul englezoiului să feștelise. Am verificat, era mortibus, Dunlopul lui. Eu nimic, că dacă l-a bulit șocul, da să vedea că rulase pă jantă, era complet boțit. Să-l fi văzut pe driver : al naibi de comoționat, i se urcase la cap sîngele rece. „Aoh ! Aoh ! ridica brațele, nu sunt finofat". Mai adăuga și alte chestii, dar în engleză. Eu, engleza, dacă m-ai scos din snack bar, hot dog, eggs and bacon, whisky, yes și biftek de bou nu mai e pă lungimea mea dă undă.

— Cine-i tipul ? întrerup eu.

— Stai așa i-am luat cordoanele [2].

Extirpă din buzunarul său un meniu de la *Boccalino* îndoit în patru.

[1] Grăsanul vrea să zică percutat.

[2] Pentru coordonate, of course.

— Maşina este un Jaguar, proprietatea lordului Ganist, domiciliat în Cranbourn Street 35, Londra W.-C. 2.

Grasul clatină capul.

— Asta, zice el, asta-i tipic englezesc să-ţi treci numărul closetului pă cartea de vizită. W.-C., spune şi tu ! Ie ca şi cum s-ar specifica, în paşaportul meu, că am privata echipată de Jacob şi Delafon. Mă rog trecem peste asta, Jag-ul era condus de şoferul lordului, un numit Mac Kekett. De altminteri, termină Dolofanul, poliţia din Saint-Blaise a făcut procest verbal al accidentului în bună uniformă.

— Grasule, melancolizez eu, se pare că sînt schilodit nasol de tot. Pînă mă lipesc la loc, Hiena o să aibă puişori.

— Tomnai am sunat să-l pun în curent pă Bătrînu, se destăinuie prietenul meu pe care, remarc în trecere, emoţia l-a trezit total ; el zice că să pipăi urmele şi să miros indiciile cu colaboraţionismul lui Pinaud pă care-l trimite să mă secundarizeze. Chelul întreabă dacă eşti transportabil. Doctorul zice nu. Cică eşti mai gipsat decît statuia din sufrageria mea care reprezintă un rahat danez. Atunci Bătrînu a cerut, dacă te simţi în stare să ne dai directive pentru... în ce priveşte ancheta.

— I-ai povestit moartea negresei ?

— Da. L-a pasionat mai ales bîlciul cu şterpelirea cadavrului. Nu-i văd bine pă sticleţii dă pă Coastă, dacă nu găsesc furgoneta. După el noi ar trebui să limpezim, în Elveţia, relăţiile lu' Chemugle. Bossul crede că jucătorul tău de penis ie un fraier dă numele căruia să folosesc nişte unii mai şmecheri din umbră.

Tace pentru că se ciocăneşte în uşă.

Ca prin minune Dl. și Dna. Chemugle se decupează în ancadramentul de la puerta.

— Domnule dragă, acum am aflat de acest accident ! Este absurd ! E de necrezut ! Este...

Și trăncăne, trăncăne, regele reverului din vole.. Ea mă privește înduioșată, decepționată de asemeni să vadă un partener de inestimabilă valoare (mulțumesc pentru el), redus la stadiul de impotent. Își promisese partide regale și nu-i mai rămîn decît bucățelele : valetul și chiuveta. Finalmente treaba ei : la război ca la bătălie, nu-i așa ?

Mă cuprinde o lentă toropeală. Îi aud, dar nu mai reușesc să înțeleg ce chestii liniștitoare și amabile îmi spun... Probabil am fost prea medicamentat.

Dorm, fără îndoială un somn artificial, dar care n-are ce strica.

*

* *

Nu pot să vă spun durata — nici măcar aproximativă — a hoinărelii mele în lumea viselor.

Viața, cînd începe să se împleticească, nu mai înseamnă nimic. Un fir de uree, un strop de diabet și te pomenești făcînd amor cu cîrjele ! Nu știu ce filozof, sau care portăreasă (în general ăștia se întîlnesc pe tărîmul meditației) a zis : „Sîntem atît de puțin". Habar n-aveați ? Mă bucur că vă îmbogățesc cunoștințele.

Cred că barca mea plutește descumpănită de cîteva zile, pe undele negre ale inconștienței (bordel complet, dau în poezie). Am momente de revenire, dar abea ajung la suprafață și mă afund din nou, ca delfinii, de pe creste în adîncurile mărilor albastre

care leagănă stele. Sînt alimentat... Se deschid uși... Îmi parvin curenți de aer și voci. Nu-i neapărat dezagreabil. Alții au preluat grija vieții mele. Nu mi-e rău. Mă las țesălat, ferchezuit. Ambiția supremă este să ai o moarte confortabilă. Coborîre lină către necunoscut, cu mutre compătimitoare care se încăpățînează să zîmbească, asigurîndu-te că nu-i nimic, că o să treacă, că e normal, că doctorul a stabilit : vine de la granule, și că, apoi... Ce sfîrșit va avea San-A. al vostru ? Dar voi, bandă de nărozi ? Ah ce frumos, concertul ultimelor noastre, suspine ! Credeți că-i mai melodios decît un concurs de pîrțuri într-un liceu de provincie ? Dac-am încerca să nu ne supunem ? Trebuie să existe o ieșire din acest afurisit mausoleu ! Un mijloc pentru marea evadare ? Am impresia cum că noi oamnii ne-am resemnat prea ușor. Ne-am dat bătuți prea repede... Bine, a suflat toamna pînă și în grădina Edenului. Dar primăvara continuă aiurea, ajunge poate să schimbi emisfera. Azi, mîine, cînd vom cosmonauta cu grămezile, vom avea big surprises. Se vor găsi niște căpoși să aterizeze pe o planetă îndepărtată pentru a o descifra... și apoi timpul va trece ; timpurile vor trece și bărbații la care fac aluzie vor fi tot acolo, neschimbați, aceeași ca în clipa debarcării. Vor termina prin a-și da seama că au devenit nemuritori, în noua lor lume : ce mai moace, doamnelor și domnilor ! Pariez că vor intra în panică și vor munci pe brînci să caute mijlocul de a se mortaliza la loc ; laboratoarele vor experimenta febril. Se vor oferi recompense. Fițuicile de senzație vor titra pe pagina întîi că un soi de mag ar fi găsit mijlocul de a muri, că în orice caz el ar fi pe calea cea bună ; se va găsi, nu disperați, și antidotul pentru virusul eternității.

Nu există voluptate mai mare decît să pierzi noţiunea timpului ; dar e perfid ca senzaţie. La preţul la care s-au ridicat secundele noastre, mi se pare criminal să le lăsăm să se prelingă în afara noastră ; vouă nu ?

Iată de ce, într-o perioadă de semi-conştiinţă, îmi ţin, cam şontorogind din intelect, următorul raţionament : „San-A., ţi se bagă droguri ca să ţi se ia durerea. Dar luîndu-ţi-se durerea, ţi se retrage percepţia. Şi nu pe cea la care plăteşti impozitele ! Ai început să te scufunzi băiete ! Cerebelul tău se apropie de punctul mort. Ţi se blochează direcţia, ai s-o rupi în soartă, ratezi sigur la viraj. Trebuie să reacţionezi, copile. Gîndeşte-te la măicuţa ta, la bătrîna ta măicuţă...

Un halo bleu... O voce blîndă.

— Poftim înghite !

Două degete mirosind a eter, reci ca fructele în sirop, îmi cască buzele şi depun în gura mea două minuscule pilule. Mi se pune un pahar în mînă şi sînt ajutat să ridic braţul. Cuibăresc, reflex, cele două drageuri sub limbă. Îmi beau paharul. Simulez o înghiţire delicată. Gîl-gîl !

Mi se reia paharul.

— Odihneşte-te !

Bravo, inimioară. Închid ochii. Aud uşa zăvorîndu-se. Întorc capul pe o parte şi scuip ouşoarele pe care ciudata păsărică mi le-a ouat între buze. Cu o mie (nu-i adevărat, am numărat : nu erau decît 874), cu opt sute şaptezeci şi patru dificultăţi, deci, strecor pilulele într-o găurică din perna mea. Ouăle cu fulgii, nu-i aşa ?

Să vină durerea, durerea vie ! Aştept cu dîrzenie. Un gen de rugăciune pe dos îmi iese din suflet : „Doamne, fă-mă să sufăr !“

Zăbovesc, supraveghind manifestările cărnii mele. Nu prea are aerul că se sinchisește. În mare, nu mă jenează decît respirația, urmare a cotletelor ciobite. Și, mai ales, gipsul mă trage oribil de picior. Adică de părul cotonoagelor. Pariez că ăștia mi-au cimentat ghitara fără să mă radă. Și lațele, puteți fi siguri, nu-mi lipsesc. Sînt abundent păros, doamnele mele. Dacă mi s-ar tunde toată vegetația de pe și dintre picioare a-ți avea cu ce să-l deghizați pe Yul Brynner în Louis XIV.

După părerea mea o să dau de dracu cînd mă vor decărăpăci gogomanii ăștia...

Noapte totală.

Oricît aș căsca felinarele, e negru. Sau aproape. Doar o impostă, deasupra ușii, lasă să se întrezărească un dreptunghi de lumină albăstruie. Perdelele ferestrelor sînt trase. Ciudat... Ce este ciudat ? Stați așa, să-mi spăl puțin creerii. O senzație, în străfundurile auzului meu. Cine are urechi de auzit, să audă ! Cina urechi de auzit ! Cine urechia de auz ! Ci Urechia... Îmi deraiază gramofonul. Mă răsucesc către lumina bleu... Imposta, telegraf, telefon. Și totuși de acolo, fără jocuri de cuvinte, vine lumina. Vara, faunii... Pentru Dumnezeu, agață-te, San-A., ce naiba ! Agasant, acest derapaj constant al spiritului. Bat cîmpii. Un cuvînt atrage după sine o salvă de idei bizare, de imagini disparate... Stai, stai... Ziceam : Adevărul va veni prin impostă. De ce ? Cînd voi afla, rățoii mei, ceața se va ridica. Ia să vedem, de unde-mi vine senzația că trăiesc ceva anormal ? Ceva ce n-ar trebui să fie *or not to be, forget me not, tubib !* Habib Bourghiba... Amibele... Ține-te bine, San-A., amice. Imposta... Post de ajutor, Primele ajutoare pentru răniți. A da, ajutor ! Ajutor ! Aștep-

taţi-mă, m-a străfulgerat, apoi s-a dus dracului, dar se va întoarce. Imposta... impostorul ! Imposta este importantă !

Chestia se cristalizează. Detectez ce şchioapătă. Cînd mi-am venit în fire, întîia oară, acu cîteva momente, acu cîteva zile, nu mai ştiu, *nu era nicio impostă deasupra uşii !* Îmi adun amintirile. Nicio îndoială... Sînt sigur de mine. Nicio impostă. Deci mi s-a schimbat camera. Nu am avut habar de nimic. Nici cea mai mică cunoştinţă. Transportul fără senzaţii. Excepţională descoperire, ei şi ? N-ai de ce să-ţi pui mintea pe bigudiuri pentru asta, n-ai de ce-ţi bate cuie-n cap ! Adormi la loc, San-A. Forţează refacerea ! Oasele rupte ? Se vor lipi, ai mai mult calciu decît îţi trebuie. Dacă părul ăsta afurisit... Devine de nesuportat. Care somn reparatoriu ? S-ar zice că mi-au băgat ţurloiul într-un butoi plin de furnici. Mişună, ciupesc, gîdilă, suie, zgîrie, ronţăie, rîcîie, răzuie, roade, roteşte, gravitează, învîrteşte, în-vîrti-i s-ar ! Nu dureros, mai rău : insuportabil ! de nenumărate ori am fost torturat de spioni, contra-spioni, tîlhari, poliţişti străini, sadici, erotici, germanici şi alţii : n-am vorbit. Dacă ar şti, prea cuvioşii apostoli sus-citaţi, că ajungea să mă gîdilicească puţin pentru a mă face să mă sui pe pereţi, şi-ar da şuturi în fund !

Aş fi preferat să-ndur dureri savante : foreza dentistului, tije de bambus sub unghii, scurt-circuitul, picătura chinezească... Dar aceste fire de păr, această acupunctură frenetică ! Fie-vă milă ! Pipăi marginea patului, după sonerie. Nu-i ! Dar în camera cealaltă exista. Strig. Vocea mea pare caraghioasă şi slăbănoagă. Seamănă cu un behăit de oaie pierdută în ceaţă.

— Vă rog ! chem eu.

Dar vai, nu vine nimeni.

Caut în jurul meu o chestie cu care să lovesc podeaua. Nu găsesc nimic. Camera este cufundată într-o penumbră intensă. Mă agăț de barele patului de fier pentru a opera o tracțiune, pentru a încerca să-mi schimb poziția. Risc să-mi demolez carcasa de gips, dar mi se fîlfîie ! În definitiv n-au decît să mă renoveze mai tîrziu. Dacă Béru ar avea good ideea să treacă pe la mine. Unde mă-sa-i împăiatul ăsta unsuros ? Devin nedrept, feroce. Îl blestem pentru absență.

Iată-mă semi-așezat pe pernă. Scăfîrlia bubuie ca o uzină de armament în seara mobilizării generale. Înghesui uluială peste uluială. Știu că voi găsi ; dar ce dracu caut ? O clipă, să fixez măcar una din ideile încrucișate ! Ah da : mă minunez că nu mă doare nimic. Un tip cu oasele ferfeniță urlă de durere cînd se mișcă. Eu, în afara mincărimilor infernale, consecutive floacelor gipsate, nu simt decît oarece dificultăți respiratorii... *That's all !*

Totuși nu pot fi sub efectul unor calmante pe care nu le-am înghițit... Așa dar...

Apuc partea de sus a carîmbului de cizmă, cu amîndouă mîinile. Trag de ea ca un smintit încercînd, cu mușchi încordați, s-o rup. Apă de ploaie, fasolea asta nu se lasă dezghiocată. Sînt lac de sudoare. Craaaac ! Re-craaac ! Sfîșii zece centimetri. Gipsul care-mi strînge bazinul mă jenează teribil, îmi paralizează mișcările. Manevrez cu fundul pînă-mi alunecă labele în afara patului. Aștept oribila durere care trebuie să urmeze. Nu se petrece nimic. Tentez imposibilul : să mă ridic în două

picioare. Reușesc. Mă înec de surprindere, sughit, îmi curg balele. Visez, nefertizez ? Delirez într-un leșin prelungit ? Aiurea... Slăbănog, da, cu piciorul rup, nu. Oficial !

Schiopătez de-a lungul patului, către celălalt capăt. Micul panou de fier pe care se fixează graficul temperaturii e acolo. Sînt scrise medicamentele înghițite și orele la care mi-au fost administrate. Atît. Mă bălăbănesc de la polul nord la polul sud. După grafic, constat că sînt aici de trei zile ! O veșnicie ! Zmulg panoul, îl rup și-l avansez la gradul de fierăstrău. Atac gipsul care-mi strînge bazinul și nenorocita de cizmă... E un travaliu care consumă cîteva ceasuri lungi.

Rareori, o treabă, m-a istovit în halul ăsta. Suflu ca : foalele unei potcovării, o focă, un bou, un steamer (1)... Fac pauze dese. Mi-e sete. Vertijuri... Vestigii. Camera se leagănă cu mine, halucinantă mișcare de rulin. Ușurel San-A. !

Nu forța nota, amice, păstrează rezerva, vei avea nevoie de rezerve.

În sfîrșit blindajele mele zac la pămînt, resturi monstruoase de crustacee atediluviene.

Piciorul drept îmi sîngerează. În frenezia mea, odată cu gipsul, am zmuls și părul de pe țurloi. Sînt epilat pe dreapta. În plus, piciorul nu-i mai utilizabil decît un ciot de celuloid. Mă îndrept șontîcăind către pervaz, vreau să văz unde mă găsesc. Cu un gest nesigur dau la o parte perdelele.

În dosul lor, teribil, solid și neted, un perete.

Nicio fereastră, perdelele au fost puse numai pentru a creea iluzia de fereastră.

[1] N-am timp să fiu original, folosesc clișee, n-aveți decît să păstrați ce vă convine și să vă ștergeți undeva cu celelalte.

CAPITOLUL IV

Rămîn mască. Mă ciupesc, mă reciupesc, mă îndoiesc de mine.

Nu cumva visez, totuşi ?

Mi s-a întîmplat, odată, de mult, să am un coşmar. Mă zbăteam împotriva fantasmelor, a senzaţiilor confuze, ieşite din nu ştiu ce colţuri obscure ale gîndirii... Intensitatea coşmarului provenea, de fapt, din incertitudinile mele.

Pipăi peretele văruit. Nu este şi n-a fost nicio fereastră. Clar şi definitiv, fără nici o fisură, un zid normal din cărămizi cimentate.

Mă palpez... Nicio durere. Nimic rupt. Îmi privesc carcasele de gips împrăştiate pe parchet. Ce vis e ăsta ? Bun, mi s-au băgat droguri în doze de cal. Mai delirez ? Visez, doar, că am scuipat pilulele, că mi-am tăiat gipsul, că am tras perdelele şi că nu există nici o fereastră ?

Voi descoperi la trezire, durerea, ferestre cu vitralii, lumina zilei şi peisagii ?

Cît poate dura starea asta ? Privirea mi se întoarce către impostă. Are o pînză de păianjen, lumini albăstrii...

Nu, domnule, sînt, totuşi, lucid, ameţit, epuizat, buimac, dar lucid. Încerc să-mi mişc piciorul aşa zis rupt şi reuşesc cu mare trudă. Trei zile imobilizat şi iată-l punct mort. Corpul se abandonează repede, nu trebuie uitat asta. E obligatoriu să-i supraveghezi zi şi noapte manometrul, presiunea, tensiunea, coagularea, copularea, combustia, constituţia, intersecţia, flora, afonia şi etcetera. O ghitară gipsată trei zile, devenită supragreutate, străină de tine, un ţurloi degipsat, te obligă să-i redeprinzi funcţiile, să-l reeduci, să-i aminteşti ce a făcut decenii în şir ! Cei ce nu cred în precaritatea speciei să se mai gîndească. Nu-i cazul să vă amărîţi, vă subliniez incoerenţa, importanţa constituţiei noastre şubrede, pentru a vă incita să profitaţi de provizoratul vostru, pentru a-i maximaliza durata.

Îmi ating nenorocitul de ţurloi. Degetele mi se înroşesc de sînge. Daţi-o dracului ! Asta nu-i vis. Îmi cunosc sucul propriu !

Mă îndrept spre uşă sărind ca un cangur (atîta doar că acest animăluţ se foloseşte de coadă pentru a-şi face vînt, cîtă vreme coada mea, dacă-i pot zice aşa, are alte întrebuinţări). Voi striga, voi cere socoteală... Apuc clanţa, dar aceasta ignoră solicitarea mea. Adicătelea ? San-A. încuiat în camera sa ? Nu, dar ce-i aici, Sing-Sing ? Zgîlţîi uşa, bat în ea, în van. *Nobody !* De rîndul acesta, mă convoc de urgenţă pentru un consiliu de război. Îmi spun textual asta : „Colonele (un grad în plus, un grad în minus, ce imoprtanţă ?) ori, în ciuda concluziilor

tale intime, profunde şi viguros stabilite, visezi, în care caz va trebui să te trezeşti în mare viteză ; ori nu visezi, şi atunci va trebui să ieşi de aici în şi mai mare viteză." Iată ceva clar, net, energic, energetic, precis. Am făcut bine să mă exortez milităreşte ! De altminteri mi-am trîntit astea pe un ton care nu admite replică. Tăios ! Dacă nu m-aş asculta subito, presto, aş fi obligat să mă traduc (eu care sînt deja în atîtea limbi) în faţa unui consiliu de război, să mă condamn la pedeapsa cu moartea şi să mă împuşc personal (problema, în cazul de faţă, rămînînd lovitura de graţie).

Dacă vă mai amintiţi, subsemnatul, cînd găseşte o uşă închisă gîndeşte instantaneu la sesamul său.

Ţoalele mele ! Repede !

În cameră există un dulap de lemn vopsit care se deschide perfect dar inutil, fiind tot atît de gol ca bagajul ştiinţific al unui sergent de stradă. Deci, dacă-mi permiteţi să rezum cazul meu : sînt încuiat într-o cameră necunoscută, cu unic veşmînt o vestă de pijama prea mare, cineva a vrut să mă facă să cred să sînt grav rănit, am fost bombardat cu medicamente doar ca să trag pe dreapta.

Cît văd cu ochii numai semne de întrebare, mai dese decît spicele de grîu în cîmpia Beauce. Sînt pasat, mai buimac decît Sfîntul-Lazăr, după ridicarea din morţi, din mistere în enigme şi din stupefacţie în incredulitate. Cît o să-mi reziste capul, pocnit de toţi pereţii ? Vă rog frumos nu răspundeţi toţi deodată !

Ei, aici intervine calitatea majoră a minunatului vostru San-Antonio, dragele mele donşoare şi scumpe doamne : adversităţile îi concentrează şi

încordează resorturile. Prețiosul dumneavoastră comisar s-a născut pentru luptă și victorie, cu sau fără voia editorului, lucru amplu demonstrat în toate cărțile mele. Plecați de la perceptul următor, dacă nu vreți să vă înecați în rahatul fundamental al scepticismului : tot ce inventează un om, poate fi realizat. Omul este precedat de gîndire tocmai ca să o ajungă din urmă. Trupul însuși, cîinele nostru rău, nu trebuie ținut în lanț. Tipați la el : muște-l mă ! Și să vedeți cum se înfige, cum o ia înaintea închipuirilor inteligenței și cum le desăvîrșește din instinct. Bravo, animalule ! Bravo trupușorule ! Firește, trebuie recompensat : să zicem un chateaubriand bearnez și exerciții de ridicat drapelul pe muntele Venus. Trebuie să îndulcești trupul, cum dai zahăr cîinilor savanți, mai ales dacă ești diabetic.

Numai că mandea, lipsit de toate, cu un bulan aproape uscat, galopant anemiat în trei zile de așternut și o cantitate monstră de tranchilizante violente, sînt bun de ceapa ciorii. Nici pomeneală să dărîm ușa catapultîndu-mi trupul ! Imposibil să scarpin broasca sub coadă, încuietoarea se blochează din exterior. Deci : răbdare, șiretenie și judecată.

Adun molozul și-l trîntesc sub pătură. Este A B.C.-ul meseriei, cum zicea un popă celebru căruia i-am uitat numele. Toți pensionarii cu gratii la dormitor au practicat, înainte de uscheală, șmecheria asta. Volumul corpului ! Să se creadă că ești acolo, la nani și că dormi cu pumnii strînși în timp ce fugi la o curvă credincioasă sau în America de Sud. Înainte de a termina punerea în scenă, recuperez pentru orice eventualitate cearșaful. După

care mă dedau la un exerciţiu de cultură fizică destinat să-mi scoale piciorul din morţi. La început acesta face urît, articulaţiile sînt deja ruginite şi îmi revine. Mă masez, mă malaxez, mă relaxez, mă muşchii fleaşcă, dar progresiv o oarecare suplete împietresc, mă despietresc. La capătul unei ore de tratament, mă simt aproape ca de nichel şi am o foame de fachir. Aş fi în stare să-l înlocuiesc pe înînlocuitorul meu, gargantuescul Bérurier. Nu mă pot împiedica să evoc lista bucatelor de la *Boccalino*, mai ales picioarele de porc cu sos madera ! Mă gîndesc la panouri-reclamă văzute în metrou. Varză cu carne fumegîndă, mai impresionantă decît o pînză de Braque, jambon cu vinişoare ca marmura roz, cîrnaţi pe care o atingere de unghie i-ar face să explodeze...

Aştept, lîngă uşă, santinelă perfectă la propria salvare.

Din cînd în cînd îmi ofer exerciţii decontractante, cît să înlătur insidioasa anchiloză care-mi dă tîrcoale. Dumnezeule mare, cei care m-au sechestrat şi m-au îmbrobodit se vor întoarce, fie şi numai pentru a băga în mine alte doze anemiante...

M-am învelit în cearşaf şi, sprijinit de perete, reflectez la acest incredibil. Căci ceea ce predomină în această aventură este aspectul ei „ciupeşte-mă, visez." Accidentul meu un atentat ? Deci Chemuglii, vîrîţi pînă-n gît în combinaţie. Şi Grasu meu ce a devenit ? Din fericire luase legătura cu Bossul, înainte să dispară. Presupun că, nemai avînd veşti, Chelul va trimite cavaleria în ajutor, dacă nu cumva escadroanele galopează deja.

Bun, cum ziceam... Încerc să-mi organizez o mică proiecţie privată a secvenţelor. Bătrînul re-

perează Hiena. Îmi cere să-l lichidez. Misiune îndeplinită. Scuzați, doctore : am omorît o inocentă moștenitoare... A cărei cameristă neagră este înecată într-o piscină închiriată pe numele lui Chemugle. Și al cărui cadavru dispare către unde a dus mutu iapa ! Chemuglii n-au părăsit Elveția. Soțul gîndește exclusiv la tenis ; ea, cum să-și expună intimitatea tuturor introspecțiilor posibile. Sînt, aparent, drăguți, nu mai proști decît media europeană. Ne primesc foarte bine, poate prea bine ? În momentul în care trebuia să răspund invitației lor, un Jaguar înregistrat în proprietatea unuî lord british îmi intră în osînză. Béru este formal : îi explodase pneul. Sînt condus într-o clinică. Clinica doctorului... Cum naiba zicea Béru că-l chiamă ? Un nume ca o glumă proastă. Ah, da : Plakapar. Chemuglii vin să-mi exprime întreaga lor dezolațiune. Îmi pierd cunoștința. Și constat că n-aveam nevoie de gips.

Dacă, după toate astea, credeți că nu-i destulă acțiune, suspense și mister în cărțuliile mele, frecați-vă cu detergent celulele pînă în străfunduri, dați-vă cu aspiratorul circumvoluțiunile, ori descoperiți farmecul lecturii în anuarul telefonic sau Mauriac, la alegere.

Mucezesc o lungă bucată de timp, în camera-celulă. Nemaiavînd ceasul la mînă nu vă pot da indicații mai precise, asupra duratei așteptării mele, dar presupun că asta vă doare-n cot, deși vă pretindeți democrați.

Mie mi se accentuează foamea, un pîntec gol rămîne o catastrofă ireversibilă ; din contră, supleţea restului instalațiilor mele se precizează, ultimii nori de aburealâ care mă vătuiau se destramă.

Lumina albăstruie a impostei persistă... Ea scoate din neant patul de fier și dulapul alb emailat. Văzută în plan general, această celulă e sinistră. Perdelele, mai ales, miloage și inutile ca ochelarii negri pe nasul unui orb.

Dintr-odată, percep sonorități înfundate, ca cele pe care le-ar produce pași într-un spațiu boltit. Știu că vine cineva : că este pentru mine... Pregătește-te San-A. Ah, bătăușule, luptătorule, îndrăzneț de nevoie, chefliu solid și rupător-de-gîturi, Bayard modern... Scuzați că mănînc ciuperci despre mine, oameni buni. Așa-i cînd pornești manivela : nu mai poți opri înaintea apoteozei finale.

Scrîșnesc din dinți.

Pașii se opresc net în fața ușii. Zăvorul a fost bine uns, nu scîrțîie. Un ușurel „piish, grotche" și gata. Notați-vă pe carnețele. „Piish, grotche". Am fost supranumit regele onomatopeelor scrise ! Singurul zgomotist din literatură ! Era un loc de ocupat în acest domeniu. Terminat : l-am găbjit eu !

Haida de, mă joc de-a orgoliul ca să vă amuz. San-Antonio nu-i nici el decît o cliță printre altele, în antrepozitul de tîmpenii imprimate.

Ușa, care începuse să se deschidă, se deschide. Mă ascund pe mine și cearșaful ținut de patru colțuri, voloc pescăresc gata de lansat asupra unui banc de pești. Se aprinde becul. Lumina prea puternică mă face să clipesc ; de altfel, în halul în care sînt, totul mă face să clipesc. Intră o fată cu rotunjimile strînse într-un halat albastru. Poartă un platou cu seringi și flacoane. Avansează către pat unduind din crupă. Un San-Antonio de zile mari intră în scenă. Realizarea Alfred Hitchock. Două acțiuni simul-

tane, atît ! Un șut cu piciorul închide ușa și gestul august al aruncătorului de sămînță imobilizează infirmiera în plasă.

Ea scapă platoul. Eu strîng din toate patru colțurile cearșafului. Ea se zbate ; dă din picioare. O sportivă fără îndoială. Elveția este țara campioanelor de schi. O smucesc cît s-o neutralizez și, din mișcare, se răstoarnă peste tavă. Cioburi de flacoane... Strigăte sugrumate. Dulcineea rîcîie frenetic solul cu pantofii de lac. Ca s-o calmez, încalec ferm. Efectiv după cîteva clipe se potolește complet. Mă ridic, ea nu mișcă. Zmulg cearșaful s-o contemplu pe miss Înțepătură. O mutriță proaspătă merită vizionată în orice împrejurare. Fata este încîntătoare, blondă, puțin grăsuță totuși. În cîțiva ani se va legăna pe două picioare ca o rață îndopată, dacă mai apucă ziua aceea. Pentru că se impune o evidență : a mierlot-o. Dar total ! Doamna osoasă cu coasa la umăr și-a făcut datoria. A curățat-o cu păcatele ei cu tot ! Fața demoazelei e vag albăstruie. Buzele în special. Nu înțeleg strictamente nimic fraților. N-am răsturnat-o brutal. Capul ei n-a pocnit nici patul, nici podelele. Și nu din ședința mea de călărie putea să se sufoce. Nu mă trîntisem pe sînii plini, deși ar fi fost mult mai plăcut, ci pe fesele cu care freca parchetul. Doar nu-și mutase plămînii în călcîie. Atunci ? Surpriza mea durează pînă cînd descopăr seringa plantată în încheietura ei pînă-n prăsele. Întîmplarea (adăugată imaginației mele fertile) a vrut ca, în cădere și zbatere, dulcea copilă să-și fi înfipt acul în carne. Puteți avea încredere în mine, ceea ce conținea seringa nu era apă distilată. De aici rezultă că fără tresărirea mea de energie, urmare căreia am

scuipat pastilele adormitoare, chiar acum cînd vă vorbesc, aș fi fost pe punctul să urc lipsit de echipamente alpine, peretele de nord al paradisului. Fulgerător, elixirul de viață scurtă al gagicuței. Cineva se temea că mă voi eterniza aici și a hotărît scurtarea sejurului...

Cum sînt ordonat, recomand sufletul său lui Dumnezeu și o întind fără să cer chitanță.

Ajung la ușă, o *open* ușurel și ochiul meu pre care, fără a ne teme de convențional, l-am putea califica drept exersat, se insinuează pentru a benocla dreapta și stînga, inclusiv vecinătățile și inprejurimile. Mă aștept să descopăr un culoar de clinică. Tămîie. Mi se prezintă o vastă întindere scînteietoare. Cel puțin o sută de metri în lung pe cincizeci lat, strălucește la lumina albăstruie a unui imens geamlîc. Ies din cameră și descopăr o aliniere de uși identice cu a mea. Culmea penumbrei silențioase. Trîntesc ușa pentru a mă duce s-o deschid pe următoarea. Dă într-un vestiar mobilat cu dulapuri de fier. Inventariez numitele dulapuri, unul cîte unul, unul mai gol decît altul, constatare care mă pocnește în moalele capului. Poate că domniilor voastre vi se rupe, dar eu sînt încă îmbrăcat doar într-o vestă de pijama. Firește, este încurajator, este bărbătește să ți se bălăngăne glorios fudulîile, dar, pe stradă, asta produce dezordine. Dacă nu găsesc urgent ceva care să semene de departe și de aproape a pantalon, risc să fiu ridicat pentru atentat la bunele moravuri ale dădacelor elvețiene.

Toate ușile dau în vestiare. Vestiare actualmente fără haine. Înțeleg, pînă la urmă, că sînt într-un patinoar. Această mare întindere lucioasă este ghiață, frații mei.

Explorez, fără succes, trei încăperi înguste și goale, pînă ajung la limita unui început de culoar, în fundul căruia selipește o lumină.

Ascult : liniște. Aud, înnebunitor în tăcerea densă, pic-picul unui robinet căruia îi sîngerează nasul. În rest nimic. Pe vîrful degetelor, ajung la încăperea luminată. Este un birou pimpant cu pereți melaminați, mobilele scandinave și un compartiment dedicat dușului. Mă năpustesc pe o mobilă mare prevăzută cu uși culisante, cu brusca certitudine că voi descoperi acolo țoale. Ce mă face atît de optimist ? Poate lumina normală, conferind încăperii căldură umană, senzația că-i locuită.

Trag de clanța cromată a culisantei. Un trening spînzură leneș pe cuier. Mă credeți sau nu, pe parabola mea de onoare, îmi vine la fix. Dacă-l cumpăram la Oscar, pe bulevardul de Champigny, nu mi-se potrivea mai bine. M-aș putea duce direct la o recepție la Elysée. Într-o fracțiune de secundă îl îmbrac. Uf ! Dacă tot stai în picioare, într-un patinoar este imperios recomandat să-ți adăpostești, înainte de orice, forma cea mai explicită a bărbăției (pe care eu o alint Cocheta). Adevărat că piciorul meu drept mai șchioapătă, că pieptul mai emite cîte o horcăială și că mă roade o foamete exagerat de exesivă, dar, în ansamblu, sînt în formă. Pe birou se găsește o trusă medicală. O explorez și, pentru orice eventualitate, iau de acolo o lanțetă tăioasă.

Și acum ce urmează ?

O haină de damă, cu guler de vulpe roșie, zace pe spătarul unui scaun. O geantă se odihnește peste ea. Cu adorabila mea lipsă de pudoare, care scandalizează atîtea femei, bag mîna în sacul de mînă și

descopăr un permis de conducere elveţian pe numele de Elena Bellemote, care locuieşte pe strada Micilor Francezi (1) în Môtier-Vully. Înşfac hîrţoagele presto, odată cu cincizeci de franci elveţieni alăturaţi. Căutătorii de nod în papură vor obiecta că, în general, treningurile nu au buzunare, lucru la care le voi răspunde, cu maximum de simplicitate, că al meu are, e bine ?

Pe aceeaşi cale îi voi ruga pe sceptici, anofelici, frenetici, gogomanici, pe pudici, anemici, aritmici, druidici, aiuristici şi clicile lor, să nu-mi obiecteze mereu, să nu mă mai sîciie, să se abţină să-mi tot despice firul în patru ! Definitiv !

Dacă fac un nou bilanţ (trebuie să-l faci adesea, cînd navighezi în plină ceaţă), adaug rezumatului meu precedent indicaţiile următoare : am fost evacuat din clinică pentru a fi adus într-un palat de ghiţată provizoriu închis ; am fost puternic medicamentat, astfel încît să trăiesc trei zile în letargie şi, la sfîrşitul celei de a treia zi, o demoazelă durdulie avea sarcina să mă lichideze cu o injecţie de perlimpinpin. Fără cap şi coadă ! Se continuă trambalările în ţicneala cea mai totală. Mă înşel oare, mi-a scăpat ceva. Pe mă-sa ! Cînd Béru a venit să mă vadă, mă găseam fain frumos într-o clinică, altminteri Grasu ar fi băgat de seamă. Este mult mai puţin pişicher decît o cremă de ras, dar nu suficient de tembel încît să confunde un patinoar cu un spital. Deci am fost pilotat aici pentru a fi suprimat. De ce

[1] Micii-Francezi sînt un soi de brînzoaice proaspete, învelite în hîrtie, foarte apreciate în Elveţia, unde sînt consumate în general cu smîntînă, zahăr pudră şi o linguriţă de desert.

nu s-a făcut asta imediat ? Alt mister... Acest răgaz de trei zile mă tulbură mai mult decît tot restul. Se aştepta un eveniment care trebuia să se petreacă pe cînd mai eram în viaţă ?

Orice ar fi, trebuie să ţîşnească. Vom aprinde bombe luminoase cu paraşută. Vreau iluminaţii feerice, găinuşelor ! Scînteieri în forţă ! Adevărul scris cu neon, în roşu-aprins, subliniat de trei ori cu galben intens. Fac ceva pe toate semnele de întrebare care mi-au dat atîta bătaie de cap.

Nici cu gîndul, nici cu fapta, nu mă mai cramponez decît de solid. Am terminat cu banchizele oscilante. Pămînt gras, neclintit şi bun, gen cernozion, vreau cîmpii verzi sub copite. Vreau să ştiu cine-i stăpîn în skatingul ăsta. Să dau ochii cu el, să facem „chmolitz", după moda locală şi să-l tutuiesc cu pumnii pînă la ultima măsea de minte. Dar pipiţa definitiv autoînţepată ? Şi clinica de beleaua lumii unde un băgător de diagnostice mi-a descoperit rupturi inexistente şi mi-a gipsat membre şi membrane capabile de salturi mortale, ca să nu zic sănătoase tun ?

Vreau solid ! Cum ar fi colaborarea curcanilor elveţieni. Participarea armatei Cantoanelor reunite. Sviţerienii, mai ales bancherii şi poliţaii lor, sînt orice dar nu tîmpiţi. Antrenaţi după metode moderne, formaţi în laboratoare de first quality. Muncă, obstinaţie. Nu chiulangii cu fler ca la noi ! Voi pune în mişcare parlamentul federal, dacă va fi nevoie. Îl voi alerta pe colonelul Musy. Un serviciu (de informaţii) valorează cît altul ! Vom trece prin strecurătoare acest hîrdău de smoală, vom pune cu cracii în sus misterele, le vom atîrna de lanterne, în fine, luminoase.

Caut ceva de tras pe ţurloaie, nu-mi mai lipseşte decît una pereche tîrlici ca să pot ieşi în oraş. Prin geamurile mate ale biroului, văd noaptea afară. Evident, noaptea nu poate fi decît afară, ca şi zăpada, vîntul, ploaia, soarele. La scriitori consacraţi puteţi citi fraze extrem semi-docte, cum ar fi : „Furtuna bîntuia *afară*", sau : „*Afară,* soarele mătura umbrele". Ca şi cum toate astea ar putea exista şi înăuntru ! Iluzii, copiii mei. Înăuntru, este o viziune a spiritului, o protecţie precară pe care natura o tolerează, aşa cum China roşie tolerează Hong-Kongul. Dar vreau să v-o spun odată pentru totdeauna : nu există nici un înlăuntru, afară de sufletele noastre. Pînă şi ele sînt doar o toleranţă a exteriorului. Terminat ! Nu vă voi mai freca ridichia la fiecare colţ de paragraf. Veţi spune că academicizează, San-A. Că se dă drept filozof cu atestat ! Cotrobăi degeaba : nici un fel de tîrlici, de troace, de papuci, nici cea mai umilă pereche de cipici. Comisarul va înfrunta, deci, desculţ, drumurile helvetice. Ca un burghez trimis la reciclare !

Ies din birou, dar în secunda asta(afară numai dacă nu în următoarea) telefonul umple încăperea de sunete. Nimic mai solicitant decît un apel telefonic. Încerci să te reţii dar te urmăreşte, obsesie stridentă, te caută implacabil, pătrunde tăios în carnea ta, în spiritul tău, peste tot, pînă-n vîrful degetului mic de la piciorul stîng, pînă în fundul fundamentului, în cea mai minusculă celulă nervoasă. Vi s-a întîmplat, probabil să hotărîţi într-o duminecă dimineaţa, că nu răspundeţi ; să-l lăsaţi să sune, pînă-i vine rău, să vă constrîngeţi să nu ridicaţi ? Asta cere forţă de caracter ! Risipă de energie ! Zbucium se-

cret ! Ce sumbră şi neliniştită delectare, pe urmă, cînd se instalează liniştea. Te simţi, o vreme, aruncat într-un hangar nenorocit şi gol.

Ezit. Şi, totuşi curios, ridic receptorul. Nu zic nimic : întîi o răsuflare, apoi o voce care murmură :

— Alo ! Elena ?

Hotărîrea mea este gata luată, răspund, ţinîndu-mă de nas şi adoptînd accentul din Vaud :

— Pe cine căutaţi ?

— Nu este *Iglu* ? se îngrijorează vocea.

— De loc ! Greşeală, afirmă, insolent şi imprudent San-A.

— Ce număr aveţi ? întrebă corespondentul, cu o umbră de îngrijorare în glas.

Reflectez în mare grabă. Ce bou am fost, să ridic receptorul ! Risc să declanşez bănuieli. Mă gîndesc la amicul meu Marcel-G, slujbaş al bisericii şi locuitor al regiunii.

— 61 30 02, mint cu o voce agasată şi închid.

De rîndul acesta, iubitul meu San-Antonio, pentru a merita stima pe care ţi-o rezervi, trebuie să acţionezi.

O şterg din birou. Pista are un reflex metalic sub lumina lunară căreia geamlîcul îi adaugă reflexe albăstrii. Un adevărat poet al literelor şi bazarelor ar spune că pista seamănă unei plăci de argint sub mantia nopţii. Pe mine unul mă sîcîie. Subconştientul meu înregistrează o inadvertenţă ca, mai adineaori, dreptunghiul impostei. Privesc sala goală şi sonoră... Ce mă tulbură oare ? De fapt ce-i normal ?

Mă aşez pe parapetul de lemn, gînditor şi solitar. Lamartine suspendîndu-şi lacul. Fiori reci în-

tr-un palat de ghiață pustiu. Penumbra... Două pete de lumină : cea a biroului, în fundul micului culoar, cea a vestiarului deghizat în cameră, unde o oarecare Elena a adormit întru Domnul...

Mi-este frig de la tălpi în sus... Mi-e foame... Mi-e sete... Mi-e dor de maică-mea, sînt îngrijorat pentru Béru. Cînd nu pricep nimic începe să mă doară inima. Nu se poate continua așa. Fosforul se aprinde prin frecare, dar eu îmi frec de-a surda mințile.

Ce-i atît de proeminent de anormal, în acest lăcaș bizar ?

Ei bine, iubite San-A !, îți vine sau nu ? Îți mai funcționează sau nu turbina ta cu aer curprimat ? Distilezi odată secreția din care se nasc idei ? Îmi agitez mințile (de la verbul a agita, știu conjugarea dar urăsc gramatica). Cînd să-mi pierd ultima speranță, atunci, natural, chestia vine. Trebuia, nu-i așa ? altminteri mi-ar rămîne doar să-mi schimb meseria, să mă fac tăietor de frunze la cîini, sau student. Știți ce-și declară cu mintea odihnită San-A ? Următoarele : în acest anotimp, *Igluul,* (pen' că asta-i titulatura acestei uriașe întinderi de ghiață) este închis. Asta se simte, se vede, se miroase, și sare-n ochi... și totuși pe pistă este ghiață ! Păi să întreții un patinoar cînd nu sînt patinatori, ce vreți mai aberant. Iar eu nu patinez cu aberațiile. Aș putea gîndi că tipii de la *Holiday on ice* sînt așteptați aci, dar nu văd de ce și-ar face numărul într-un local nedotat să primească spectatori.

Mă asigur de consistența ghieții, pășind pe ea. E dură și rece, mai rece ca Siberia. Așa de rece că-mi frige tălpile. Fac cîțiva pași și mă imobilizez.

S-a săpat o gaură-n ghiață. O gaură rectangulară care seamănă pînă la plagiat cu un mormînt. Mă aplec deasupra găurii. Pe fund se vede pămînt. Eu, mă cunoașteți ? Fertil în concluzii cum *I am*, conchid că acest discret locșor a fost pregătit pentru a mi se oferi un domiciliu. Apa folosită pentru fabricarea gelatei este colorată de un produs albastru. Un cadavru în gaură, apa deasupra, instalația frigorifică în mers și regretatul răposat devine, practic, invizibil. Cel mult o umbră informă și indecisă sub stratul gros de ghiață albastră.

Sînt jeyce să fac această descoperire. Nu găsiți că-mi revin în formă ? În ciuda acestui rezultat, continui să-mi zic că nu carburează corect, în zonă. Mai e o chestie care mă tulbură : liniștea. A trecut ceva timp de cînd un mascul a cerut-o pe infirmieră la telefon. I-am zis să-și vîre degetul mai atent. *Dacă m-ar fi crezut, ar fi format numărul. Or el n-a făcut-o. Concluzie : nu m-a crezut !*

Bună treabă ! Am tras semnalul de alarmă. Pariez că acum se joacă de-a „întîi femeile și copiii, vaporul se scufundă" ! Nici o clipă de pierdut. Caut ieșirea, invizibilă în semiobscuritate. Cînd iată că, brutal, totul se ilumînează. O strălucire de ring de box. Toate feștilele aprinse ! Îmi frec ochii agresați. Nu văd pe nimeni și nu aud nimic. Probabil că, țintuit în mijlocul pistei, sînt mai vizibil ca o muscă într-o strachină de lapte. Brusc, se aude o bubuitură. Un ciob de ghiață îmi pîrîie în obraz. Se trage în mine. Încerc să localizez de unde. O a doua detonație mă lămurește. Pușcăturile pleacă dintr-un fel de logie. Un glonț îmi străpunge treningul, din fericire nu chiar în mijlocul său, căci altminteri n-aș avea acum bucuria să vă povestesc chestia. Dacă nu

mă adăpostesc în miimea de secundă următoare, presupun că am ajuns la reprezentația de adio. *De profundion ice !* Da un' să mă vîr, fraților, unde ? O pistă de ghiață nu-i prevăzută cu accidente de teren transformabile în ambuscade. Tot ce poate fi mai lipsit de denivelări, de desișuri, de fortulețe. Dacă gealatu care se zborșește la mine ar poseda, în locul revolverului, o carabină, problema sănătății mele s-ar rezolva fără durere și fără alte sticăciuni. Pentru distanța care ne separă, animalul trage ca un as. E sigur că, din totalitatea magazinului său, va sfîrși prin a-mi plasa cîteva eșantioane fierbinți în părțile esențiale.

Cum a treia lovitură tună, îmi trîntesc burta pe oglinda de ghiață. Un elan sincer, care mă face să lunec cam cincisprezece metri.

Printr-o șansă pentru care nu datorez mulțumiri nimănui, singur am creat-o, ajung la marginea gropii săpată în banchiză. Unica și cu totul provizoria mea resursă este să cad în groapă, ca să scap de gloanțe. Proiectul de mormînt devine astfel tranșee de apărare. Dar adăpostul este iluzoriu. Agresorul mă face să o simt din plin, izbucnind într-un rîs nervos, pe care ecoul localului îl face demoniac. Și apoi *it is the* liniște. Ce va urma, iepuroaicele mele albe, pot să vă descriu dinainte, fără riscul să mă înșel. Ochitorul își va pune un nou încărcător în pan-pan, se va apropia cu arma-n mînă și din marginea frumoasei mele gropi de duminecă nu va avea decît să-și scuipe prunele la fix, sau pe aproape. O să-mi fac provizii de plumb în stomac, în bufet și-n ce-o mai rămîne din seăfîrlie. Apoi apișoara albastră, congelator și voi intra în eternitate pe melodia „valsul patinatorilor".

Oricît îmi scormonesc mintea cu o paletă de servit prăjituri, nu găsesc nimic de opus acestui planning. Sînt deja în propriul meu mormînt, tot ce mai pot dori este să meargă repede şi să doară cît mai puţin.

Totul se desfăşoară conform celor prevăzute. Aud, într-o tăcere sonoră (există), uşorul ţăcanit al unui pistol care este reîncărcat. Apoi un pas furişat, o respiraţie. Din instinct, mă ghemuiesc în fundul găurii. Să prezinţi minimum de suprafaţă perisabilă, e un reflex.

Ah ! dacă aş avea o armă şi eu ! Dar, pe post de armă (nostimă expresie), nu posed decît lanţeta găbjită din trusa doctoriţei mercenar. Hopa ! La urma urmei, de ce nu ? Dacă, cumva, agresorului meu îi dîrdîie laba o fracţiune de secundă şi, a mea, dimpotrivă, nu se împleteceşte... Poţi să ştii ? Apuc capătul mînerului negru. Îndoi braţul deasupra capului. Nu voi avea mult timp să-l fotografiez pe musiu. Nici nu se pune problema să fac o poză, va trebui să mă mulţumesc cu un instantaneu. Cum îşi arată mutra deasupra mormîntului meu, trosc ! Un prieten, odinioară, m-a învăţat să arunc cuţitul. Aş putea să vă pun ciocuri, să vă inventez un indian jivaro, sau un as de music-hall. Dar sînt la ora adevărului. Tipul se numea Henri. Era cioban, şi încă unul cu accent meridional ; ce vîrstă putea să fi avut atunci ? Fo doişpe ani ? Eu nu eram decît un minus de opt sau nouă. Henri mă epata înşurubîndu-şi şişul în trunchiurile copacilor.

O îndemînare înnăscută şi cultivată ! Circul Rancy ! M-am căciulit de el să mă înveţe şi, pînă la urmă, a acceptat. A luat niscai timp şmecheria asta. Şpilul este combinaţia între echilibrarea în mînă a

ceea ce vrei să înfigi şi oscilaţia încheieturii. Sînt unii care nu vor reuşi niciodată ; ca fluieratul cu degetele, de exemplu. Alţii, dotaţi, îţi perforează asul de cupă la douăzeci de metri. Eu nu mă situez poate printre fenomene, ca aruncător de cuţite, dar n-am de ce mă plînge.

Pasul se opreşte, apoi reia pe alt ritm. Realizez că ucigaşul a trecut peste marginea de lemn şi calcă acum pe ghiaţă. Ceva neaşteptat intră în jocul meu : tipul are pantofi şi derapează. Îl aud mergînd cu paşi mărunţi de preot bătrîn, bolnav de reumatism, şi nesigur pe cotonoage. Mă pregătesc. Nu mai sînt decît o mînă care echilibrează lanţeta. Aud răsuflarea omului cu pistol ! Faţa sa ! Fugar, îi zăresc faţa. Nu stau să mă chestionez dacă i-am fost prezentat. Am depăşit punctul de control. Locul unde Boengul nu mai poate frîna. Decolarea sau prăbuşirea. Vă jur că dacă era mutra Bătrînului, a lui Béru sau a lui Pinuche, lanţeta pornea totuşi. Eram răs-amorsat. Treaba detonatorului este să detoneze. După cum vă spuneam : „tzum". În traducere ,ptchauff". Ceva scîrbos, lipicios şi călduţ ţîşneşte pînă pe mîna mea. Nu chiar de culoare roşie, mai curînd rozalie.

Mai întîi un urlet, apoi cîteva bufituri. Ceva dur lunecă pe suprafaţa îngheţată, zgîriind-o şi un revolver admirabil constituit cade în mormînt, chiar la picioarele mele. Mulţumescu-ţi Ţie Doamne !

A-l curăţa egal a-l adopta.

Strecor o privire de ghiaţă la nivelul banchizei. Îl văd pe tip zvîrcolindu-se derizoriu. Are lanţeta în plin ochi stîng. S-ar zice că a devenit melc. Dacă ar mai avea una şi în ochiul drept, ar fi mai puţin

groaznic, mai prezentabil. Ceea ce şochează peste măsură este disimetria.

Operez o extragere promptă şi completă din groapă. Iată-mă lîngă *de cujus*. Ceea ce-mi trezeşte cel mai viu interes, este că fostul era adeptul pantofilor din piele de căprioară.

Dacă aceste încălţări sînt pe măsura mea, atunci trebuie să salut întoarcerea definitivă din vacanţă a îngerului meu păzitor.

CAPITOLUL V

Ei bine, se potrivesc. Niţel cam mari, dar şi soarele are pete. Le încalţ cu voluptate, întrucît am cataligele mai îngheţate decît un şarpe polar.

Îmi privesc atunci adversarul pe care un singur gest l-a metamorfozat în victimă.

Necunoscut în garnizoană. Este un tip de talie şi vîrstă medie, vag roşcovan, cu început de chelie şi puţin grizonat.

Poartă un costum de prost gust, o cămaşă albă cu dungi roz, o cravată bleu cu dungi roz şi urechi roz fără dungi. Îi palpez buzunarul interior şi scot din el un paşaport beneluxez, care povesteşte în olandeză cum că deţinătorul se numeşte Dhams Terdam, născut la Utrecht în jurul lui 17 iulie 1934. Iau în stăpînire documentul şi-mi zic că prezentările fiind făcute şi ghiaţa ruptă, pot să-mi iau rămas bun fără a fi nepoliticos.

Scena are o ciudăţenie sălbatecă, cu mortul prin lansare de lanţetă răscrăcănat pe oglinda strălu-

toare ; cu marele patinoar înzestrat cu vestiare, dintre care, într-unul, o tînără madmoazelă care se dorea infirmieră... Două cadavre în palatul de ghiață, curată sucursală de morgă, *Igluul*.

Brrr... E timpul să spăl putina, după cum zicea un pivnicer conștiincios.

Acum că ard toate luminile, zăresc intrarea la capătul celălalt al circului. O iau de-a latul pistei, pentru economie de timp, dar, traversînd această Berezină de buzunar, mă stopează încă o ciudățenie. Primul din gloanțele pe care mi le destina tipul din Utrecht spărsese ghiața ca pe un parbriz de rablă. Bucata scînteietoare făcută țăndări, lăsase, pe oglinda albăstruie, un fel de cavitate în formă de gaură. Very curios, din fire și profesie, mă zgîiesc prin orificiu și ce credeți că văd ? Dacă vă pun să ghiciți, stăm aici pînă săptămîna viitoare și colecționez o congestie pulmonară. Văd o mînă, fraților. O mînă ridicată către suprafața patinoarului albăstrui ! Cînd sugeram, cîteva rînduri mai sus, că acest loc seamănă cu morga, nici nu știam cîtă dreptate aveam. Bulevardul răposaților.

Deși îmi sfîrîie călcîiele s-o șterg, prudența cedează curiozității. Cu energia proprie, după caz, disperării sau setei de cunoaștere, caut un obiect contondent, pe care-l găsesc sub formă de ciocan (expresia cea mai desăvîrșită a contondentului), într-un vestiar al acestui bordel macabru : mă întorc la patinoar și încep să-l masacrez.

Puteți furna aperitivul, băieți, ghiața e pe vine. Acuș, acuș. Lovesc cu furie. Lovesc și lunec, boogie-boogie îndrăcit, pe ghiața unui congelator. Lovesc, sfărîm, fisurez, lezardez, polnordesc, lapo-

nesc, se şarcotează, se ancorajează, se încurajează, se încălzeşte. Scot bucăţoaie de ghiaţă, cubuleţe, cristale, pulberi. Rezistentă gheţăria. Îmi trebuiesc zece minute de sudori ca să degajez un metru cubic, de aşchii sticloase ! În sfîrşit se vede. Cadavrul, vreau să zic. Ca printr-o sticlă mată pleznită. Îl recunosc, în special după culoare şi după rotunjimi. Subreta înecată, minunea neagră : Katy !

Cine-ar fi zis că moartea ei va declanşa atîtea aventuri ! Incredibil ! Este scoasă din hotel în taior, îmbrăcată într-un costum de baie şi apoi înecată într-o piscină la Cap d'Antibes. După care i se fură rămăşiţele şi iată că o regăsesc complet îmbrăcată, sub ghiaţa unui patinoar elveţian ! Dacă continui să mai acumulez incredibilităţi, veţi ajunge să puneţi la îndoială adevărurile literaturii mele ; şi asta, n-o vreau ! Cu nici un preţ. Luaţi-mă drept orice, dar nu autor de gogomănii, asta n-aş putea suporta. Infiltraţiile de îndoială conduc la eşecul relaţiilor. Începutul decadenţei. Unde am ajunge dacă am face tot timpul pe-a scepticii ?

Închipuiţi-vă că vă întîlnesc şi vă întreb cum vă merge. Îmi răspundeţi, „foarte bine, mersi". Eu, în loc să vă cred, mă las cuprins de incertitudini, de suspiciuni întortochiate ! Că cer să vi se ia sînge, analize de urină, să vi se cerceteze colesterolul, excreţiile, să vă radografieze... Ar deveni repede electrice, relaţiile noastre, cred ?

În concluzie, dacă vă spun că cea care face pe zîna gheţurilor este micuţa Katy, trebuie să clasaţi afirmaţia în sertarul faptelor indiscutabile. Nu jucăm arşici.

În sfîrșit părăsesc acest skating de coșmar, această necropolă angoasantă, pentru a respira aerul nopții. Mă aflu în adîncul unei vaste esplanade. Între *Iglu* și șoseaua strălucitor iluminată se întinde o grădină publică silențioasă și goală, unde două statui se holbează una la alta.

Zăresc o mașină pe aleea localului și nu mă îndoiesc nici o clipă că aparținea agresorului meu. Este un mic Triumpf Spitfire roșu. Cheile sînt în bord. Mă instalez la volan și demarez, beat de fericire, de gîndul că trăiesc și, firește, de oboseală.

Ocolesc grădina și ajung în strada principală. Recunosc standul unui negustor de automobile.

În fața mea lacul Neuchâtel sclipește printre mlădițele copacilor tineri, gata să înmugurească. Virez la stînga și, cît ai zice pește, iată-mă în plin Sainte-Blaise. Fațadele întunecate mă fac să gîndesc că-i tîrziu. Am omis să privesc ceasul mortului. Cînd transformi un tip în carne rece, nu-ți arde să studiezi ce-ar mai putea funcționa asupra lui. Firma *Boccalino* este stinsă. Opresc totuși în fața restaurantului și bat în ușă, cu atît mai multă energie, cu cît arome de parmezan continuă să înmiresmeze sectorul.

După cîteva minute, simpaticul chip al restauratorului se arată la o fereastră, deasupra restaurantului. Era la primul somn și are ochii încleiați.

— Ce este ?

— Sînt tipul care a avut un accident acum cîteva zile, patroane ! Prietenul grăsanului care ți-a terminat meniul pe trei zile.

— Nu-i posibil ! Te credeam grav rănit !

— Eroare de diagnostic, eludez. Mă scuz că vă inoportunez, dar este indispensabil să vă vorbesc.

— O clipă zice.

Aștept cu încredere. Îmi pun o nouă serie de întrebări spinoase. Mă întreb dacă voi începe cu un muşchi rece sau cîrnățăraie și dacă patronul va accepta să-mi încălzească niște resturi de lazane. Îmi tremură picioarele. Sînt o scorbură de răchită din care-au fugit pînă și furnicile. Mi-au mai rămas doar urme de scoarță uscată.

O lumină, jos. Se deschide ușa. În halatul său alb, cu garnitură bleu, stăpînul de la *Boccalino* seamănă cu un campion de box.

Această asemănare este într-atît de izbitoare, încît îmi plasează un croșeu de dreapta în maxilarul stîng. Cad la picioarele lui, nu total inconștient, dar destul de groggy cît să nu-mi pot aminti dacă tratatul de la Utrecht a fost iscălit în 1713 sau 3171.

— Ah nu ! Nu se prinde cu mine, stimabile ! zice hangiul și-mi arde un șut în mîna stîngă.

Durerea mi se împroșcă în tot trupul. Îmi vine să-mi arunc stomacul pe trotuar și să-l întorc pe dos pentru a verifica conținutul. Laba stîngă mi-e amorțită. Mă uit pe jos și pricep totul. Semi aburit cum eram, țineam în mînă revolverul olandezului. Bietul hotelier a crezut pur și simplu că-l agresez.

Mă ridică apucîndu-mă de fundul treningului. Amintiți-vă că musiul nu-i un devitaminizat. Mă examinează la lumină și are o tresărire.

— Fir-ar să fie, dumneata ești, murmură el. Cu barba asta...

Așa se întîmplă cînd, silit de evenimente, uiți gesturile cele mai elementare. Dacă v-aș spune că, după dezmeticirea de la patinoar, nici măcar nu

mi-am palpat obrajii. Trei zile de ne-ras lasă urme. Hirsut, într-un trening, ţurloaiele goale în nişte pantofi prea mari, un pistol în mînă, nu prea semănam cu ambasadorul Franţei la Berna.

— Am avut mari necazuri, domnule Facchinetti, storc vorbele din colţul gurii, buzele fiindu-mi zdrelite de amabilul meu interlocutor. Dacă nu aveţi încredere chemaţi poliţia, dar lăsaţi-mă, vă rog, să intru şi daţi-mi indiferent ce de mîncare, sînt trei zile de cînd n-am mai înghiţit decît pilule imbecilizante şi maţele mele afişează relache pentru repetiţii.

Îmi ridică revolverul, îl strecoară în frumosu-i halat.

— Vină să-ţi povesteşti nenorocirile, hotărăşte el.

*
* *

În restaurantul gol şi dichisit, fîntîna luminoasă se odihneşte.

— Mă numesc San-Antonio, atac eu şi sînt comisar special. S-a încercat neutralizarea mea, nu e încă momentul să vă spun unde şi cum, dar trebuie să acţionez imediat.

Stînga mea s-a şi învineţit. Gazda mea se simte prost. Fost internaţional de fotbal, şuturile lui păstrează rămăşiţe puternic distructive. Îmi afund laba dureroasă în apa inertă a bazinului, în timp ce el destupă o sticlă de chianti.

— Un platou cu șuncă de Parma, pentru început și castraveciori ca garnitură ? propune el.

— Absolut orice, numai să se poată mînca, răspund.

Golesc două pahare babane de vin, ceea ce-mi înfășoară plăcut creerul într-un prosop cald.

— Îmi dați voie să telefonez ?

— Tot ce doriți. Nu-mi purtați pică pentru primire, dar avem un penitenciar în apropiere și evadările sînt monedă curentă...

Îi spun, mîngîindu-mi buza umflată, că nici prin gînd nu-mi trece, că-i un fleac și că toată plăcerea a fost de partea mea.

Îl scol din așternut pe Chelios la domiciliul său parizian. Un număr foarte particular, dar mă voi abține să-l public aici. Cunosc destule scîrnăvii care s-ar amuza să-l trezească pe Pletos în plină noapte cu întrebări deștepte de genul „n-aveți cheia cîmpului de trageri în sertarul cravatei ?"

Bine-coafatul ridică după două zbîrnîieli.

— Ascult ! zice cu sobrietatea nu lipsită de enervare a oricărui individ trezit brusc.

— San-Antonio, boss !

La anunțul mai sus telefonat, face ca băcanul cînd aude clopoțelul magazinului : iese din rezervă.

— Ia te uită ! Poți să telefonezi ?

Vă dați seama cît e de zăpăcit ? Constată o evidență la modul interogativ. Clar că nu i s-au aprins toate becurile.

— După cum auziți, șefule !

— Îți ține cineva aparatul ?

— Nu-mi ține nimeni nimic și am format singur numărul...

De rîndul acesta, după tăcerea prelungită, măsor cum își pune în funcțiune circuitele electronice.

— Sînt victima unei aventuri surprinzătoare, dom'le director. Ceva cu totul neobișnuit !

Și, scăzînd tonul, îi înșir întîmplările pe care ați avut plăcerea și avantajul incontestabil să le citiți în paginile anterioare. În timp ce trăncăn raportul șoptit, un dulce cîntec de unt care solfegiază într-o tigaie încălzită compune o minunată muzică de fond.

— Inimaginabil, cu adevărat, zice. Și eu care eram atît de liniștit în ce te privește...

— Adevărat ?

— Primeam zilnic vești despre tine de la acea domnișoară Bellemôte, care mă asigura că starea ta generală se ameliora. Am propus s-o prevenim pe Doamna, mama ta, pentru a veni să te susțină, dar pseudo-infirmiera pretindea că nu vrei să fie avertizată.

— Și Bérurier, boss ?

— I l-am expediat ca ajutor pe Pinaud. Mi-au telefonat imediat că erau pe o pistă bună, dar de trei zile nu mai am vești de la ei.

— Ce era, această pistă ?

— Era vorba de mașina care te-a percutat. Ajuns la Neuchâtel, Pinaud ar fi descoperit că accidentul fusese simulat.

— Cum ?

— Bazîndu-se pe o declarație a garajistului care reparase mașina. Nu știu nimic în plus, va trebui să-l iei la întrebări.

— O voi face, boss. Pot să vă întreb cît este ceasul ?

— Unu dimineaţa, foarte exact.

Ora Parisului. E haios să te gîndeşti că am făcut toată această corrida fără frontiere, dar că, în materie de oră exactă, consult tot orologiul Parisului. Acest soi de detalii mă sensibilizează.

— Ai nevoie de ce, San-Antonio ?

— De toate : n-am nici haine, nici bişţari, nici, nici... ceas !

— Dă-mi o adresă unde-ţi pot trimite bani, corespondentul nostru de la Berna ţi-i va remite mîine dimineaţă.

— La *Boccalino,* în Saint-Blaise. Ar trebui cumva să previn poliţia elveţiană ?

— Stai...

Îl aud reflectînd. E la fel ca mai adineaori, în biroul de la skating, acel zgomot de robinet cu garnitura stricată, picurînd regulat în liniştea din jur.

— Dacă nu poţi face altminteri, murmură el.

Sub-înţeles, pentru cine-l cunoaşte ca mine şi îl frecventează curent : „Aş prefera să faci altminteri". Este un independent, directorele. Spiritul Marelui Charles. Noi singuri şi restul rahat.

— O.K., boss, voi încerca să mă descurc.

— Fii foarte vigilent !

— Voi fi vigilent...

Cuvîntul îmi aminteşte proprietatea amicilor Chemugle, *Vigilenţa.*

— Care sînt proiectele tale imediate San-Antonio ?

— Să lămuresc toate astea, zic cu o umbră de plictis. Vă urez o noapte bună în continuare, patroane.

Fraza pe care o va adăuga, o ştiu pe dinafară în asemenea măsură că o pronunţ odată cu el. Asta

sună cam așa în aparat, cu cele două organe ale noastre conjugate :

— Ține Vă-mă Voi La Ține Curent San-Antonio, Patroane !

Descurcați-vă singuri cu galimatisul ăsta !

Închid.

* * *

Pentru a avea o viziune sănătoasă despre lume, este de dorit să ai burta plină. Dacă amărîții de hinduși decalorificați și-ar hali vacile sacre, ar înceta să le adore. Pentru a înțelege bine ce-i aia un biftek, trebuie să începi prin a-l mînca.

După ce am isprăvit specialitățile nocturne ale amicului Facchinetti, mă simt miraculos de disponibil, cu toate instrumentele în stare de funcționare. După un dublu espresso, mai ales, devin radios. Nu uitați că am fost obligat să dorm trei zile și trei nopți. Nimic mai bun pentru reîncărcarea bateriilor decît o cură de somn. În fond mi-au făcut un bine, aceste capete pătrate. Eu care nu mă opresc niciodată, eu care-mi deschid drum, în ciuda vicisitudinilor, cu lovituri de picior, de pumn și de gloanțe ; eu care, mai ales, nu încetez să-mi frămînt creerii, aveam mare nevoie de această deconectare momentană. O soileală de șaptezeci și două de ore, merită toți banii ; organismul zice mersi. Cu excepția bărbii, sînt freș și pimpant. Sînt nou născut.

— Vă voi pregăti o cameră bună, anunță gazda mea.

— Nu-i cazul, mă zoresc să-l refuz. Am treabă.

— Treabă !

— La noi, curcanii, e ca la pompieri, dragă amice : de serviciu douăzeci şi patru din douăzeci şi patru !

— Dar aici totul este închis !

— Valabil şi inversul : totul se poate deschide, dovadă, localul dumitale. Şi ca să nu abuzez de timpul dumitale, cîteva informaţii...

Şterpelesc de pe o masă un carnet destinat înregistrării comenzilor clienţilor. Restauratorul îmi întinde maşinal un creion. Adorabil, Facchinetti ! Dacă treceţi într-o zi prin regiune, duceţi-vă să-l vedeţi din partea mea, veţi fi bine trataţi. Totul va fi tip-top !

Nu-i în obiceiurile mele să notez, memoria mea înregistrează mai corect decît un computer, dar multiplicitatea întrebărilor mă obligă la măsuri de precauţie.

— Dumneata ai asistat la accidentul meu ?

— Nu. Dar am auzit şi am ieşit imediat.

— Ce-ai văzut ?

— Ei bine, păi... Maşina aia englezească înfiptă într-a voastră... Şi dumneata, pe şosea, lat şi crăcănat...

Îmi mîngîi coastele. Cînd respir adînc mă frige, semn că am recoltat, totuşi, cîteva rupturi.

— Şi mai departe ?

— Era o nebunie totală. Prietenul dumitale Bérurier plîngea în hohote şi vroia să masacreze şoferul. O făcea cu siguranţă, dacă nu-l opream !

— Continuă...

Este vizibil surprins de insistenţele mele. Nu înţelege unde vreau să ajung...

— Spuneți-mi tot ce s-a petrecut, chiar dacă vi se pare banal, îl încurajez.

— Vroiam să chemăm ambulanța... Dar, ca prin minune, o doctoriță de la clinică trecea la volanul canadienei ei. A coborît. O fată autoritară... A cerut să fie ajutată, te-a urcat la ea în mașină și te-a dus...

Ca prin minune ! De ce nu ca prin miracol. Am fost jucăria unei mașinații riguros *pregătită și minutată*. FUSESEM URMĂRIT. Cînd am ieșit din restaurant, cu Béru, totul s-a declanșat. Jaguarul... Și doctorița...

Ceea ce nu pricep este cum mama dracului au amestecat pe șeful clinicii în lovitură. Să pui la loc fracturi imaginare, să gipsezi membre sănătoase...

— E serioasă, clinica Plakapar ?

— Probabil cea mai bună din regiune, afirmă interlocutorul meu.

— Mașina care a provocat accidentul s-a paradit rău ?

— Dreapta față zdrobită. Șoferul a încercat s-o repornească, dar i-a trebuit o auto-macara.

— Îl cunoașteți pe garajistul care s-a ocupat de ea ?

— Este amicul meu, Albert Gougnan, pe șosea, un service...

Notez.

— Spune-mi, cunoști un patinoar cu firma *Iglu* ?

— De cîțiva ani. E o chestie care va fi transformată în cinema, clienții răspundeau absent !

Patinajul este o afacere într-o staţiune de sporturi de iarnă, dar noi sîntem o zonă predominant industrială.

— Numele patronului ?

Răspunsul nu mă surprinde.

— Chemugle l-a cumpărat de curînd. Vrea să facă din el cea mai frecventată sală din Elveţia romandă.

— Deci localul este dezafectat ?

— De mai bine de un an !

— Ce fel de om, acest Chemugle ?

— Credeam că-l cunoaşteţi.

— De prea puţin timp ca să am o părere proprie.

Vis-à-viul meu înhaţă sticla de chianti şi-şi toarnă o raţie căreia-i admiră scînteierile la lumina lămpilor.

— Un descurcăreţ.

— Adică ?

— Un băiat plecat de la nimic, fecior de factor... L-am cunoscut simplu proiecţionist, la *Cameo*. Într-o zi puştiul a cumpărat un aparat şi a început să organizeze proiecţii prin împrejurimi...

— Apoi a cumpărat o sală, şi încă una, şi încă una ?

— Exact. Are bosa afacerilor. A devenit cineva : o avere, dar şi cineva. Nu are decît o singură pasiune...

— Ştiu : tenisul.

— Un as !

— Şi nevastă-sa ?

Înalţă din umeri.

— Oh, ea...

— Rea de muscă, după cum mi s-a spus ?

— Corect ! Singurul lucru la care-i folosesc fustele, este să și le dea peste cap. Din zori pînă noaptea tîrziu.

— Totuși cum trăiește perechea asta ?

— Împreună, aparent foarte uniți, dar fiecare pentru sine în ceea ce privește datul din fund. Sînt destul de multe căsnicii de felul ăsta, credeam că, la Paris, sînteți ceva mai informați.

— La Paris chestiunea e studiată, practicată și clasificată. L-ai mai văzut pe amicul meu, Bérurier, de la performanța de acum cîteva zile ?

— Da, a revenit cu un omuleț slăbănog, cu mustață, cu fular de lînă și...

Mă furnică nostalgii. Pinaud ! Această ruină scumpă și bravă. Omul-fosilă. Strafoliseală jilavă de bunătate, povestind mereu amintiri care nu interesează pe nimeni. De altminteri amintirile nu interesează niciodată pe nimeni. Omul care-și amintește este un șterge-muci plictisitor. Fapte de arme, porcările, accidente de mașină, copilărie pitorească... Ce-i poate interesa, pe alții, ce ți s-a întîmplat ție ? Și, invers, ți se filfiie de ceea ce li s-a întîmplat altora. Dar să trecem.

— Ți-a vorbit de accident ?

— Cu subînțelesuri. Cred că-l găsea dubios.

— Dubios ?

— Oh, n-a precizat ; dar m-a anunțat că pleacă la drum cu colegul lui pentru a verifica ceva și că vă va face un frumos cadou de convalescență cînd se va întoarce.

Un cadou de convalescență !

Ce-ar putea să fie ? Se joacă de-a cavalerul misterios, Malacul.

Brusca lui promovare la gradul de şef de anchetă trebue să i se fi suit la bilă. Mi-l imaginez scîrţîind din creeri, important şi papal.

Dar unde naiba s-a cărat, flancat de Moş Tăgîrţă, Balena gînditoare ?

CAPITOLUL VI

O sută douăzeci de claxoane, nouăzeci şi şase apeluri vocale şi treizeci şi două şuturi în uşă sînt necesare pentru a-l scoate din cîrpe pe numitul Albert Gougnan, staţion-servitor de meserie.

— N-aţi citit pancarta : nu se serveşte în timpul nopţii ! boscorodeşte demnul greso-vidanjor.

— Poliţia ! răspund. Urgent.

Nu mai întreabă nimic. Cuvîntul spus a sedus... Poliţia ! Asta-i ajunge. Cetăţean supus legilor, ştie să-şi sacrifice somnul pe altarul poliţiei.

Coboară încet. Cunosc ritualurile astea nocturne : lumina, uşile care scîrţîie, obrazul buhăit de somn, mirosul de menajerie, pijamaua mototolită, privirea aiurită...

Dl. Gougnan seamănă cu un răţoi, sau cu un ciocan, ceea ce este tot aia (afară doar că ciocanul nu-i comestibil şi că este dificl să baţi cuie cu un răţoi).

Se zgîieşte la mine, destul de uluit de ţinuta mea.

— Vin în legătură cu Jaguarul care a cauzat un accident acum cîteva zile la Saint-Blaise...

— Ah da, perfect. A fost grav rănit un franţuz ?

— Chiar aşa...

El continuă să mă examineze şi stupoarea sa face ca luna plină cînd se retrag norii : creşte.

— Nu te uita la îmbrăcămintea mea domnule dragă, am căzut în lac şi n-aveam decît treningul la îndemînă...

Asta îl linişteşte.

— A fost pe la dumneata un tip solid, compus majoritar din pîntec, să te chestioneze cu privire la faimosul Jaguar.

— Un poliţist francez, da, răspunde Donald vulcanizatorul.

— Rezultă, din constatările dumitale, că ceva ţi s-a părut suspect...

— Două lucruri suspecte, confirmă garajistul.

— Care sînt ?

Îşi masează nasul întrebîndu-se cu care nară să înceapă, la fel de încurcat ca tipul căruia i s-au oferit două cravate şi nu ştie dacă o va pune întîi pe cea albă cu cămaşa bleu sau pe cea bleu cu cămaşa albă.

— Cînd am îndreptat bara de protecţie faţă, mi-am dat seama că erau două numere unul peste altul.

— Interesant. Şi care era numărul de pe a doua placă ?

— Habar n-am, şoferul se fîţîia pe lîngă mine şi n-am îndrăznit s-o deşurubez pe prima.

— Şi suspiciunea numărul doi ?

— Cauciucul nu explodase, fusese tăiat în sensul în care se învîrte roata, pe aproape jumătate din lungimea lui...

Mă trage în garaj, un atelier la fel de curat ca bucătăria de la Michel Oliver, unde totul este nichelat, ordonat, strălucitor ca fundul oalelor decorative. Dintr-un dulap metalic scoate un cauciuc efectiv decupat pe jumătate, ceea ce-i dă vagamente aparența unei cutii rotunde al cărei capac este prost închis.

— Șoferul a cules probabil o lamă Gilette de pe șosea, în timpul mersului...

Rățoiul garajist clatină din capul său frumos de ciocan stilizat.

— Să fim meseriași, zice ; dacă lama ar fi intrat în pneu, rămînea înfiptă acolo, dar nu-l decupa.

— Foarte just, musiu August !

— Prenumele meu este Albert.

— Cert, Albert ! rectific eu, în versuri. Dar, în acest caz, cum se putea decupa un pneu *în timpul mersului ?*

— M-am gîndit și la asta, declară Albert...

Și după ochii lui subit congestionați, după buzele-i fremătînde, după limba care-i scapă din gură picurînd salivă, se vede, se simte, se înțelege, se admite că s-a gîndit și se mai gîndește la asta. Că se va gîndi în continuare. Că va visa, că nu va uita, că la asta a făcut o fixație, un fel de chist, pe care-l va dezvolta și înfrumusețа, întorcîndu-l pe față, pe dos și din profil.

— Zicette, dragă prietene, zicette !

Își încruntă sprîncenele față cu această improprietate... verbală.

Este un scrupulos, Albert Gougnan. Un conștiincios, un metodic. „Zicette" al meu, care nu era decît o neglijență glumeață, l-a precipitat, în plină noapte, în chinurile gramaticii.

Explic, ca să-l readuc la normal :

— În Franța „a zice", devine verb de grupa întîia cînd este folosit la imperativ și numai între miezul nopții și șase dimineața.

Cîtul de rățoi bîțîie.

— Știu, lasă el să cadă, ca unul care-și amintește ultima decizie, în materie, a Academiei.

Și revine la mecanica auto.

— Ceea ce m-a surprins, face Dl. Gougnan, a fost atitudinea acestui șofer. Am pus-o în legătură cu emoția consecutivă accidentului, dar în timp ce reparam mașina, am observat că era îngrijorat. „Ridicați doar aripa ca să pot circula, mi-a ordonat ; între timp eu schimb roata..."

Curăță temeinic mucoasele ambelor nări, compară cocoloașele între ele, și continuă.

— L-am observat în timp ce lucram. Nu a schimbat doar roata. Cum a scos-o, a deșurubat ceva care se găsea în interiorul aripii. N-am putut să văd ce anume, dar mă bate gîndul că era vorba de un brici montat pe un braț levier...

— Ah da ? Da zi-i, ești al naibii de bun observator !

Primul lui zîmbet, unicul de cînd a văzut-o pe bunică-sa căzînd într-o groapă cu dejecții, flutură orgolios pe buzele lui subțiri.

— De cînd eram mic, afirmă el. Încerc să înțeleg întotdeauna totul... Întotdeauna ! Acest cauciuc, se prezenta anormal... Și pe urmă manierele șoferului... Cînd am rămas singuri... Am studiat tabelul de bord, așa fără să am aerul. Exista, sub volan, un fel de manetă care funcționa în gol și nu corespundea cu nimic precis. După mine, cînd se acționa maneta, levierul așezat sub aripa dreaptă față aplica briciul pe pneu și-l forfeca.

— Astfel că-și putea permite, la comandă, explozii de cauciuc ?

— Da. Crez că nu mă-nșel...

— Ai relatat toate astea prietenilor mei ?

— Cu ei am înțeles mecanismul, au făcut o schemă...

Bravo papa Pinuche ! Iată unul care nu galopează înaintea evidențelor. Scormonește în deducții. Pinaud laboriosul, omul anchetelor migăloase. Defrișorul de hieroglife.

— A durat mult, reparația mașinii ?

— Nu se poate vorbi de reparație. Pur și simplu am îndreptat ce era răsucit și înfundat, cît să poată rula.

— A plecat numaidecît ?

— Da.

— Nu mai găsești nimic de spus despre acel om ?

— Nimic altceva, afară de aceea că era foarte antipatic...

Cască, semnalizînd că vrea să-și termine somnul.

Mă îndrept către ușă.

— De ce antipatic ?

— Nu-mi plăceau ochii, nici aerul amenințător și nici măcar accentul său, declară bravul schimbător de bujii.

— Ești împotriva accentului englez ?

— Păi, nu cred că avea accent englez. Mai degrabă un accent nordic deghizat în englezește. Știți, înainte de a mă stabili aici pe cont propriu, am fost șef de garaj la *Hotelul Capului Nord și al Lacului Leman reunite.* Am cunoscut acolo o mulțime de scandinavi care...

Încetez să-l mai ascult și, deci, să-l aud. Micul meu spiriduș intim îmi șoptește ceva'n ureche. Prioritate pentru mașina care urcă, zice codul rutier. Prioritate vocilor interioare, afirmă San-Antonio.

Extrag din buzunar pașaportul șutit la *Iglu* găinarului căruia îi băgasem prin ochiul drept, lanțeta în creer.

— Cunoști cumva personajul ?

Albert Gougnan măcăie :

— Păi el e ! Șoferul !

Scumpul de San-Antonio își ciupește napoleonian sfîrcul urechii, telegrafiindu-și felicitări și promisiuni.

— Mulțumesc, dragă Albert îi zic. Dacă-mi permiți o părere, ai fi fost un polițai de mîna'ntîi.

E adevărat că, pentru un garajist-rățoi, are talente de curcan.

*

* *

O pînză de păianjen... Totul se reconstituie fir cu fir și eu am un chef teribil să mă apuc de țesut.

Așezat la volanul Triumphului, dau peste un pachet de țigări — marcă necunoscută — și aprind una.

E o frumoasă noapte de primăvară, răcoroasă, dar deja dulceagă. Îmi place să hoinăresc și să mă simt în formă cînd toată lumea doarme. Pentru mine e momentul să acționez. Eu nou-nouț, pe cînd toți ceilalți obosiți și cîrpiți de somn. Ocup o poziție strategică, înțelegeți 'mneavoastră ?

Fumez fericit, oprit la marginea lacului. De partea cealaltă, muntele Vully. Un munte care-și merită numele de munte doar din exces helvetic. Un

geograf neuns de agenţiile turistice l-ar înregistra colină domol vălurită. Ţipete de animale acvatice se 'nalţă din stufăriş. Luna leneveşte într-un văl subţire de bumbac. Unde ţi-e gîndul San-Antonio ? Ţi s-a făcut de Lamartine, pe malul apei, în loc de acţiune ? Ce unduiri, ce valuri te scaldă ? Leagănul cugetării tale urcă şi coboară gemînd. Ah, nostalgie afurisită care-ţi înşfacă sufletul ca o curviştină şliţul, întrebîndu-te, în chiar momentele cele mai puţin potrivite : „Vii scumpule ?" Cerul noaptea, deasupra lacului, nu-i oare reflexul vieţii mele ? Umbre, luminozităţi, frînturi încîlcite... Şi cal şi măgar. Inima mea face valuri. San-Antonio, glorios şi perisabil, superb şi dureros : superman al istoriilor de trei parale, ce te opreşte, aşa deodată, la marginea acestei ape pure a purei Elveţii ? Ce rău secret, ce frămîntare neformulată te roade ?

Fixez o stea. Îi recit o poiezie din clasele primare : *„Unde te duci, frumoaso, la ceasul tăcerilor, să cazi ca o perlă în unduirea profundă a apelor ?* Şi adaug, din pudoare : „Fără sutien mai merge, dar slipul măcar"... Uf ! mersi, adierea se dispersează. Culorile nu se mai revarsă din volume. Viaţa reală îşi reîncheagă contururile.

Hai, la drum ! Contorsionatule, puerilule, hodorogule, sentimentalule, tremuriciule, înfiorătorule, bese-n sacule...

* * *

Casă mare, caligrafie gotică : *Policlinica Porumbiţelor Dr. Plokapar, director.*

Frontonul în semi-cerc este elegant sprijinit de gratii solide. Trec pe poartă şi parchez maşina „mea" pe o porţiune asfaltată, concepută pentru vehiculele posedînd motoare cu explozie.

Un glob luminos împrăştie o lumină lăptoasă deasupra uşii din geam transparent, prin care se re-citeşte că cel ce conduce mustăria este doctorul Plakapar. Se vede că i se pare mult mai onorabilă doctoraşului ăsta şefia decît medicina. Nu-i nici primul nici ultimul care încurcă ştiinţa cu titlurile. Aş fi curios să văd ce dă acest cocteil pe cărţile de vizită, dacă intră vreuna în raza periscopului meu.

Pătrund într-o vastă sală de primire, cu podelele, tavanul şi pereţii placaţi în marmoră. Într-o boxă de sticlă, o bătrînă doamnă cercetează un tratat asupra sterilităţii la catîrî. Poate aţi observat deja, pentru serviciile de noapte sînt, de obicei, preferaţi oameni în vîrstă ; să fie un fel de ucenicie pentru lumea cealaltă ?

Mă priveşte, dar mutra mea nu-i spune nimic, internarea mea petrecîndu-se ziua.

— Aş putea să-l văd de urgenţă pe doctorul Plakapar ? o întreb.

— Dar, tresare ea, nu-i aici.

— Atunci adresa domiciliului său ?

— Locuieşte în clinică.

Nerăbdarea mea avansează un picior în deschizătura uşii.

— Bine, dar aţi spus...

— Face un stagiu în America !

Duş rece.

— De mult ?

— Vreo cincisprezece zile, nu se va întoarce pînă luna viitoare. Este la centrul de fornificare granulară de la Houston, în Texas, adaugă, nu fără oarecare mîndrie.

— Cine-l înlocuieşte ?

— Păi, doctorul Ditentrantroy şi doctorul Bellemôtte.

— Doctorul Bellemôtte, e o femeie ?

— Da, nu sînteţi din regiune ? se miră ea.

— Nu, dar aş putea fi dacă aş locui aici, afirm cu o logică irefutabilă. De fapt vreau să mă informez despre un rănit admis aici acum trei zile, un franţuz... Avea piciorul drept şi cîteva coaste rupte...

— Nu sînt la curent, dar voi încerca să vă fiu utilă, răspunde ridicînd telefonul interior.

Invită o anume Ursula să coboare „în recepţie".

— Este garda de noapte, îmi explică sexagenara.

Coborînd grăbită scările, îşi face apariţia o blondă, exact aceeaşi care se găsea la căpătîiul meu cînd am deschis obloanele după accident.

Zărindu-mă, zîmbetul amabil profesional i se dezagregă. Se holbează la braţele mele, la picioare, mîini, cap, pipotă, îmi evaluează esofagul, plămînii, coastele, îmi adulmecă pancreasul şi rinichii, se miră că mişc fundul, se îndoieşte de verticalitatea mea, îmi neagă mobilitatea şi bolboroseşte :

— Imposibil !

Nu ştiu dacă m-aţi văzut vreodată deghizat în imperturbabil, e unul din numerele mele cele mai reuşite.

— Mă iertaţi, domnişoară, fac eu ca şi cum nu-i percep stupoarea, sînt fratele unui rănit adus la dumneavoastră acum trei zile şi aş dori să-l văd.

Deloc tîmpit, ce ziceți ? Admirați magistrala curbă a traiectoriei mele, traseul meu meteoric pe cerul înnorat al uluielilor ei.

— Domnul francez, D. San-Antonio ?

— Exact, șoricel adorabil, exact ! În ce stare e frate-miu ?

— Nemaipomenită asemănare ; sînteți gemeni, pariez ?

— După mamă, fetițo, după mamă. Dar, iartă-mă, nu mi-ai spus nimic liniștitor...

Tot ce realizează este ciudățenia treningului.

— Nu dați atenție, zic, cum am fost prevenit am și sărit pe bicicletă. Șase sute de kilometri ; trebuia să-i fac. Unde-i fratele meu geamăn ?

— La niște prieteni... Au insistat să-și continue convalescența la ei...

Un semnal luminos sincronizat cu altul sonor, emite chemări.

— Iertați-mă, face ea, 12 are nevoie de ploscă.

Și pleacă. O urmez liniștit, hotărît foarte să culeg maximum de informații în minimum de timp. Lăsîndu-i plăcerea să adune excedentul de bagaj al numărului 12, intru discret într-o drăguță cameră, rezervată infirmierei de noapte și mobilată cu un pat de campanie, un fotoliu, un dulap, un lampadar cu abajur roșu și o carte de Robert Gaillard deschisă între pagina 158 și 159. Uitasem oglinda, fixată pe perete și dotată, în unghiul superior stîng, cu o fotografie de militar îmbrăcat în soldat elvețian. Mă privesc în oglindă, găsesc că arăt publicabil de cînd m-am ras la *Baccalino* și ocup fotoliul în așteptarea drăgălașei infirmiere. Degetul meu mic, elocvent în zilele lui bune, îmi povestește că probabil voi afla chestii și probabil voi face chestii, dacă mă decid

să-mi pun farmecul la bătaie și dacă bolnavii de pe etaj n-au mîncat prune la masa de seară.

Fetițuca se întoarce. Tresare văzîndu-mă.

— Cum ați urcat aici ? exclamă ea. Dacă v-ar vedea doctorul Bellemôtte, ar fi neplăcut surprinsă.

Eu îmi zic că dacă doctorul Bellemôtte mă vede, este de undeva de foarte sus. Pînă vor ajunge la noi recriminările domniei sale, toate oalele de noapte ale clinicii se vor umple ochi.

— Dacă tot nu-i aici... o liniștesc eu.

— Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta, este deja în întîrziere...

— Păi nu facem nimic rău, constat eu, lansîndu-i privirea mea 1756 B, cea pe care n-am mai folosit-o din ziua în care am sedus o junâ bretonă, care-mi spunea, cu ochii pe turnul Eiffel : „Merge al dracului reconstrucția Parisului, n-am mai văzut niciodată o macara așa de mare".

Remarca mea o impresionează tare pe drăguțică. Am de-a face cu o persoană influențabilă.

— E adevărat, admite ea, nu facem nimic rău.

Și, în loc să se retragă, supraveghetoarea rămîne.

— Spuneați deci că fratele meu a fost condus la niște prieteni ?

— A doua zi după accident. Starea lui era satisfăcătoare și doctorul Bellemôtte și-a dat acordul.

— Doctorul Bellemôtte a gipsat fracturile ?

— Da.

Pricep din ce în ce mai bine... Se descîlcește firul fraților. Accident organizat. Ambulanța în apropiere, cu scumpetea de doctoriță gata să mă salveze. Mă transportă aici, mă declară sfărîmat și mă deghizează în statuie. Apoi mă evacuează, pentru a mă putea termina în liniște și pace. Mișto !

— Îi cunoaşteţi pe prietenii fratelui meu ? îi gunguresc apucînd-o de mînă pentru a o obliga să se aşeze pe pat.

— Domnul şi doamna Chemugle.

Ei bine ! Sper că nu mă imaginaţi surprins, cum nici eu nu presupun că aflaţi o noutate. Chemugle ici, Chemugle colo, Chemugle peste tot.

— O familie cumsecade, fratele meu vorbea elogios despre ei, afirm eu, pipăindu-i şi mai elogios coapsa.

Ea simulează gestul de a-mi opri explorările, cu o totală lipsă de convingere. Continui deci, cu vocea şi cu laba, pot foarte bine să susţin ambele conversaţii simultan.

— Au venit cu maşina lor, sau mai era necesară, încă, ambulanţa ?

Nu vi se pare extra, că vorbesc despre mine la persoana treia ? Că anchetez despre mine ca şi cum ar fi vorba de o terţă persoană ?

— Nu, doctorul Bellemôtte...

— Singură ?

— Infirmierii l-au coborît la maşină şi servitorii domnului Chemugle l-au îmbarcat.

Infirmiera chicoteşte, poate pentru că operez pe viu şi pe călduţ în zona jartierelor. Pentru a păstra tonul unei conversaţii cuviincioase, declară :

— În fond nu-i semănaţi chiar aşa de mult fratelui...

— Ah nu ? mă mir eu neutru (neutralitate destinată prelungirii operaţiilor de pătrundere către craterul îmblănit).

— Eşti mult mai bine decît el ! face drăguţica, întorcîndu-şi obrazul promiţător înroşit.

— Mi s-a mai spus. Se pare că sînt foarte rari gemenii care-şi seamănă atît de puţin.

— Cred că numai... la prima vedere, ai zice... Dar dacă aţi fi unul lîngă celălalt, s-ar vedea clar diferenţa.

— Nu sîntem identici decît într-o singură privinţă, certific eu.

— Care anume ? măcăie rătuşca.

— Stilul de a îmbrăţişa, ai să vezi.

Ea protestează de formă :

— Nu l-am îmbrăţişat pe fratele dumitale.

— Nimic nu te va opri, dacă-l revezi. Tulburător mimetismul, la aşternut !

Şi cu asta, invincibilul San-A., care se află într-o condiţie fizică din ce în ce mai fizic-întărită, o ia pe fătuţă de umeri, o răstoarnă delicat în patul cu ceaţşafuri scrobite, apreciază progresele medicinei moderne care-a înzestrat cu fermoare halatele, se asigură cu instrumentele bucale că tetoanele sinilor au tendinţa să atingă cote explozive, aruncă de-avalma treningul propriu şi chiloţii dantelaţi, se prăvăleşte exact la punctul de decolare, reuşeşte contactul la prima încercare, simte că umezeala fierbinte transmite comenzi irezistibile acceleraţiei, că fiecare contracţie a intimităţii infirmierei îl apropie de paradis pe căi strîmte şi vibrante, şi că, de altfel, paradisul este unul singur : cel pe care-l arată tălpile fetei şi propriul lui fund.

Cînd un ţipăt sugrumat şi un geamăt voluptos semnalizează al şaptelea cer, se aude o uşoară tuse bătrînească. L-o fi tras curentul pe Sfîntul Petru ? Un bătrînel slăbănog, cu bărbia în formă de cactus,

deținătorul unui singur dinte (care se clatină în fața spectacolului nostru), cu picioarele ca niște araci de vie altoită cu peri albi și scurta-i cămașă de noapte atîrnînd ca un drapel în bernă, ne privește din ușă.

Ursula ridică brațele.

— Domnule Klakenhostenstosritchbentz ! bolborosește ea, jenată pînă'n măduvă.

— Iertare că vă deranjez, domnișoară, bîiguie bătrînul, privind cu un ochi perplex slipul cochet al supraveghetoarei, abandonat la întîmplare, dar foarte sugestiv ;

— La ordin ! zice copila Ursula cu o voce cîntătoare.

O las să procedeze la servituțile arpajonești (1). Profit să-mi aranjez, la modul decent, poziția. Sînt euforic de jos pînă în sus.

Cu toate astea nu am încă de ce să-mi cumpăr o coardă de vioară, să mi-o prind de instrument și să interpretez „Manejul meu, ești tu".

Am oarecari neliniști în ceea ce-i privește pe ducliștii mei, dispăruți pe nu se știe ce cărări ale războiului. De ce Béru și Pinuche n-au mai dat niciun semn ? Li s-o fi întîmplat vreo nenorocire ? Dacă unii au vrut să mă omoare pe mine, de ce nu și colaboratorii mei ?

— Ești drăguț că m-ai așteptat, ciripește Ursula, revenind din misiunea ei legumicolă ; în general, bărbații, cînd s-a terminat, caută un pretext s-o șteargă.

Din această notație, conchid că trebuie să ocup un număr de ordine cu mai multe cifre în viața sexuală a fecioarei Ursula.

---

1 Arpajon, localitate în împrejurimile Parisului, vestită pentru cultura fasolei (n.t.)

— Mitocănia este boala acestei epoci, pontifică ipocritul apocrif care sînt.

Se zgîieşte la cadranul ceasului şi exclamă :

— Doctorul Bellemôtte n-a venit încă ! Sînt îngrijorată pentru 17, i s-a urcat febra şi aş vrea să ştiu dacă să-i fac o injecţie cu Lasobaltă 22.

— Doctoriţa e de gardă ?

— Din două în două săptămîni. Vine pe la două dimineaţa să verifice că totul este în ordine...

Clatină din cap.

— Mă întreb ce-o fi făcînd ?

I-aş răspunde că se eternizează dar, cum y-am mai plasat chestia asta, mă abţin.

— O fi uitat, lansez. Un somn adînc, sau nişte mîngîieri prelungite... Stă singură ?

— Da. Maică-sa a murit acum doi ani, în timp ce ea îşi termina studiile în America.

— Şi nu-i măritată ?

— Nu.

— Amanţi ?

Aici Ursula consideră oportun să roşască ; evident a fost crescută într-o instituţie de modă veche, în care nu se glumeşte cu manierele şi unde a fost învăţată : să ignore poveştile deochiate, să nu înţeleagă semnificaţia înjurăturilor, să roşească la întrebări necuviincioase şi să-şi pună chiloţii fără să se aplece, cînd se găseşte în compania unui domn întreprinzător.

— Nu mă priveşte ! şopteşte ruşinată această şarmantă persoană. Aveţi timp s-o credeţi ? Eu, nu.

Din fericire legăturile între fapte şi întrebări nu-s partea forte a Ursulei. Altminteri s-ar întreba de

ce un tip care a debarcat într-un spital străin pentru a vedea, chipurile, pe frate-său rănit, se interesează insistent de viața privată a medicilor stabilimentului.

Se apropie de telefon.

— Am să sun la ea, acasă, pentru că, într-adevăr, 17 mă îngrijorează.

Camera posedă un telefon de perete, care împinge conștiința profesională pînă la a aștepta atîrnat. Ea ridică, nu telefonul de perete, ci receptorul din furcă și formează un număr.

„Sună, sună căprioară, zic în sinea mea, ca să nu deșurubez pe nimeni. Dacă ți se răspunde să-mi..."

Mă opresc la țanc. La celălalt capăt al firului cineva ridicase receptorul.

Ursula se exprimă mai original decît mă așteptam.

— Alo ! zice ea.

— Tu ești, iubito ? se aude o voce cu intonații de bas.

Responsabila cu igiena oliților fecalo-fasolite rămîne interzisă. Are fîstîceli cu modulație de frecvență. Bolborosește.

— Dar eu... Aș dori să vorbesc cu doctorița Bellemôtte.

— Din partea cui ?

— De la spital, garda de noapte, domnișoara Ursula.

— Cum, nu-i încă acolo ? se miră vocea de bărbat a cărui răsuflare aspră o aud perfect.

— Nu și am nevoie de ea în legătură cu bolnavul meu de la 17, a cărui temperatură...

— Nu vă îngrijorați, e în drum spre dumneavoastră...

Bărbatul închide.

Ne privim, Ursula și eu.

— Cred că întrebarea mea indiscretă și-a găsit răspunsul, îngeraș albastru ! Pentru o fată care locuiește singură, are o casă cu ciudate sonorități de voci masculine.

PARTEA A TREIA

Hiena nu este oare un jaguar?[1]

(1) În pragul acestei a treia şi, din fericire, ultime părţi, atragem atenţia cititorului şi, la nevoie cititoarei, sau unui cititoare şi unei cititor, căci San-A. este citit şi de hermafroditi : atragem atenţia, repetăm, asupra rigoarei construcţiei acestei opere a cărei primă parte se intitulează „Hiena" ; a doua „Jaguarul" ; şi a treia : „Hiena nu este oare un Jaguar ?" Cîtă perfecţiune ! Şarpele sau acrobatul care-şi muşcă coada !

CAPITOLUL ÎNTÎI

Strada Micilor-Francezi are avantajul să nu măsoare decît trezeci de metri în lungime şi trei în lăţime. Un factor olog sau un melc savant ar putea să-i asigure serviciul poştal.

La stînga se găseşte o capelă, la dreapta o casă albă, cu acoperişul jos, cu obloane şi jaluzele. Lumina filtrează printre dungile oblice.

Mă apropii de poarta grilajată a grădiniţei răposatei domnişoare Bellemôtte şi o împing într-o doară. Se deschide. Avansez pe dalele printre care răzbat ierburi, în direcţia peronului. Obloanele către grădină nu sînt complet închise ; mă apropii destul cît să arunc un ochi antemergător asupra lucrurilor. Prin transparenţa perdelei de tul, zăresc un bărbat aşezat cu spatele la fereastră, citind un ziar care-i ascunde faţa. Stă picior peste picior, balansîndu-l pe cel de deasupra în ritm regulat. Aştept inutil să-şi descopere faţa, pare interminabil cufundat într-un

articol lung și pasionant. Nu-mi rămîne decît să pătrund la fața locului, dacă e să văd moaca personajului.

Mă duc la ușă și mă pregătesc să apăs soneria, cînd îmi trece prin minte că, întocmai grilajului, ușa s-ar putea să nu fie închisă. Să nu uităm că individul așteaptă întoarcerea doctoriței. Răsucesc zăvorul de bronz și — bravo pentru istețimea subsemnatului — tăbliile închise se dezunesc pentru a forma două batante, dintre care unul este deschis, după cum scria, atît de pătrunzător, un academician pe care nu-l cunoașteți din vedere.

Mă întîmpină o intrare cochetă, patrată, dalată și mobilată cu o scară de lemn și o fotografie reprezentînd *Dama cu Camelii* în Edwige Feuillere. În dreapta, o ușă joasă, pe jumătate cu vitraliu, îmi propune un cîrlig înduioșetor de tip vechi. Îl ridic cu delicatețe, asigur pistolul în dreapta, trîntesc un șut în ușă și urlu :

— Jos jurnalul, aduc ultimele știri !

Nu-i rău ca găselniță, nu ? Ce prezență, acest San-A. ! Ce spirit ! Ce prezență de spirit !

Am făcut un salt *in the* cameră în timp ce celălalt lasă să cadă, la injoncțiunea mea sub cur tanată, *newspaperul* lui.

Elegantul Chemugle este mai palid decît faimoasa statuie de sare executată de Cerebos la cererea îngerilor care pogorîseră din înalturi să sodomizeze un oraș în ziua lor liberă.

N-am să înțeleg niciodată de unde se trage absența de variații în reacțiile verbale, cînd este vorba să marchezi stupoare. Vezi un tip care, după toate probabilitățile, ar trebui să se găsească la dracu-n praznic și tot ce găsești de exclamat este un banal :

„Dumneata, dumneata eşti !“ Nu sîntem destul de variaţi, dragii mei, v-o repet. Asta ţine de incoerenţa noastră. Simplificăm pînă la ilogic ! Nu avem inimă. Nu ştim să ne organizăm. Se cheltuie miliarde pentru a dezgropa opere de artă egiptene şi lăsăm să crape în mizerie zeci de mii de egipteni, ca şi cum un obiect de patru mii de ani ar avea mai mare importanţă decît un om de patru ani. Ca şi cum ar fi mai urgent să creăm muzee decît spitale ! Ah ! urăsc *British Museum* care ne-a făcut atîta rău ! Cel mai odios loc din lume, cel mai sinistru ! O chintesenţă a cimitirelor ! În lumina lui rece, operele oamenilor devin inumane. Prefer gara Saint-Lazare, cu mirosul ei de cărbune, de pipi şi de sudoare ; gara Saint-Lazare, plină de strigăte şi de pupături ; gara Saint-Lazare, cu grinzile ei negre, încrucişate în fumăraie ca un desen de Carzou ; gara Saint-Lazare cu chioşcurile de ziare, chioşcurile de tutun, chioşcurile de cafea, cu distribuitorii de răhăţişuri, cu viaţa sa ardentă care merge înainte, aleargă, scuipă, îmbrînceşte, fumează, mormăie, îmbrăţişează, fură din buzunare, pipăie fese, care daţi-mi France-Soir, care chewing-gumează, care plînge privind îndepărtîndu-se fetiţele în mulţime.

— Dumneata ! Dumneata eşti ! orăcăie cinemiştocarul.

— Întreg de la cală pînă la puntea superioară, messire ! îl asigur, îndreptîndu-mă către el.

— Dar... fracturile dumitale ?

— Lipite, amice. Micuţa dumitale prietenă Bellemôtte este o magiciană.

Privirea îi alunecă pe scuipătoarea mea de plumbi.

Nu se simte chiar în largul lui, hahalera ! Zace-n fotoliu fără armă, iar eu sînt în picioare cu, în mînă, un foarte eficace aparat de surmenat pompele funebre.

— Stai... zice, ascultă.

— Ascult !

Încearcă să-şi înghită saliva, dar în gîtlej i s-a înţepenit ceva de genul unei mingi de tenis, prea umflată şi flocoasă ca s-o poată înghiţi.

— Ei bine, insist eu, plimbîndu-i pe sub nas ţeava revolverului, zi-i, îţi spun că te ascult, Boro tra !

— Sînt gata să plătesc...

— Fără glumă ?

— Ce spui ?

— O sumă importantă !

E în pragul sufocării, Chemugle.

— Şi ce vrei să cumperi de la mine, nobil cavaler al rachetei ?

— Păi .. tăcerea !

— Tăcerea mea a fost la un pas de eternitate, lighioană împuţită. Ţi-ai închipuit că toată combinaţia va luneca silenţios, unsă cu vaselină ? Nu, amice. Mai sînt şi alţii amestecaţi în poveştile tale de adormit servitoare. Ai dat-o-n bară, gagiule ! Ştim deja atîtea despre isprăvile voastre, ale tale şi ale doctoriţei tale că...

Oh ! fir-ar al dracului, prea mergea bine. Feriţi-vă întotdeauna de perioadele faste ; ele nu fac decît să le pregătească pe cele nefaste.

Cum defilam, ferchezuit şi victorios, în flancul drept al gloriei, asemeni sergentului major care dirijează fanfara manevrînd bastonul cu mîner aurit, simt că-mi plesneşte ţeasta — ce baston, ce sergent

major — pocnită cu un ciomag. O lovitură de forța acesteia i-ar fi cauzat migrene și statuii ecvestre a lui Louis XIV. Mie, telescopajul gigantic mi-a deschis orizonturi nebănuite ! Văd direct și foarte apropiate constelații încă ne-reperate de observatoarele secolului XX.

Totuși ! Bușituri, accidente și mai ce ? Ușurel ! Mitul invincibilității n-are decît un timp ! În fine, să zicem că are doi sau trei... Dar nu mai mult ! Tot recepționînd, tot încasînd trozniturî în ceainicul personal, creierașul meu se va deghiza în borș ! Mă așteaptă fotoliul cu rotile, bastonul alb sau cămașa de forță.

De fapt mi se acordă exact ce merit. N-aveam decît să nu mă fac erou de romane polițiste. Există, slavă Domnului, romane deocheate, romane literare : mult mai confortabil. Într-astea eroii nu obosesc niciodată. Se agită puțin doar în fața dulapurilor cu oglindă pentru a-și manometra starea sufletească, dar majoritatea timpului se screm să înțeleagă de ce și pentru ce o iubesc mai mult pe Isabelle decît pe Tania, și cum se face că persoana strigă prenumele fratelui său în timp ce eroul îi lustruiește specificul feminin.

Am ales drumul cel mai greu, așa-mi trebuie ! Boxeurul groggy are dreptul să se plîngă ? L-a dus cineva cu forța între corzile ringului ? S-a urcat singur și strălucitor. A făcut mici pași de dans înainte de bătălie, ca să-și pună în valoare frumosul său halat de ceremonie, în ritm de tango argentinian. A salutat superior publicul plătitor, da sau nu ?

Tăbăceala care urmează, loviturile de neîncasat, nu le poate pune pe seama inegalităților sociale. Da-

că-i trimis la podele, dacă publicului nu-i mai rămîne decît să-i admire tălpile antiderapante, asta ţine de propria sa vocaţie, fie că-i convine sau nu.

Idem pentru mine. Supermania are vicisitudinile ei. Dar are şi eschive. Eu n-am eschivat, am încasat-o, mă dezumflu, e corect. În ceaţa rozalie care mă înconjură, îl văd pe Chemugle ridicîndu-se, surîzînd cuiva, spunîndu-i „mersi". Nu mai aud, dar cînd tipul mişcă buzele zice sau *mersi* sau *miau*.

Şi, între noi fie zis, strictamente între noi, de ce ar zice Chemugle „miau" ?

CAPITOLUL II

Să n-o mai încurcăm : sîntem guvernaţi de sistemul gravitaţional. Omul se răsuceşte în jurul său, aşa cum Pămîntul se învîrte în jurul Soarelui. Se iluminează şi se întunecă alternativ. Se inundă de propria sa lumină, se îmbuibă de propria sa obscuritate. Poartă în el şi sămînţa şi sfîrşitul. Este indivizibil şi multiplu. El poate orice pentru sine, chiar să se refuze... Cazul meu. În patru labe pe mocheta donşoarei Bellemôtte, simt perfect că aş putea să nu leşin, dacă m-aş eforta, dacă m-aş crampona solid de marginile voinţei. Cu toate astea mă frămîntă o ciudată solicitare. O dorinţă suspectă de a nu mă mai interesa de toate aceste trageri de sfori. Să-i las baltă pe toţi, şi pe toate, cu crimele lor, cu loviturile lor de teatru... Să-i uit. Să las istorioarele lor să se termine de la sine, din lipsă de carburant.

Închid ochii. Îmi mişc slab trunchiul pentru a accentua vîrtejul, pentru a mă cufunda în rotaţia opacă, dar de fiecare dată reajung la suprafaţă. Mă

afund din nou. Mă ridic... În tot acest timp sînt legat. Sînt tîrît, sînt tîrnuit, sînt stîlcit în bătăi. Unde mă duc ? Ce îndur ? Sînt la sfîrşitul a ceea ce a fost cîndva destinul meu ? Bănuiesc că sînt cărat printr-o grădină... Pămînt ! Răcoare nocturnă... Şi apoi sînt aruncat într-o maşină... În portbagajul unei maşini. Vllangg ! Întuneric. Mă sufoc. ...Rulăm, ne hurducăm !

Plimbarea durează... Mi-e rău ca după beţie. Îmi amintesc o plimbare pe culoare de spital, într-un cărucior... Tavanele galopînd... O roată de căruţ văicărindu-se...

Maşina ia o curbă strînsă... O maşină mare dacă pot să mă întind aproape complet în lădoi. Mai coteşte o dată. Ce dracu, ne întoarcem ? Frîne. Oprire blîndă. Timpul se scurge. Mult timp ; mă sufoc din ce în ce mai tare. Cufărul se deschide într-un tîrziu şi văd cerul înstelat, luna... Luna şi-a schimbat locul. De undeva urcă miros de mîl. Vîntul zorilor de zi cîntă pe corzile valurilor cînd le împinge la mal [1]. Căci sîntem pe malul unei ape... Mi-am revenit, fără să-mi dau seama (culmea, nu ?). Şi-mi zic ; „Dragul meu San-A., este probabil că aici atenienii se asterixau. Ţi se va lega o greutate de gioale, vei fi dus la o plimbare cu barca, cum se citeşte în romanele lui Pierre Loti. După care, pluff ! În suc ! Te duci la fund şi bibănaşii o s-o facă lată ! Nu atît perspectiva de a hrăni peştii mă emoţionează, asta n-ar fi decît o justă întoarcere a lucrurilor, cît aceea de a mă găsi în apă fără să-mi exercit talentele de înotător.

Împotriva tuturor aşteptărilor, cei doi gealaţi care mă extrag din portbagaj nu mă tîrăsc către vreo am-

[1] Ah ! Dacă San-Antonio şi-ar da osteneala să scrie, ce poet am avea ! Nu-i aşa Elsa ?
— Oh, da, Louis !

barcaţiune, ci către o mică remiză din apropiere. Unul din cărăuşi este însuşi Chemugle, al doilea, care mă ţine de braţe, e în afara cîmpului meu vizual.

Uşa remizei este deschisă şi un felinar de vînt îi luminează interiorul, ca în cărţile despre piraţi.

Purtătorii îmi fac vînt şi mă trîntesc violent pe o porţiune de pămînt bătut, într-atît de bătut încît trebuie să fi plîns, e încă umed. Locul nu-i vesel de loc. Un acoperiş de tablă pe o carcasă de lemn. Şine în pantă se îndreaptă către o uşă culisantă, şi ajung, presupun, să se piardă în lac. Folosesc la lansarea unei bărci mari de fier. Ambarcaţia se vede amarată pe un cărucior, ţinut de un troliu, cu încărcătură cu tot, în vîrful pantei din fundul hangarului.

Prima grijă a lui Chemugle, după ce trage cîteva guri de aer, este să-mi expedieze un şut furios în coaste. Cum cotletele mele aveau deja un joc de balamale, se blochează într-o poziţie nasoală, totalmente contra-indicată unei respiraţii normale.

Moaca tenismanului promite prelungirea şedinţei de masaj.

— Ticălosule ! scrîşneşte, verde de ură. Ticălosule, ticălosule ! Ai să mi-o plăteşti !

Însoţitorul lui îl bate pe umăr şi-i mîrîie cu un puternic accent american :

— Lasă-l ! Şeful se va ocupa de el. Şi-l doreşte proaspăt, pentru cîteva întrebări. Şi îşi suflă cu degetele un nas copiat, cel puţin ca dimensiuni, după Statuia Libertăţii.

Americanul mă leagă de un panou de fier înfipt într-un pilon de susţinere a hangarului... Fedeleş cum sînt, n-aş putea da afară nici măcar o viperă care s-ar hotărî să se stabilizeze în pantalonii mei.

— Vine curînd, şeful ? întreabă Chemugle...

— Mergem să-l căutăm în sat unde tre să ne aștepte.

Și cei doi ies. Ușa se-nchide, îi aud controlînd lacătul. Iată-mă singur...

Singur ?

Nu înțeleg încă de ce, îndată ce s-au cărat torționarii, mă încearcă impresia că se mai află cineva, pe aproape.

Mi se pare că percep un suflu debil... Halucinație ?

Îmi blochez o clipă bojocii ca să pot trage mai bine cu urechea. Nici o îndoială : o ființă vie respiră prin apropiere. Om sau animal ?

Cei doi lăsaseră felinarul de vînt atîrnat de prova bărcii. Se împrăștie o lumină bolnăvicioasă și inegală către fața navei. Dar tot spatele acesteia zace în întuneric, ecranat de silueta masivă amarată pe cărucior. De colo, din umbră provine suflul. Este vorba, cum ar fi scris fără îndoială excelentul meu confrate Victor Hugo, de ce exală o gură de umbră, al cărei suflu plumburiu, etc. ?

— E cineva ? întreb, aproape timid ?

Suflul se accelerează.

— Cineva ? repet.

De rîndul acesta nici un dubiu, înregistrez un vaer. Ochii mei se obișnuiesc cu obscuritatea. Deceleez o masă întunecoasă pe pămînt. O umbră în mijlocul umbrei...

Este ceva negru, lung, cu o pată deschisă la una din extremități. O pată atît de deschisă încît trebuie să fie de-a dreptul albă. Cred că sînt șuvițe de păr culoarea zăpezii... Ce părere aveți ?

Mă rotesc în direcția acestui volum, cît îmi permite frînghia care mă leagă de stîlp. La rîndul său,

masa amorsează o mișcare reptatorie către mine, încît cîștigăm un metru, umbra și cu mine.

Disting net conturul unui bătrîn îmbrăcat în negru. E legat și el. Are sînge pe obraz... Sînt la capătul funiei, el la capătul puterilor. Cu toate astea continuă să se agite, gemînd, pentru a se apropia de mine. Capul îi ajunge în zona de lumină. Scot o exclamație, și dacă nu strig „Dumneata, dumneata ești !" este pentru că l-am făcut pe Chemugle să spună asta în capitolul anterior. Bătrînul legat, jigărit, rănit, sîngerînd, umbra adică, este Dl. Placutzy Kurumi, marele producător de film, partenerul Patriciei Sam-Hart la palatul Festivalului în seara de... în seara morții ei.

El, aici, în acest hangar pierdut printre stufărișurile lacului Neuchâtel. Visez sau dorm ? El este oare obiectul mașinației pusă la cale de Hienă ? Nu-mi explic dedesubtul afacerii, dar încep s-o pipăi la suprafață.

— Dumneata ești Placutzy Kurumi, nu-i așa ? șușotesc.

— Da, îmi răspunde slab fosila. Și dumneata ?

— Comisarul San-Antonio, din Paris.

Abia mai suflă... M-aș mira grozav să stingă o sută de lumînări dacă mai are un ceas, două, pentru a deveni centenar.

— Domnule Kurumi, îl chem eu.

Un vaer mai slab decît celelalte indică doar că încă mai aude.

— Ai fost răpit ?

Se aude un horcăit, pe care-l consider afirmație, avînd în vedere că nenorocitul nu-i în stare să rostească un „da" franc și masiv.

— Hiena nu-i așa ?

— Nu... ș'iu...

— Ai fost constrîns să faci ceva ?

— Avere...

Asta-i totul. Explicit. Elocvent. Revelator ! Nu-i nevoie de un desen. „Avere". Hiena a zgîlțîit colosalul grisbi a nu mai puțin kolosalului fabricant de iluzii pe 35 milimetri. Cum ? Asta-i altă mîncare de pește.

— Puteți să-mi povestiți, domnule Kurumi ?

— Mi-este... foarte... rău... Rănit...

Și trece timpul. Cu cît trece mai mult, cu atît avem mai puțin. Totuși sînt un pudic, mă cunoașteți. Nu-i onest să interoghezi un agonizant.

Vocea bătrînului reia...

— M-au adormit... cu... forța... Și dumneata ?

Eu ? Eu, sînt un c... ! Iată ! Am comis una din cele mai grave erori de manevră din strălucita mea carieră. În loc să mă fi năpustit în Elveția, trebuia să rămîn lipit de persoana lui Kurumi. Am sărit în pista Chemugle pentru că era o pistă de gradul întîi, o pistă de copoi rutinier. Un cadavru într-o vilă ! Vila închiriată de cine... Domnul Chemugle ? Repede să-l întîlnesc pe Chemugle ! În ordine, trebuia s-o fac, dar să nu fi plecat de la locul de muncă al Hienei. Ea punea osul la treabă prin Cannes și Antibe. Acolo trebuia să rămîi, gioarsă nenorocită !

În auto-furia mea, fac o confesiune publică (în comitet restrîns) lui Kurumi. Îi povestesc Patricia, eroarea bătrînului, negresa în piscină, călătoria, accidentul meu, falsele răni, patinoarul, doctorița...

Am spus tot, animat de o intensă nevoie de a mă umili, de a mă flagela, de a mă mea-culpa.

Aude măcar, acest deșeu inutilizabil ? Pederast extenuat, diminuat, distrus, sfîrșit.

Aude, pentru că murmură ceva în stilul declarației Bossului :

— Este diavolul... Sîntem pierduți...

— Pierduți, poate, dar vom fi răzbunați !

— Cu... cu... um... ?

— Doi dintre oamenii mei sînt pe aici. Au stabilit că accidentul era o înscenare și s-au lansat pe o pistă. Sînt polițiști de elită și, cu mine mort sau nu, Hiena va fi înhățată !

Atunci, prieteni dragi, se produce ceva fantastic, neașteptat și să nu ne temem de cuvinte maribuimăcitor, ceva înnebunitor !

Placutzy Kurumi izbucnește în rîs.

Nu este vorba de un rîs prăpădit, tremurat, ci de un rîs copios, sănătos, sonor, răzbunător.

— Bérurier și Pinaud, polițiști de elită ! Dar delirezi dragul meu !

Bătrînul se ridică. Legăturile sale superficial, aparent înfășurate, se desfășoară ca niște serpentine.

Sînt sigur că am părul măciucă ! Dantesc ca viziune ! Acest muribund care capătă viață și vigoare. Acest încătușat care nu mai este. Acest bătrîn care devine tînăr în cîteva mișcări ; zmuls perucă, riduri și răni șterse cu apăsări de batistă. Diavolul ! The king al diavolilor.

Am în fața mea un bărbat bine făcut, tînăr, blond, privire vie, nas acvilin.

— Dar ce, dar cine, dar care, dar ce-i asta ? îi zic, pentru că, în anumite circumstanțe, inutil să eviți asemănarea cu o moară hodorogită.

Își masează încheieturile.

— Dacă tot m-ați numit pînă acum atît de romantic, Hiena, continuați !

Se duce la ușă, bate cu pumnul și strigă :

— Jo !

Răsună pași. Se meșterește lacătul.

— De ce această mascaradă ? strecor una din ultimele mele curiozități.

Ridică din umeri.

— Prefer să-mi capăt informațiile mai degrabă prin șiretenie decît prin forță.

— Nu le puteai obține în timp ce eram gipsat ?

— Te-am făcut să vorbești în timpul somnului, dragul meu comisar. Dar de cîteva ore ai evadat și nu știam cum ai folosit răgazul. După ce am descoperit carnajul pe care l-ai făcut la *Iglu*, ne-am lansat pe urmele dumitale. Ducîndu-ne la Elena Bellemôtte am avut șansa să...

Tace, căci Chemugle și numitul Jo își fac apariția.

Chemugle pare tare abătut.

— Ei, îl întreabă el pe Hienă, l-ai făcut să vorbească ?

— Fără nicio dificultate. Francezii ăștia sînt guri de petice, niște palavragii.

— El a omorît-o pe Elena ?

Falsul Kurumi își pocnește degetele către celălalt acolit. Ah, nepoții mei, nu sînt încă la capătul surprizelor... Închipuiți-vă că Jo, americanul năsos, scoate din buzunar un matrac negru, cum au polițaii la New York. Și pleosc ! execută o lovitură abominabilă pe scăfîrlia lui Chemugle, care sesizează ocazia pentru a se prăbuși.

— Acest imbecil mă enerva, cu întrebările lui tîmpite, decide Hiena. Leagă-l, Jo !

— Cum, mă minunez eu, Chemugle nu aparține onorabilei voastre fundații umanitare ?

Tînărul elegant zîmbește.

— Nu mi-aș ierta să angajez idioți de teapa ăstuia. Un amărît de guguștiuc pe care-l duceam de vîrful nasului și pe care-l făceam să creadă orice ! O paiață de care Elena se folosea pentru a trage sfori de toate culorile...

Deocamdată, paiața în chestie are sforile în jurul picioarelor și a încheieturilor. Legături solide, puteți avea toată încrederea în Jo, iar opinia mea este de specialitate !

Cînd arată destul de convingător a cîrnați pentru cîrligul unui mezelar lionez, Hiena și acolitul său ies. Diabolicul personaj îmi lansează din prag.

— Adio, San-Antonio ; vei primi cu siguranță Legiunea de Onoare cu titlu postum. Gîndește-te la asta, îți va ușura moartea, cocardier cum ești !

CAPITOLUL III

Gînduri negre şi, de fapt, inutile acum, mă asaltează !

Pinaud, Béru... I-a avut... Morţi, desigur... Şi eu ? *Eu nu voi mai revedea meleagurile tale dulci şi triste, Franţă...* Ce ne vor face ? Asta te va ajuta să mori, rîdea, plecînd, amicul... Preferam o pralină în pitpalac ; curat, uşor, expeditiv. Probabil au alte proiecte mai sofisticate.

Aud o scurgere de apă pe pereţii exteriori ai construcţiei. Supremă neobrăzare. Îşi uşurează băşicile pe locul execuţiei noastre ? Mai rău. Mirosul care-mi sare în nări este fără apel. Benzină ! Am înţeles. Nimic mai purificator decît focul. Sîntem departe de sat. Incendiul va trece neobservat şi chiar dacă s-ar deranja cineva, eu şi Chemugle vom fi cărbuni aprinşi, pînă la venirea ajutoarelor. De altfel care ajutoare ? Cine-şi părăseşte cearşafurile în plină noapte pentru un foculeţ inocent, undeva în stufăriş ? Sîntem legaţi stil începuturile creştinismului !

Barbaria rediviva ! Cu mîinile la spate... Legate strîns. Martiriu !

Scot canistre din mașină și stropesc de jur împrejur. Vom avea dreptul la un rug impecabil. Cînd eram țînc, într-o vacanță la țară, am asistat la focurile de Sfîntul Ion. Acestea se numeau „niniere" ! Se aduna toată populația și tinerii săreau peste flăcări. Făceau salturi de căprioară țipînd, treceau fulgerător prin vîlvătaie, demoni o clipită iluminați, uneori cu fundul pantalonilor incendiat provizoriu...

Printre coline se vedeau focurile altor serbări, din alte comune. Ce nostim putea să fie, cu pălălăi cît vedeai cu ochii, cu strigăte de bucurie și ecouri...

Tradiții ! O fi bine că se pierd ? Probabil că da. E trist doar pentru cei ce le-au trăit, în lumea de azi nu-și mai are locul poezia populară. Sîntem mult prea numeroși, totul merge mult prea repede.

Mă benoclez în jurul meu. Chemugle este scuturat de un tremur. Își revine încetinel din tratamentul cu doctoria de cauciuc new-yorkez. Oricum amicul Jo nu s-a zgîrcit la doză.

San-Antonio, n-ai timp de pierdut ! Fiecare secundă contează. Dacă aș putea să mă dezleg de stîlp, ca biata capră a Domnului Seguin de țăruș ! Hopa ! O idee ! Capra domnului Seguin ! Ce-a făcut capra ? Și-a ros legăturile și a rupt-o la fugă. Morala fabulei ? În loc să-mi rumeg furiile, mai bine mi-aș rumega funia. Mă efortez să obțin un minimum de spațiu de manevră și treizeci și doi de dințișori intră în scenă pentru concertul de muzică de cînepă. La drept vorbind, mai activi sînt incisivii. Omul are posibilitatea să concureze cu rozătoarele. El este animalul cel mai complet al creației.

Grrregnoc-grrregnouc ! Tai, subțiez, ciopîrțesc, bucățelesc, clămpănesc, găuresc, hăituiesc, rumeg în disperare, cu sînge pe buze și gingiile carne vie. „Miam-maim, grregnouc, grregnouc". Serviți cald. O zmucitură. M-am desprins de stîlp. Lacom de cînepă crudă, n-am urmărit evenimentele din exterior. Îmi ajunge la ureche conversația celor două piei de vită, asortată cu scăpărări de chibrituri. Chibritul fatal. Ne împresoară limbi de lumină și focul începe să toarcă. Și eu care mă așteptam să pier în apă !

Mă zvîrcolesc pe pămînt, cu mîinile la spate și picioarele încă legate. Dar oricît încordez mușchii, și, fără să mă laud, am ce încorda, nu-i chip să mă eliberez.

Schimb tactica. Conjug toate eforturile, îmi concentrez toată energia spre a mă ridica la verticală. Nu mă întrebați cum, dar reușesc. Sar în direcția ușii, fason cangur, atîta doar că un cangur, după cum vă mai atenționasem, se sprijină pe coadă, iar eu n-am ajuns încă pînă acolo. Dar ușa este zăvorîtă din afară. Nu cu brațele lipite la spate și cu picioarele sudate voi reuși s-o deschid ! Sărind (ați făcut vreodată curse în sac ?) mă întorc lîngă Chemugle. El horcăie. Îl interpelez neprotocolar :

— Chemugle ! Hei, cîrpă ce ești ! Trezește-te !

Scîncește. Între timp focul și-a găsit viteza de croazieră. Mă pătrunde o căldură de etuvă, flăcările nu mai ling pereții de lemn, îi devorează. Plouă cu jăratec. Fiesta, în viziunea Marelui Inchizitor. Sfînta Ioana d'Arc, roagă-te pentru noi.

— Chemugle, cap de vită zburătoare ! Trezește-te !

Mă privește cu ochi opaci.

Focul este pretutindeni în jurul nostru. Focul care urlă, aţîţat de briza matinală. Focul care urcă magistral, către şarpanta hangarului. Aerul se rarefiază, devine irespirabil.

Sfîrşitul, San-A. ? O ultimă privire asupra acestei lumi în flăcări, amice. Rahat ! Rămîne, totuşi o supremă şi minusculă şansă. Totul depinde de rezistenţa acoperişului. Dacă mai ţine cît de cît, poate că merge... Şi s-ar putea să nu se prăbuşească încă, sprijinit cum e pe armătura metalică. Ceea ce am reperat, fraţilor, este în legătură cu barca. Amintiţi-vă ce v-am spus nu de mult... Sau, mai bine, vă rezum eu, la tensiunea asta n-aveţi destulă salivă să răsfoiţi paginile. Barca de fier este legată de un căruţ montat pe şine în pantă. Barca sus, pe căruţ, iar şinele se termină în lac. Căruciorul, slavă Domnului, este ataşat la troliul de tracţiune cu o funie. O funie şi nu un lanţ, *you see.*

Ce-şi zice, deci, San-A., genialul, neînvinsul ? Că focul va secţiona funia. Căruciorul, cu barca de fier cu tot, va rula pe şina înclinată. Ansamblul căruţ-barcă fiind greu şi dispunînd de patru, cinci metri pentru a lua viteză pe şine, are şanse să pulverizeze uşa în flăcări şi să treacă dincolo de ea. Teoretic, toate astea sînt cît se poate de valabile. Ce riscă să încurce ţele este factorul timp. Dacă se va prăbuşi hangarul înainte să se rupă funia ? Voi mai trăi să simt barca pe valuri ? Şi dacă, percutînd uşa, căruciorul deraiază înlăuntrul hangarului ?

— Chemugle ! Mă auzi !

Nu. A căzut din nou cu nasul în ţărînă. Mă ghemuiesc, îi apuc gulerul hainei cu dinţii, îl ridic. Tremur tot. Ploaia de jăratec s-a înteţit. Fumul mă înăbuşă. Mă sufocă.

Iată-mă din nou în picioare. Belelele abia încep. Vrei să-ți spun adevărul San-A. ? Ești un terra-nova ! Și încă unul cu păr scurt, sau, mai exact, pîrlit. Mă persecută ameţelile. Să fii afumat și să respiri numai pe trompă, pentru că te încăpățînezi să ridici, cu gura, șaizeci de kilograme de gugumănie este ceva super-sublim ! Nu s-au inventat medalii destul de grandioase pentru a recompensa asemenea acte de abnegație totală. Negație totală ! Depășirea culmei individului. Ce ordin a fost creat pentru a recunoaște fapte de asemenea grandoare ? Și totuși sînt atîtea, ordinele, că nu mai descurcă nici dracu dezordinea. Acum cîteva luni, cinam cu niște domni într-atît de împodobiți de decorații încît mă simțeam gol-goluț pe lîngă ei. Ca să zic așa erau îmbrăcați în panglici, discutau de cele pe care încă nu le primiseră, despre cele care le fuseseră promise și întîrziau : cravata de comandor de Rahat-cu-Mac sau de Mac-cu-Rahat. Asta le deschidea ulcerul, le devasta bila, le rănea grav orgoliul. Mi-era milă și rușine să-i ascult expunîndu-și meritele și injustițiile. Cînd am scăpat de ei m-am felicitat călduros că-mi cumpăr singur cravatele la Dior sau Balmain, că pot să aleg culorile care-mi plac fără nici o dificultate și fără să pup nici un cur, sau să-l ofer pe-al meu în același scop. Nu știți ce formidabil este să fii numai San-Antonio și să-ți ajungă asta.

Uitați-vă la mine cum îndrăznesc să bat cîmpii în plin incendiu. Trebuie s-o faci și p-asta. Să îndrăznești ! Cel mai greu lucru în viață. Toată lumea poate dar nimeni nu îndrăznește ! Cu atît mai bine ! Asta lasă loc liber celor care au două perechi de mă-nțelegeți și care știu la ce servesc ele !

Barca îmi ajunge la bărbie. Trebuie să mă sui eu mai întîi și pe urmă să încerc ambarcarea lui Chemugle. Îl proptesc pe ăsta de marginile deja fierbinți ale bărcii și nu descleștez dinții decît după ce m-am asigurat că, de bine, de rău, se ține pe picioare.

— Mă auzi acum, bou încălțat ?

— Da.

— Belește ochii în jurul nostru...

— Foc, săriți ! zbiară. Săriți, foc !

— Gura, dobitocule, pompierii sînt în concediu. Încearcă să-ți bagi hoitul în barcă.

— Săriți, foc !

— Tacă-ți fleanca !

Furios, eu care mi-am riscat pielea pentru nulitatea asta, îi trag un cap în dinții rînjiți.

— Ne vom sui în barca asta de fier. Cînd îi va plezni parîma, vom putea ieși...

— Prea tîrziu ! bolborosește tenismanul.

Nici nu-l mai ascult. Fiecare își croiește destinul pe care-l merită. Cei pentru care este prea tîrziu tot timpul, o dau infailibil în bară. Scrieți-vă aceasta pe capacul ceasului sau pe chelia bunicului, ca să nu uitați.

Îmi continui salturile, cu picioarele legate. Descopăr un punct în care căruciorul e mai lung decît barca. Un fel de platformă intermediară, pentru mine. Mă salt pe ea din prima detentă. Rămîne să mai ajung în barcă. O scîndură incandescentă îmi cade pe spate. Mă sucesc și, cu o zmucitură, îi fac vînt. Cade pe parîma întinsă. Sar în față, îmi tamponez oribil pîntecul în prova ascuțită, strîng din dinți, mă balansez și, cu o nouă detentă, mă propulsez în fundul bărcii. Nu mă lovesc deloc, barca fiind amortizant tapisată de carcasele lui Bérurier și Pi-

naud. „Ian te uită ! îmi zic *in petto*, ce-ntîlnire !" Sîntem orbitor luminați. În inima unui cuptor monstruos. Văd obrazul transpirat al Grasului. Foarte bine : morții nu transpiră. Dovada numărul doi că n-a mierlit-o, îi sîngerează amîndoi ochii. Are o bucată enormă de leucoplast în lungul și-n latul botului, transformat, aparent, în cicatrice postoperatorie.

Mă zvîrcolesc încercînd să mă ridic, dar am capul și umerii sub o bancă fixă. Cum dracu să fii rapid, cu mîinile legate și capul sub o bancă ?

— Chemugle, strig, treci prin spate, sari în cărucior și...

O zgîlțîitură îmi închide gura. Barca se pune în mișcare. Încărcată, ea însăși din fier greu, legată de căruciorul pe șine, a pornit-o la vale cu alură de rachetă. Plouă, peste noi, cu lemne aprinse. Un șoc... Timpul își suspendă în asemenea măsură zborul încît o fracțiune de secundă mi se pare că stopăm ; dar nu, n-a fost decît o încetinire.

Reluăm călătoria. Dogoarea se disipează, o pală de aer proaspăt îmi umple plămînii de sărbători. Văd stelele... Viteza crește vertiginos. Toboganul ! Roțile de fier ale căruciorului miorlăie pe șine ca un fierăstrău de metale pe bronz.

Lîngă mine. Béru se zvîrcolește cît îi permit funiile savant legate. I-a căzut o bucată de lemn arzînd pe burdihan și buricul lui seamănă cu Etna filmată invers (lava incandescentă care se întoarce în gaură).

Viteza noastră atinge ritmuri demente. Aproape o tonă pe o pantă de douăzeci de grade (din care mai multe sînt Farenheit), vă dați seama !

Dintr-odată, o hărmălaie monstră ! Pe mine, care credeam că ne vom propulsa în ghiol, nu mă îngri-

jora decît amerisajul. Cînd colo lovim „nu știu ce“ masiv de fier, cu lume dedesubt, deasupra sau înăuntru, care scoate niște țipete lamentabile. Basculăm. Ne poticnim. Funiile care mențineau covata pe cărucior pleznesc. Ligheanul cade pe burtă — slava cerului — și între oameni bună învoire. Din pricina vitezei sale inițiale, barca continuă să lunece pe sol. Stuful foșnește retezat și, deodată, plof, încetinire, un contact moale. Un contact mătăsos... Apă, stropi grei de apă, stingînd vulcanul invers al nefericitului Béru. Sîntem pe lac, unde ne leagănă hula. Plutim molatec într-o auroră artificială, la originea căreia este incendiul hangarului. Sfinte Cristophe, mersi pentru amerizare. Ai săvîrșit o minune, unică, în lunga-ți carieră.

CAPITOLUL IV

Un calm infinit domneşte peste ape. Un pescăruş Echandon [1] descrie un zbor planat deasupra cargoului nostru, îl vede pe Béru şi o-ntinde cu fîlfîit de aripi, scoţînd ţipete de fată bătrînă stropită cu noroi la o trecere de autobuz.

Dacă metempsihoza există, aş vrea să mă reîncarnez pescăruş. Oamenii, de obicei, te lasă în pace, fie şi pentru că nu eşti comestibil. Să te reîncarnezi în cîine este extrem de riscant, dacă ne gîndim la cozile tăiate.

Percep un zgomot de vîsle lovind apa în cadenţă, ca în poemele lui Rimbaud. Micile scîrţîieli ale furcheţilor ruginiţi şi plescăitul lopeţilor cînd intră în apă, compun o muzică melodioasă. Dau drumul la urlătoare fără menajamente, e timpul, vreau să atrag atenţia.

— Ajutor, ajutoooor !

[1] Rasa de pescăruşi cea mai ameţitoare.

E clasic, e verificat, produce mereu micul său efect (la treizeci de zile, sfîrșit de lun). [2]

Zgomotul vîslelor se apropie. În curînd are loc abordarea. Jean Bartul navei de acostare este un bătrînel îmbrăcat într-o salopetă verzulie și cu ciupilică de lînă peste coafură. Mutră de pescar tip excepțional. Nu-i lipsește nici măcar mustața albă, nicotinizată. Poartă ochelari cu o lentilă normală și una opacă, deși nu este neamț. Nu știu dacă ați fost atenți, dar numărul de chiori întîlniți dincolo de Rhin este nemaipomenit. Se pare că treaba asta vine de la capacele halbelor de bere pe care și le bagă-n ochi în timp ce beau.

Așadar n-are decît un singur ochi, exterminatorul de bibani, dar acesta devine uriaș ca un proiector D.C.A. văzîndu-ne cum arătăm în fundul skifului nostru.

— Saperlipopet ! strigă el în elvețiană ;

I-aș explica treaba mai clar, dar, pînă ar înțelege, am ajunge la Crăciun și aș fi dezolat să n-o văd pe mama opt luni.

— Dezleagă-ne, om bun, îl rog. Am fost mișelește agresați de niște răufăcători, care ne-au deposedat de superbele noastre undițe de bambus recupat cu mulinete enciclopedice...

— Ce chestie ! Ce chestie ! se lamentează maistrul-de-înot-al-larvelor-de-momeală, grăbindu-se să-mi taie legăturile.

[2] Scriu „lun" fără „ă", semnalizez asta tipografului. Zăpăcific în asemenea măsură încît, de la sine putere, linotipiștii rectifică, crezînd că fac bine, constrîngîndu-mă fără să-și dea seama la clasicism, și punîndu-mă, fără voia lor, în pericolul alegerii mele în Academie. Gestul de a împrăștia cenușă peste excremente este măștnal.

Uf ! așa mai merge ! Aș zice chiar că viața o reia pe calea bună. La rîndul meu îmi eliberez acoliții. Sînt într-atîta de anchilozați că nici măcar nu mișcă. Cel mai fleașcă este taica Pinaud. Smulgîndu-i leucoplastul care-i folosea de căluș, i-am smuls și mustața. Amărîtele lui de smoace au rămas lipite de plasture și acum, buza superioară denudată și sîngerîndă, seamănă cu un fund de maimuță.

— Băi detectivi cu potcoave, nu-i iert eu, mi s-a spus că aveți un mic cadou pentru mine ?

Cei doi rostogolesc niște ochi bovini în care și un medic stagiar ar descoperi grave tulburări hepatice. Acești Laurel și Hardy ai curcănimii franceze arată, mai curînd, a curci plouate.

Limbuția lor este oarecum în bernă (poate pentru că sîntem în Elveția, a cărei capitală este idem). Nu mai au nimic în raniță, cele două rebuturi.

— Vă instruiți de mult în maseria de sardele în ulei, pe fundul acestei epave ?

— Cel puțin de două zile, clipocește Pinuchet, grijuliu să nu imprime mișcări prea vii crustei de sînge închegat care-i înlocuiește mustața.

Leucoplastul a desenat un semn războinic și pe botul lui Béru, care îl face să semene cu Masca de Fier. E cu moralul la pămînt, Dolofanul. Buricul lui carbonizat îl face să sufere. Și-l mîngîie prin breșa cămășii — și aceasta sinistrată — exalînd un vaer trist de lup bătrîn cu laba prinsă în fălcile unei capcane.

— Trebuie să mergeți la poliție, opinează bătrînul pescar.

— Imediat, domnule, normal că... și degajînd vîslele vîrîte pe sub bănci, îi adresez un pertinent „scuzați deranju"...

Bag în apă bucăţile de lemn. Mă efortez dur către fumăraia din mijlocul stufărişului. Sînt multe necunoscute care-mi agită inteligenţa, printre care, în principal, natura marelui şoc care a precedat lansarea noastră la apă şi ţipetele care au urmat.

Vîslesc deci ca un tip de la Cambridge, cînd face canotaj în compania unui ins de la Oxford.

Béru se dezmorţeşte cîte puţin. Se mişcă stîngaci, o broască testoasă răsturnată care vrea să dirijeze o orchestră.

— Cînd veţi colecta trei picături de salivă ca să vă ungeţi circuitele, îmi veţi povesti, le spun, dar nu vă grăbiţi, avem acum toată viaţa înaintea noastră...

— Cînd e belea, e belea ce mai, bîiguie Malacul. Închipuie-ţi că am vrut să lămurim că cum fu cu accidentu' tău.

— Heu, am hrut hă mă ahigur ! aspiră şi transpiră Pinaud.

— Să nu ne şicanăm că cum şi că ce, tranşează Grasu. Ne-am dus la garajistu care a reparat Jaguaru...

— Ştiu, am fost la el...

— Ştiu că ai fost la el, bodogăne Béru, am auzit totu', cînd Hiena făcea pe bătrînu muribund pen' că să te tragă de limbă.

— Cum v-au prins ?

— Păi, începe dezvăluirile Planturosul, după garajist, hîrbu ăla nu putea să meargă prea departe, în starea în care se găsea. Am întreprins cercetări prin împrejurimi pentru a şti micul inerariu [1] pe care l-a urmat după ce s-a cărat de la depanator. În localităţile astea liniştite, e floare la ureche, gagiii

[1] O fi vorba de cuvîntul itinerariu ? Cu Béru totul este posibil.

oxervă totu. Cu atît mai mult cu cît Jagul zdrăngănea ca o cratiță. Ne-am uşchit pe urmele lui. Şi asta ne-a făcut să facem ocolu' lacului : Colombier, Yverdon, Estavyer, apoi Avenches, Morat şi la urmă hîrbu' s-a întors nu departe de aci, într-un loc care se chiamă Môtier, pe malu lacului Morat, dă care se poa' să ignori că comunică cu lacu Neuchâtel, prin canalu de la Marna la Rin. dacă amintirile mele e ezacte.

Aprob.

— Şi hîrbu ăla a fost remizat în garajul donşoarei Bellemôtte, doctoriță de meserie şi turnătoare în gips nenecesar prin vocație ?

— Foarte just, August ! Cînd încercam să ne chiorîm în garaj, a venit doi tipi nasoi care ne-a plantat țevile automatelor în coaste, recomandîndu-ne să fim cuminți. Ne-a legat şi ne-a pus botnițe, aşa cum ai putut să capeți o noțiune din propriile tale viziuni.

— Şi apoi ? insist, întorcîndu-mă să văd dacă sînt încă departe de locul isprăvilor mele.

— Şi apoi asta-i totu'. Ne-a ținut într-o pivniță înainte de a ne căra în hangaru cu barca. Aşteptau întoarcerea patronului, zicea ei, după Pinaud, care discută englezeşte cum îți vorbesc eu.

Tace, îi simt fleanca paralizată de stupoare...

— Băi frate-miu ! Băi ce chestie...

Mă întorc... Barca alunecă fără zgomot către mal, unde un spectacol uluitor se propune ochilor noştri blazați. Ruinele unui automobil fumegă, precum fumegă cele ale hangarului. Pricep tot şi vă explic ceea ce pricep mai repede decît voi. Şinele de lansare la apă traversează poteca prin care

se face accesul la hangar. Hiena și acolitul ei așteptau, în interiorul mașinii lor, concluzia incendiului, înainte să o întindă. Or norocul a vrut ca mașina să fie oprită în mijlocul șinelor, cărora ei nu le dădeau nici o importanță. Mă urmăriți bine, nu-i așa ? Dacă vă e greu, nu vă încotopeniți și spuneți cinstit, o iau de la început. La nevoie, îi voi cere lui Gourdon să vă facă o schemă în afara textului. Nu, sigur, merge ? Banco.

Imaginați-vă două personaje, la mare distanță, privind cu delectare hangarul pîrjolindu-se. Dintr-odată, un bolid extra-terestru plecat din vîlvătaie cu mare viteză, se năpustește peste ei. Nici n-au timpul să realizeze, să întindă mîna către portiere, să le deschidă, că s-a și produs coliziunea secolului. Barca metalică, în plină viteză, lovește mașina, o face țăndări... Catapultarea mai transportă, în afara celor trei curcani legați și bucăți de lemn în flăcări. Focul se propagă la mașină, care ia foc la rîndul ei. Oh, justiție imanentă ! Mersi.

Sar pe ponton și fug către amestecul de ruini și rămășițe. În carcasa calcinată a mașinii, pe banchetele încă fumegînde un cadavru torsionat și negru... Hiena în stare de cadavru. Îl caut pe cel de al doilea, dar nu-l văd. Pinaud-fund-de-maimuță strigă :

— Hei ! Hiutahihă ! (ceea ce în limba supersurmenată a lui Pinaud — mustață smulsă — vrea să zică : „Hei ! Uitați-vă !"

Privim. Locotenentul Hienei este întins pe stuf. Are o rană larg căscată la cap și hainele carbonizate... A fost probabil ejectat din mașină și s-a tîrît pînă la lac pentru a-și stinge incendiul portativ.

Văd mișcîndu-i-se buzele. Horcăie... N-a dat ortul popii ? Dacă l-am putea reanima măcar...

— Béru ! strig, fugi în sat să cauți ajutoare !

— În halu' de paradeală în care sînt ! Se indignează Henormul. Se cunoaște c-ai sărit de pe șine, Gagiule ! Sînt terminat, îmi sînt oasele mai moi ca vaselina. N-am halit nimic de două zile ! Și-n halu ăsta vrei să-mi iau cataligele la spinare ?

— Du-te dracului mai repede, e un ordin ! Telefonează de la amicul Facchinetti să se trimeată o ambulanță cu o mască de oxigen și poliția, și apoi...

Nu mai ascultă. Numele prietenului său, restauraturul, a fost pentru el, ceea ce pentru un meloman este *a noua* de Beethoven interpretată de Filarmonica din Berlin.

Mă apropii de hangarul peste care, credeți-mă sau dacă nu duceți-vă și lipiți-vă pene de păun în proză, acoperișul n-a căzut.

Cadavrul nenorocitului de Chemugle continuă să se coacă, un cartof pe cărbuni — cu mici explozii, șuierături, țăcănituri...

— Cine este acest domn ? mă întreabă boșorogul.

— Un încornorat la grătar, răspund.

CONCLUZIE

Biroul Bătrînului... Prin geamul larg se vede Parisul, gri total, stropit de ploaie.

Tunsul își privește unghiile, inegalabilele sale unghii frumoase și ovale.

— Deci locotenentul său a murit, bombăne. Nu vom ști niciodată cine a fost Hiena. În sfîrșit, esențialul este că acest individ sinistru nu mai există.

Îmi întinde pe deasupra biroului admirabila sa mînă, mîndria lui și a mănușarului său.

— Bravo, dragul meu. Ți-ai îndeplinit misiunea.

Mă bucur de remarcabila onoare ce mi se face, apăsînd cu devoțiunea pe care o bănuiți — și, pe lîngă care, rugăciunile preotului din Ars sînt un simplu număr de French Cancan — delicatele degetet ale Directorului.

— Stați, patroane, ceea ce nu v-am spus încă, este că tipul a putut să vorbească, înainte de a muri.

La chestia asta, Grand-father se strangulează.

— Ce ? strigă el.

În realitate face : „Ceheee ?"

— Ei, frînturi de revelații, Boss, dar care mi-au fost suficiente pentru a reconstitui ceea ce Béru numește „tinerețea afacerii". În jobul nostru este ca la naturaliștii care, plecînd de la un os, ajung să reconstituie un animal antediluvian.

— Vorbește, dragul meu ! Vorbește !

Improașcă salivă, amatorul de *bloody mary*.

— Să vă precizez că, în port-bagajul mașinii, se găsea o valiză de fier conținînd cincizeci de milioane de franci elvețieni...

Tunsul emite un fluierat, cu totul neobișnuit, avînd în vedere manierele sale aristocratice.

— Fir-ar să fie ! concizeci de milioane de franci elvețieni, știi ce reprezintă aceasta, San-Antonio ?

— Ceva mai mult de șase miliarde de franci vechi, domnule director. Și mai reprezenta averea ocultă a lui Placutzy Kurumi. Toată viața, pedala asta a înmagazinat în bănci și seifuri elvețiene. Hiena a numărat — habar n-am cum — zerourile totalului și s-a hotărît să treacă pe numele său formidabila avere. Era o muncă îndelungată. Tipul nostru a lucrat pe îndelete, începînd cu recrutarea unei echipe. Cea din Elveția avea ca pivot pe Elena Bellemôtte, doctorița. Această putorișcă număra pe Chemugle printre amanții ei. Era nebun după ea. Cînd l-am surprins la duducă acasă, a crezut că vreau să-l șantajez și mi-a propus bani. Minusul ăsta amărît, Hiena în persoană mi-a spus-o, nu era decît o marionetă în mîinile lor. S-au servit de el pentru a închiria vila din Antibe, pentru a folosi

skatingul, etc. Sperau ca, la sfîrșit, să-l scoată țap ispășitor. Scopul lor era să-l bage la apă cît mai adînc, folosindu-l fără perdea.

— Și echipa cealaltă ?

— O conducea a doua egerie : Patricia Sam-Hart.

Visez sau i s-a încrețit chelia ? Tresare. Pălește. Și apoi un zîmbet frumos, plin de aur dentar, strălucește, rază de soare în mijlocul iernii (ce delicat pot să mă exprim !)

— Dar atunci, San-A., acea execuție... la Cannes...

Încuviințez.

— Yîes Boss, am defenestrat o pramatie, ceea ce reoxigenează conștiința mea. Patricia Sam-Hart forțase intimitatea lui Placutzy Kurumi pregătind terenul Hienei, care trebuia să i se substituie moșneagului la momentul oportun. Grație Patriciei, operația a devenit posibilă. El a putut deprinde ticurile, gusturile, obiceiurile, toate relațiile și inflexiunile lui. Ea înregistra pederastul pentru ca Hiena să-i poată învăța vocea. Îi furniza texte manuscrise ale producătorului pentru ca Hiena să-i studieze și să-i imite scrisul. Ea șterpelea hainele pedalei, pe scurt, grație acestei fete, Hiena l-a asediat pe Kurumi. Totul mergea cum nu se poate mai bine pentru afacerile Fantomasului dumneavoastră, patroane, cînd l-ați demascat. Numai că (și aici mă umflu ca un păduche pe un bolnav) ați comis o eroare...

— Ah da ? Bombăne ciufulici.

— Da. Cînd ați subtilizat paharul fetei, pentru a verifica amprentele, L-AȚI LUAT PE CEL AL

LUI KURUMI. Ori, în ziua aceea, Hiena tocmai începea să facă studii de transformare sub aparențele viitoarei sale victime, ușor de simulat, dat fiind că bătrînul era o caricatură ambulantă. Greșala dumneavoastră a declanșat totul, Boss ! Totul ! CĂCI DACĂ AȚI FI LUAT AMPRENTELE FETEI PE CARE O SUSPECTAȚI, NU LE-AȚI FI OBȚINUT PE CELE ALE HIENEI !

Captivant, cînd este povestit cu periuța la îndemînă, carieriștilor ! De aia am cerut tipografului să scrie această frază cheie într-un alt caracter de litere. Tre să țîșnească din text : să se evidențiă impecabil.

Încă nedecis, directoraşul. Se întreabă dacă trebuie să aprecieze propria-i greşală, sau dimpotrivă să fie vexat. La urmă se decide pentru satisfacție și-mi etalează formula de care se folosesc mîțele lansate de la al treilea etaj, pentru a cădea pe labe :

— Dumnezeul polițiștilor veghează mereu, San-Antonio, asta-i dovada.

Îngîmfat nu ? Să-l amesteci pe Dumnezeu într-o gafă personală pentru a o magnifica, asta-i artă. Dați-mi cădelnița să-mi virgulez rîndul !

— Moartea brutală, tragică și prematură a Patriciei, a semănat panică în furnicar. S-a dat alarma la bordul Hienei. S-au speriat... În primul rînd trebuiau să lichideze camerista neagră, pentru a evita ca poliția s-o bilibistrocizeze. Un executant de opere murdare o îneacă. Dar cînd raportează șefului său isprava, ăsta turbă de furie. Îi ceruse boy scoutului său ca trecerea în altă lume să aibă aerul unui accident. Un accident survenit în piscina unei vile închiriate pe un nume fals risca să compromită

totul, însul s-a întors şi a furat cadavrul. O idee şi mai mişto germinase în dibla Hienei : să facă să dispară mica negresă pentru a pune poliţia pe o pistă falsă. Şi în timp ce Katy ar fi fost căutată, omul nostru avea mîinile libere. L-a kidnapat pe Kurumi şi l-a cărat în Elveţia la bordul avionului său particular. Cadavrul cameristei era printre îmbarcaţi.

— De ce ? întreabă Bătrînul.

Dau din cap.

— Nu uitaţi că nu vă fac un raport oficial, patroane, ci că interpretez cîteva mărturii şoptite de un muribund. Fiindcă tot veni vorba de cameristă ce ziceţi de următoarea supoziţie : conservînd mai multe zile cadavrul în ghiaţă, Hiena stopa descompunerea. În consecinţă, dacă, în final, balansa cadavrul în lacul Neuchâtel, s-ar fi putut crede că micuţa Katy fusese înecată de curînd ; aici, cred eu, s-ar fi închis menghina pe Chemugle-papă-lapte.

— Deloc rău gîndit, completează Despăduritul. În concluzie un fals Kurumi a fost în Elveţia şi a recuperat fondurile ascunse de cel adevărat ?

— Exact. Dar sosirea noastră la Chemugle a fost semnalată de feciorul italian, acolit al bandei. A fost imediat organizat atentatul împotriva mea. Am fost pus pe tuşă aşteptîndu-se hotărîrile Hienei, ocupată la ora aia să-şi facă marea recoltare.

— Şi dumneata te-ai salvat formidabil, San-Antonio, declară Bătrînul. Ce mîndru sînt că un poliţist francez a pus capăt fărădelegilor acestui criminal ieşit din comun !

— Dar eu ! ricanez.

Mă ridic :

— Vă rog să mă iertaţi patroane : sînt aşteptat...

— O doamnă ?

— Ca să nu vă ascund nimic, da, o şviţeriană ! Sînt cele mai frumoase fete de pe planetă.

Îmi întinde din nou mîna. În loc să i-o scutur respectuos, depun în distinsa palmă întinsă, o minusculă cheie cromată.

— Ce-i asta ? se miră superiorul meu hieratic.

— Cheia siefului de bagaje în care am depus valiza conţinînd cele cinci zeci de milioane elveţiene, în aeroportul din Geneva.

Cum beleşte ochii adaug :

— Veţi hotărî, eu n-am putut să-mi asum riscul de a înfrunta grănicerii cu tot bănetul ăsta, ţin prea mult la cariera mea.

Izbucneşte în rîs.

Şi rîsul lui răsună încă în cabina liftului, în clipa în care o regăsesc pe Dna văduvă Chemugle care mă aşteaptă cuminte jos, pe o băncuţă jupuită.

A venit la Paris pentru a-şi mai schimba ideile.

Nu ştiţi ce bine-i vine negrul !

SFÎRŞIT